

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖОН ТУЕЛВ ХОКС

Автор на бестселъра на „Ню Йорк Таймс“ — „Странникът“

ТЪМНАТА РЕКА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

„Страниците летят, завладяващ финал... Образец за първокласните
хайтек параноидно-шизофренични трилъри“.

ТАЙМ

ДЖОН ТУЕЛВ ХОКС ТЪМНАТА РЕКА

Превод: Анна Христова

chitanka.info

Втора книга от трилогията „Четвъртият свят“.

След събитията в „Странникът“ Ню Йорк е огласен от потресаваща новина. Бащата на Гейбриъл, който е изчезнал преди много години, може да е още жив и пленен някъде в Европа. Гейбриъл и неговата пазителка арлекин Мая веднага организират бягството си от Ню Йорк и тръгват да търсят отдавна изгубения странник. Едновременно с това Майкъл заповядва на Братството — безскрупулна организация, която преследва Гейбриъл — да започне повсеместно издирване. Гейбриъл копнее да открие баща си и да го защити; Майкъл цели да унищожи мъжа, чието съществуване заплашва новопридобитата му сила. Надпреварата минава през подземните тунели в Ню Йорк и Лондон, руините, скрити под Рим и Берлин, и стига до отдалечено място в Африка, в което според легендата се крие едно от най-големите съкровища в историята. С приближаването на смразяващата развръзка Мая трябва да реши дали ще се откаже от всичко, за да спаси Гейбриъл.

„Тъмната река“ е опияняващо завръщане към места и хора, богато описани в „Странникът“ — пророчество за един свят, в който надеждата и свободата скоро ще изчезнат завинаги.

В „Странникът“ Джон Туелв Хокс ни въвежда в опасен свят, вдъхновен от модерните технологии, които следят живота ни. Под постоянното наблюдение от Голямата машина: модерна компютърна мрежа, ръководена от безскрупулна организация, известна като Братството — обществото не си дава сметка, че живее в затвор. Гейбриъл и Майкъл Кориган, двама братя, отгледани „извън мрежата“, наскоро са научили, че са странници също като изчезналия си баща — хора, способни да пътуват в различни светове на съзнанието и да подбуждат света към съпротива срещу контрола. Но силата действа различно при двамата братя. В края на „Странникът“ Гейбриъл се колебае дали да поеме товара на отговорността. Майкъл се възползва от случая и се присъединява към врага.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Тъмната река“ е плод на въображението, вдъхновен от истинския свят.

Жадният за приключения читател може да се докосне до слънчевия часовник, скрит по улиците на Рим, да пътува из Етиопия и да застане пред светилището в Аксум или да мине през Централната гара в Ню Йорк и да разгадае загадката върху тавана над чакалнята.

Аспектите на Голямата машина, описани в романа, също са истински или в момента се развиват. В близко бъдеще както личните, така и правителствените информационни системи ще следят живота ни от всички страни. Един централен компютър ще помни къде ходим и какво купуваме, имейлите, които пишем, и книгите, които четем.

Всяка атака срещу личната свобода е оправдана от всепроникващата култура на страха, която явно ни обгражда от всички страни и става все по-настъпателна с всеки ден. Крайният резултат от този страх добива израз в представата ми за Първия свят. Мракът му ще съществува винаги и срещу него ще се противопоставят — винаги — състраданието, смелостта и любовта.

Джон Туелв Хокс

ГЛАВНИ ГЕРОИ

В „Странникът“ Джон Туелв Хокс запознава читателите с древен конфликт, който се разразява под повърхността на всекидневието ни. В този конфликт са замесени три групи хора: Братството, странниците и арлекините.

Кенард Наш е водачът на Братството, група от всесилни люде, които се противопоставят на всяка промяна в установеното статукво на обществото. Нейтан Бун е шефът на секретната организация за сигурност. Братството е наричано Табулата от своите врагове, защото за него човечността и човешкото съзнание са табула раза — празна дъска, на която могат да пишат собствените си послания за нетърпимост и страх. През осемнайсети век английският философ Джереми Бентам проектира Паноптикон: макет на затвор, където един надзирател може да следи стотици затворници и да остане скрит от погледите им. Както Наш, така и Бун вярват, че компютъризираната система за наблюдение, която се създава в индустриалния свят, ще им позволи да установят един виртуален Паноптикон.

От векове Братството се опитва Да унищожи странниците: мъже и жени, които имат способността да изпращат енергията си в един от шестте свята. Световете представляват паралелни реалности, описани от последователите на всяка религия. Странниците се връщат в този свят с прозрения и откровения, които оспорват установения ред, и Братството вярва, че те са първичният източник на социална несигурност. Един от последните оцелели странници е Матю Кориган, но той изчезва, когато наемници на Братството нападат дома му. Двата му оцелели сина Майкъл и Гейбриъл Кориган живеят извън Мрежата, докато не откриват, че те също владеят силата на странниците.

Странниците се пазят от малка група предани бойци, наречени арлекини. Матю Кориган някога е бил охраняван от арлекин с немски произход, наречен Тръна, който е убит в Прага от Нейтан Бун. Дъщерята на Тръна Мая е изпратена в Америка, за да намери двамата

братя Кориган. Мая е подкрепена от френския арлекин Липата и често си спомня за легендарния арлекин Блажената майка, която е изчезнала. В Лос Анжелис Мая открива още двама съюзници: учителя по бойни изкуства Холис Уилсън и младата Вики Фрейзър.

Историята продължава с това как Майкъл Кориган минава на страната на Братството, а по-малкият му брат Гейбриъл се скрива заедно с Мая, Холис и Вики. В Нова хармония, комуна в Аризона, основана от Матю Кориган, тъмни облаци закриват небето и започва да вали сняг...

ВЪВЕДЕНИЕ

Докато членовете на Нова хармония се прибираха за вечеря, от притъмнялото небе започнаха да се сипят снежинки. Възрастните, които работеха по укрепителната стена близо до комуналния център, си духаха на ръцете и говореха за студени фронтове, а децата протягаха ръце, отваряха си устата и се въртяха, за да уловят снежинките с език.

Алис Чен беше с джинси, кубинки и синьо яке. Тъкмо беше навършила единайсет, но най-добрите ѝ приятелки Хелън и Мелиса бяха на дванайсет и щяха да навършат тринайсет. Напоследък двете надълго си говореха за детинското поведение и кои момчета в Нова хармония били глупави и недорасли.

На Алис също ѝ се искаше да опита снежинките, но реши, че не е много зряло от нейна страна да се върти с изплезен език като малъците от детската градина. Нахлупи плетената си шапка и последва приятелките си по пътеките, които кръстосваха каньона. Трудно беше да си пораснал. Отдъхна си, когато Мелиса дръпна Хелън, извика: „Ти гониш!“ и двете побягнаха напред.

Трите приятелки се втурнаха надолу, смееха се и се гонеха. Вечерният въздух беше студен и миришеше на бор и мокра земя, долавяше се и мирисът на огън от дърва долу при оранжерията. Докато минаваха през една просека, снежинките за миг се завихриха в кръг — сякаш семейство призраци се беше спуснало да си играе сред дърветата.

В далечината се чу механичен шум, ставаше по-силен и момичетата спряха. След секунди един хеликоптер с обозначителни знаци на лесничейството на Аризона закръжи над главите им и после се насочи нагоре към каньона. Виждали бяха такива хеликоптери, но само през лятото. Странно беше да се появи през февруари.

— Търсят някого — каза Мелиса. — Сигурно някой турист е тръгнал да търси индиански останки и се е загубил.

— А вече се стъмва — обади се Алис. Ужасно беше да замръкнеш сам в такова време, помисли си — уморен и уплашен да си пробиваш път през снега.

Хелън се наведе и тупна Алис по рамото.

— Ти гониш!

И побягнаха пак.

На хеликоптера бяха монтирани уреди за нощно виждане и термичен сензор. Уредът за нощно виждане улавяше видимата светлина, както и малка част от инфрачервения спектър, а термичният сензор засичаше топлината, излъчвана от различни обекти. Двете устройства изпращаха данните си на компютър, който преобразяваше всичко в една картина.

На 30 километра от Нова хармония Нейтан Бун седеше в един камион за доставка на хляб, преустроен в наблюдателно превозно средство. Пиеше кафе — без захар, без сметана — и наблюдаваше черно-бялата картина от Нова хармония, която се появяваше на монитора.

Шефът на сигурността на Братството беше спретнато облечен, с къса сива коса и очила с метални рамки. Имаше нещо сурово, почти съдническо в поведението му. Полицайте и граничарите казваха: „Да, сър“, когато го срещнеха за пръв път, а цивилните обикновено свеждаха поглед, щом им зададеше въпрос.

Бун беше използвал уреди за нощно виждане в армията, но новата двойно комбинирана камера отбелязваше значителен напредък. Сега можеше да вижда мишените едновременно вън и вътре: една крачеше под дърветата, а друга миеше чинии в кухнята. Още полезно беше, че компютърът можеше да оценява всеки източник на светлина и да предполага с голяма точност дали предметът е човешко същество, или нагорещен тиган. Бун виждаше в новата камера доказателство, че науката и технологията — всъщност самото бъдеще — са на негова страна.

Джордж Козет, другият човек, който седеше в камиона, беше спец по наблюдението, долетял специално от Женева. Блед млад мъж с прекалено много хранителни алергии. По време на осемте дни

наблюдение от време на време беше използвал връзката с интернет, за да наддава за пластмасови фигурки на комиксови герои.

— Дай ми бройка — нареди Бун, докато гледаше живото предаване от хеликоптера.

Съсредоточен в монитора, Козет започна да набира команди.

— Всички източници на топлина или само хората?

— Само хората.

Цък. Цък. Пръсти се движеха по клавиатурата. След няколко секунди шейсетте и осем души, които живееха в Нова хармония, се показаха на екрана.

— Колко точно е това?

— Деветдесет и осем или деветдесет и девет процента. Може да сме пропуснали един-двама, ако се намират на ръба на сканираната зона.

Бун свали очилата си, избърса ги с малка фланелена кърпичка и погледна видеото още веднъж. Години наред странници и техните пътевиждащи учители бяха проповядвали за така наречената Светлина, която съществувала у всеки човек. Но истинската светлина — не духовната — се беше превърнала в нов метод за откриване. Невъзможно беше да се скриеш, дори и в мрака.

Алис влезе в кухнята. Снежинките бяха полепнали по косата ѝ, но се стопиха още преди да си свали якето. Фамилната им къща беше построена в югозападен стил, с плосък покрив, малки прозорци и малко украшения отвън. Като всички останали къщи в каньона и тя беше от слама — стените бяха издигнати с бали, прободени с метални пръти и после покрити с непромокаема мазилка. На първия етаж имаше голямо помещение с кухня и всекидневна и стълби, които водеха към място за спане горе. По-нататък по коридора се намираха стаята на Алис, домашният кабинет и банята. Заради дебелите стени около всеки прозорец имаше ниша; тази в кухнята беше заета от кошница, пълна със зреещи авокадо и няколко стари кости, открити в пустинята.

На електрическата печка вреше тенджерата и кухненските прозорци се бяха замъглили. В студена вечер като тази Алис се чувстваше така, сякаш живее в капсула, спусната на дъното на

тропическа лагуна. Ако избършеше влагата от прозореца, вероятно щеше да види риби да се стрелкат покрай белия корал.

Както обикновено майка ѝ беше оставила кухнята с краката нагоре — мръсни паници и лъжици, стъбълца от босилек, а и бурканът с брашното бе отворен, готов за мишките. Черната плитка на Алис се полюшваше, докато тя се движеше из къщата, прибираше храната и бършеше трохите. Изми паниците и лъжиците и ги нареди на чиста хавлиена кърпа, все едно са скалпели на операционна маса. Докато прибираше брашното, майка ѝ слезе от мястото за спане с цял наръч медицински списания.

Доктор Джоун Чен бе дребна, с къса черна коса. Беше лекарка и се беше преместила да живее в Нова хармония, след като съпругът ѝ беше загинал в автомобилна катастрофа. Преди вечеря Джоун винаги сваляше джинсите и памучната фланела и си обличаше дълга пола и копринена блуза.

— Благодаря ти, скъпа. Но нямаше нужда да разтребваш, аз щях да го направя... — Джоун седна на извития стол до камината и сложи списанията върху коленете си.

— Кой ще идва на вечеря? — попита Алис. Хората от Нова хармония непрекъснато си ходеха на гости.

— Мартин и Антонио. Бюджетната комисия трябва да вземе решение за нещо.

— Взе ли хляб от фурната?

— Разбира се — отвърна Джоун. После размаха дясната си ръка, сякаш се мъчеше да се сети. — Май взех, поне така мисля.

Алис отвори шкафа и откри хляб, който беше поне от три дни. Включи фурната, нарязва хляба, натърка го с пресен чесън и го напръска със зехтин. Когато хлябът се зачерви в тавата, сложи масата и реши мълчаливо да мине покрай майка си в знак на протест заради всичката работа, която беше свършила. Но когато се приближи до стола, Джоун се пресегна и я погали по ръката.

— Благодаря ти, скъпа. Щастлива съм, че имам такава прекрасна дъщеря.

Разузнавачите бяха заели позиция по периметъра на Нова хармония, а останалите наемници току-що бяха напуснали мотела в

Сан Лукас. Бун изпрати съобщение до Кенард Наш, настоящия шеф на Братството, и след няколко минути получи следния отговор: „Предварително обсъжданата акция е потвърдена“.

Бун се обади на шофьора, който взеше първия екип:

— Насочете се към точка делта. Служителите да не взимат СТС хапчетата.

Всеки наемник имаше пластмасова кутийка с две хапчета срещу травматичен стрес. Подчинените на Бун ги бяха кръстили „антистресанти“ и гълтането им преди акция се наричаше „антистресиране“. Лекарственото средство временно имунизираше всеки, който извършваше насилие, от силни чувства на вина или угризение.

Първоначалната разработка на СТС хапчета бе направена в Харвардския университет: невролозите открили, че когато на жертви на произшествие се даде кардиологичното лекарство пропранолол, се намалява степента на психологическа травма. Учени, работещи за изследователска група на Братството, фондация „Евъргрийн“, се възползваха на практика от резултата на това откритие. Получили субсидия от Министерството на отбраната на САЩ да изследват въздействието на лекарството върху войници в битка. СТС задържахше хормоналната реакция на мозъка при шок, отвращение и страх и така намаляваше създаването на травматични спомени.

Нейтан Бун никога не беше взимал СТС хапче или някакво друго антистрес лекарство. Ако вярваш в това, което правиш, ако знаеш, че си прав, такова нещо като вина не съществува.

Алис остана в стаята си, докато останалите членове на бюджетната комисия не дойдоха за вечеря. Мартин Гринуолд пристигна пръв, тихо почука на кухненската врата и изчака Джоун да му отвори. Някога бил преуспял бизнесмен от Хюстън, но колата му се развалила на магистралата един следобед и един мъж, Матю Кориган, спрял да му помогне. Матю се оказал странник, духовен учител, който притежавал силата да напуска тялото си и да пътува в други светове. Няколко седмици разговарял със семейство Гринуолд и приятелите им, после ги събрал всичките за последно и си тръгнал. Нова хармония

беше отражение на идеите на странника — опит да се създаде нов начин на живот, отделно от Голямата машина.

Алис беше чула за странниците от другите деца, но не знаеше точно как става всичко. Знаеше, че има шест различни реалности, наречени светове. Тази реалност — с топлия хляб и мръсните чинии — беше Четвъртият свят. Третият свят представляваше гора с приятелски настроени животни и това звучеше супер. Но имаше и Свят на гладните призраци и още едно място, където хората непрекъснато се биеха.

Синът на Матю, Гейбриъл, беше двайсетинагодишен, също странник. През октомври беше пренощувал в Нова хармония заедно с арлекина, който го пазеше — Мая. Вече беше началото на февруари, но възрастните продължаваха да говорят за Гейбриъл, а децата да спорят за арлекина. Рики Кътлър казваше, че Мая вероятно е убила десетки хора и че знаела нещо, което било вариант на Нокътя на тигъра: един удар право в сърцето и умираш. Алис реши, че вариантът на Нокътя на тигъра е поредната фантасмагория, измислена в интернет. Мая беше много земно момиче, млада жена всъщност, с гъста черна коса и прозрачни сини очи. Носеше меча си в тубус на рамото.

Няколко минути след идването на Мартин, Антонио Гарденас издумка на вратата и влезе, без да чака да му отворят. Беше наперен и атлетичен, бивш строителен предприемач от Хюстън. Когато първата група се преместила в каньона, тъкмо той издигнал върху високото скалисто плато трите ветрени кули, които осигуряваха електричеството на комуната. Всички в Нова хармония харесваха Антонио; някои от момчетата дори носеха коланите си с инструменти ниско под кръста, също като него.

Двамата мъже се усмигнаха на Алис и я попитаха как вървят уроците по чело. Всички заедно седнаха на дъбовата маса — като повечето от останалите мебели в къщата и тя беше направена в Мексико — и възрастните започнаха да говорят по работа. Нова хармония вече беше спестила достатъчно пари, за да си купи съвременна акумулаторна система, в която да складира електрическа енергия. В момента системата позволяваше на всяко семейство да има готварска печка, хладилник и две печки за отопление. Повече акумулатори означаваше повече домакински уреди, но може би идеята не беше добра.

— Мисля, че е по-ефикасно да запазим пералните горе в комуналния център — каза Мартин. — И според мен нямаме нужда от машини за еспreso и микровълнови печки.

— Не съм съгласна — каза Джоун. — Микровълновете всъщност харчат по-малко ток.

Антонио кимна.

— А и с удоволствие бих изпил едно капучино сутрин.

Докато си вдигаше чинията, Алис погледна часовника над мивката. Беше късно сряда вечер в Аризона, което означаваше вторник сутрин в Австралия. Имаше десетина минути, за да се приготви за урока си по музика. Възрастните не ѝ обърнаха никакво внимание, когато бързо си облече дългото зимно палто, взе си челото и излезе.

Продължаваше да вали. Гумените подметки на кубинките ѝ скърцаха, докато вървеше към градинската порта. Двуметрова кирпичена стена ограждаше къщата и зеленчуковата градина — през лятото пречеше на елените да влизат. Миналата година Антонио беше сложил огромна порта с издялкани по нея сцени от Райската градина. Ако се приближеше достатъчно до тъмното дърво, Алис можеше да види Адам и Ева, цъфнало дърво и змия.

Бутна портата и мина под арката. Пътеката нагоре по каньона към комуналния център беше покрита със сняг, но това не я плашеше. Керосиновият фенер, който носеше, се полюшваше. Снежинките продължаваха да се сипят. Сняг покриваше боровете и махагоновата планина, превръщаше купа дърва за огрев в спяща мечка.

Комуналният център се състоеше от четири големи сгради с квадратен двор по средата. Едната беше гимназията за големите ученици, осем стаи, предназначени за обучение онлайн. Рутер в склада беше свързан с кабел, който водеше до сателитна чиния върху скалистото плато горе. В Нова хармония нямаше телефонни линии, мобилните телефони нямаха обхват в каньона. Хората използваха или интернет, или сателитния телефон в комуналния център.

Алис включи компютъра, извади челото от калъфа и сложи един стол с права облегалка пред уебкамерата. Свърза се с интернет и миг по-късно учителката ѝ по чело се появи на големия екран на монитора.

Госпожа Харуик беше възрастна жена, свирила някога в Операта в Сидни.

— Упражнява ли се, Алис?

— Да, мадам.

— Да започнем с „Грийнслийвс“^[1] днес.

Алис изтегли лъка назад и тялото ѝ погълна дълбоката вибрация от първия тон. Свиренето на чело я караше да се чувства по-голяма, по-значима, и това усещане не я напускаше още няколко часа, след като престанеше да свири.

— Много добре — каза госпожа Харуик. — Дай да чуя още веднъж втората част. Този път се съсредоточи на стакатото в...

Мониторният екран угасна. В първия миг Алис си помисли, че нещо е станало с генератора. Но лампите светеха и тя чуваше тихото бръмчене на вентилатора на компютъра.

Докато проверяваше кабелите, вратата изскърца и влезе Брайън Бейтс. Беше на петнайсет години, с тъмнокафяви очи и руса коса до раменете. Хелън и Мелиса го мислеха за готин, но Алис изобщо не обичаше да говори за такива неща. Двамата с Брайън се сприятелиха покрай музиката — той свиреше на тромпет и работеше с учители в Лондон и Ню Орлиънс.

— Здравсти, Челисима. Не знаех, че се упражняваш тази вечер.

— Трябваше да имам урок, но компютърът изключи.

— Пипа ли нещо?

— Разбира се, че не. Влязох в интернет и се свързах с госпожа Харуик. Всичко беше наред допреди секунди.

— Не се тревожи. Ще го оправя. Имам урок след четирийсет минути с нов учител от Лондон. Свири за Джаз Трайб.

Брайън остави куфарчето с тромпета и си свали якето.

— Как вървят уроците, Челисима? В четвъртък те чух как репетираш. Доста добре звучеше.

— Трябва и аз да ти измисля прякор — отвърна Алис. — Какво ще кажеш за Брайънисима?

Брайън се усмихна и седна на компютъра.

— Окончанието „-исима“ е за жени. Трябва да е нещо друго.

Алис си облече палтото и реши да остави челото в комуналния център и да се прибере у дома. Една от вратите на стаята за изпълнение водеше към малък килер. Тя заобиколи внимателно едно

грънчарско колело и подпря челото в ъгъла в дъното, зад два найлонови чувала с керамична глина. И изведнъж чу мъжки глас от стаята за изпълнение.

Върна се до откренатата врата, надникна през процепа и дъхът и спря. Огромен брадат мъж беше насочил пушка към Брайън. Беше с камуфлажни дрехи като ловците на елени, които Алис беше виждала по пътя към Сан Лукас. По бузите му беше размазана тъмнозелена боя и носеше специални очила с гумени каишки. Очилата бяха вдигнати на челото му и й заприличаха на рог на чудовище.

— Как се казваш? — попита мъжът. Гласът му беше хладен и спокоен.

Брайън не отговори. Бутна стола назад и бавно се изправи.

— Попитах те нещо, момче.

— Брайън Бейтс.

— Има ли още някой в сградата?

— Не. Сам съм.

— Какво правиш?

— Опитвам се да вляза в интернет.

Брадатият мъж тихо се засмя.

— Губиш си времето. Току-що прерязахме кабела към платото.

— Кой си ти?

— Не бих се тревожил за това, момче. Ако искаш да пораснеш, да чукаш, да имаш кола и така нататък, по-добре отговаряй на въпросите ми. Къде е странникът?

— Какъв странник? Никой не е идвал тук, откакто падна първият сняг.

Мъжът помръдна дулото на пушката.

— Не ми се прави на умник. Знаеш за какво говоря. Един странник е идвал тук заедно с арлекин на име Мая. Къде отидоха?

Брайън леко смени тежестта си, сякаш се канеше да се втурне към вратата.

— Чакам да ми отговориш, момче.

— Върви по дяволите...

Брайън се спусна напред и брадатият стреля. Изстрелите бяха толкова силни, че Алис отскочи от вратата. Остана скрита в сенките сякаш цяла вечност. Тишина. Тя отново се промъкна към светлината.

Мъжът с пушката си беше отишъл, а Брайън лежеше на една страна, сякаш беше заспал на пода, свит около яркочервена локва кръв.

Тялото ѝ беше същото, но самата Алис — момичето, което се беше смяло с приятелките си и беше свирило на чело — изведнъж се беше смалила. Чувстваше се така, сякаш живее в куха статуя, от която гледа към света.

Гласове. Алис отново се притаи в сенките. Убиецът на Брайън се върна с още шестима мъже. Всичките бяха облечени с камуфлажни униформи и имаха на главите радиопредаватели с малки микрофони, извити покрай устата. Всеки държеше различен модел пушка, но всичките имаха върху цевта мерници с лазерно насочване. Командирът — по-възрастен, с къса коса и очила с метални рамки — тихо говореше в микрофона си. Кимна и изключи предавателя, закачен на колана му.

— Добре, Съмърфийлд и Глийсън са на позиция с термичните сензори. Ще спрат всеки, който се опита да избяга, но не искам да се стига дотам.

Няколко от мъжете кимнаха. Един от тях пробваше лазерния си мерник и малка червена точица танцуваше по бялата стена.

— Помнете — раздадените ви оръжия са регистрирани на имената на хора, които живеят тук. Ако поради някаква причина се наложи да употребите нерегистрирано оръжие, моля да запомните мястото, жертвата и броя на произведените изстрели. — Командирът изчака мъжете да кимнат. — Добре. Знаете какво да правите. Да вървим.

Шестимата излязоха, като сложиха очилата на очите си, но командирът остана в стаята. Крачеше напред-назад и от време на време говореше в микрофона. „Да. Разбрано. Следваща цел“. Не обръщаше никакво внимание на трупа на Брайън — сякаш изобщо не го забелязваше, — но когато една тънка струйка кръв се стече по пода, той грациозно я прескочи и продължи да обикаля.

Алис седеше в ъгъла на склада, притиснала колене към гърдите си, със затворени очи. Трябваше да направи нещо — да намери майка си, да предупреди останалите, — но тялото ѝ отказваше да помръдне. Мозъкът ѝ продължаваше да бълва мисли, а тя ги гледаше безучастно, сякаш бяха размазани образи върху телевизионния екран. Някой плачеше, говореше силно — и после чу познат глас.

— Къде са децата ми? Искам да видя децата си...

Тихо се промъкна до вратата и видя, че командирът е довел в стаята Джанет Уилкинс. Семейство Уилкинс идваха от Англия: бяха се преселили в Нова хармония само преди няколко месеца. Госпожа Уилкинс беше пълна превзета жена, която сякаш се страхуваше от всичко — гърмящи змии, сипеи и светкавици.

Командирът здраво стисна ръката на госпожа Уилкинс, преведе я през стаята и я накара да седне на един стол.

— Заповядай, Джанет. Настани се удобно. Искаш ли вода?

— Не. Няма нужда. — Госпожа Уилкинс отвърна глава от трупа. — Искам да видя децата си.

— Не се тревожи, Джанет. Те са в безопасност. След малко ще те заведе при тях, но първо трябва да направиш нещо. — Командирът бръкна в джоба си, извади един лист и го подаде на госпожа Уилкинс. — Ето. Чети.

На един статив в стаята беше поставена видеокамера. Командирът я премести на метър и половина от госпожа Уилкинс и се увери, че тя влиза в кадър.

— Готово. Започвай.

Госпожа Уилкинс зачете на глас. Ръцете ѝ трепереха.

— През последните няколко седмици членовете на Нова хармония получаваха послания от Господ Бог. Не можем да се съмняваме в тях. Знаем, че са истина...

Спря да чете и поклати глава.

— Не. Не мога да го направя.

Застаналият зад камерата командир извади пистолет.

— Но сред нас има неверници — продължи да чете госпожа Уилкинс. — Хора, които следват учението на Нечестивеца. Важно е да извършим акт на пречистване, за да можем всички да влезем в Царството небесно.

Командирът свали пистолета и изключи камерата.

— Благодаря ти, Джанет. Това беше добре за начало, но още не е достатъчно. Знаеш защо сме дошли и какво търсим. Искам информация за странника.

Госпожа Уилкинс се разплака, лицето ѝ се сгърчи от страх.

— Нищо не знам, кълна се...

— Всеки знае нещо.

— Младежът вече не е тук. Отиде си. Но мъжът ми каза, че Мартин Гринуолд получил писмо от странника преди няколко седмици.

— И къде е това писмо?

— Вероятно в къщата на Мартин. В кабинета му.

Командирът каза в микрофона си:

— Идете в къщата на Гринуолд в пети сектор. Претърсете кабинета му за писмо от странника. Това е от първостепенна важност.

— Изключи радиопредавателя и пристъпи към госпожа Уилкинс. — Имаш ли да ми кажеш нещо друго?

— Не подкрепям нито странниците, нито арлекините. Не съм на ничия страна. Просто искам децата си.

— Разбира се. — Гласът на командира отново стана тих и успокояващ. — Защо не идеш при тях?

Вдигна пистолета и я застреля. Тялото на госпожа Уилкинс тупна тежко на пода. Командирът погледна мъртвата жена, сякаш беше някакъв боклук, после плъзна пистолета в кобура и излезе.

Алис се чувстваше така, сякаш времето е спряло и след това е тръгнало отново, на пресекулки. Като че ли ѝ отне цяла вечност, за да отвори вратата на килера и да мине през стаята за репетиции. Когато стигна до коридора, времето се понесе толкова бързо, че си даваше сметка само за няколко неща: бетонните стени, осветения коридор, мъжа със стоманените очила в дъното на коридора, който вдигна пистолета си и ѝ извика.

Алис се спусна към другия край, бутна вратата и се втурна в нощта. Продължаваше да вали сняг и беше много студено, но мракът я обгърна като магическа пелерина. Лицето и голите ѝ ръце сякаш горяха. Излезе от хвойновата горичка и се приближи до къщата. Вътре още светеше; това трябваше да е добър знак. На минаване през вратата се пресегна и докосна цъфналото дърво, което беше издялвал Антонио.

Външната врата не беше заключена. Алис влезе и видя, че чиниите от вечерята са още на масата.

— Ехо — каза тя тихо. Никакъв отговор. Като се движеше колкото се може по-безшумно, тя огледа кухнята и после влезе във всекидневната. Къде се бяха скрили възрастните?

Замръзна и се послуша за гласове, нещо, каквото и да е, което да ѝ подсказва какво да прави. Вятърът навяваше снежинки по прозорците,

печката тихо бръмчеше. Пристъпи напред и чу тихо кап-кап, сякаш вода се процеждаше от чешмата в кухнята. Същият звук отново — малко по-силно. Заобиколи зад дивана и видя локва кръв. Една капка се процеди от тавана и се разплиска на пода.

Тя бавно се качи по стълбата. Стъпалата бяха само четиринайсет, но това сякаш беше най-дългото вървене през живота ѝ. Стъпка. Още една. Искеше да спре, но краката ѝ продължаваха да се движат.

— Моля те, мамо — прошепна тя, сякаш искаше нещо много специално. — Моля те... — И тогава се озова горе, точно до трупа на майка си.

Външната врата се отвори с трясък. Алис се сви в тъмното, на няколко сантиметра от леглото. В къщата влезе някакъв мъж. Говореше силно в микрофона на радиопредавателя си.

— Да, сър. Върнах се в девети сектор...

Чу се плясък и Алис надникна през парапета. Мъжът с камуфлажна униформа поливаше мебелите с прозрачна течност. Въздухът се изпълни с острия мирис на бензин.

— Няма деца тук — само мишените в моя сектор. Реймънд хвана още двама души, докато тичаха към гората, но и двамата бяха възрастни. Тъй вярно. Внесохме труповете вътре.

Мъжът хвърли празната туба на пода, върна се при вратата и драсна клечка кибрит. За секунда я задържа пред лицето си и Алис видя не жестокост или омраза, а просто подчинение. Мъжът хвърли клечката на пода и бензинът лумна. Доволен, мъжът излезе и затвори вратата.

Черен дим изпълни стаята. Алис се запрепва надолу по стълбите. Имаше един-единствен прозорец откъм северната страна на къщата, на метър и половина над пода. Тя бутна бюрото на майка си до стената, махна райбера, провря се навън и тупна в снега.

Искеше само да се скрие, да се свие в бърлогата си като малко животинче. Като кашляше и плачеше от дима, мина през резбованата порта за последен път. Въздухът се изпълни с мирис на химикал, все едно горяха кофи за боклук. Алис заобиколи кирпичената стена, стигна до мястото с мечата трева и започна да се катери по скалистия склон, който водеше до ръба на каньона. Когато се изкачи по-нагоре, видя, че всички къщи горят. Пламъците се виеха като искряща река. Каньонът ставаше по-стръмен и трябваше да се хваща за клони и туфи трева.

Близо до върха чу щракане и един куршум се заби в покритата със сняг земя пред нея. Тя се хвърли настрани и се търколи надолу по склона, закри лицето си с ръце. Търкулна се на пет-шест метра, удари се в една трънка и спря. Когато понечи да се изправи, си спомни какво беше казал командирът в комуналния център. „Съмърфийлд и Глийсън са на позиция. Термични сензори“. Какво означаваше „термичен“? Топлина. Стрелецът я виждаше, защото тялото ѝ беше топло.

Седна и започна да гребе сняг с ръце. Покри краката си със сняг, после се отпусна назад и затрупа корема и гърдите си. Накрая зарина лявата си ръка, а с дясната покри врата и лицето си, като остави само една малка дупчица за устата. Голата ѝ кожа щипеше и гореше, но тя продължи да лежи под трънката, мъчеше се да не мърда. Когато студът проникна в тялото ѝ, последната частица от съществуването, наречено Алис, примигна, избледня и умря.

[1] Стара английска песен — Б.пр. ↑

1.

Майкъл Кorigан седеше в стаята без прозорци в Изследователския център на фондация „Евъргрийн“, северно от Ню Йорк. Наблюдаваше една млада францужойка, която обикаляше универсалния магазин „Прентам“ в Париж. Наблюдателните камери в магазина свеждаха всичко до черно, бяло и нюанси на сиво, но можеше да види, че е брюнетка, доста висока и изключително привлекателна. Харесваха му късата ѝ пола, черното кожено яке и обувките — високи токчета с тънки каишки, закопчани около глезените.

Помещението за наблюдение приличаше на частен киносалон. Имаше огромен плосък видеоекран и тонколони, вградени в стената. Но имаше само едно място за сядане — кожено кресло с цвят на фъстъчено масло и вграден монитор и клавиатура на въртящата се стоманена облегалка за ръце. Всеки, който използваше помещението, можеше да задава команди на системата или да си сложи телефонните слушалки и да говори с персонала в новия компютърен център в Берлин. Когато Майкъл седна за пръв път на стола, някой трябваше да му покаже как се работи със сканиращите програми и каналите за достъп към системите за наблюдение. Сега можеше да извършва прости проследяващи операции и сам.

Младата брюнетка вървеше пред щандовете за козметика. Майкъл беше разгледал магазина преди няколко дни и се надяваше, че мишената му ще вземе ескалатора и ще се качи до щанда за дрехи на „Прентам“. Макар че беше забранено в пробните да се поставят наблюдателни камери, в дъното на коридора на общата част имаше една. Понякога францужойките излизаха от пробните по бельо, за да се огледат в голямото огледало.

Присъствието на Майкъл в стаята за наблюдение беше поредното доказателство за нарастващото му влияние сред членовете на Братството. Той беше странник също като баща си Матю и по-малкия си брат Гейбриъл. В миналото на страниците се гледало като на пророци или мистици, побъркани или освободители. Те имали силата

да се освобождават от телата си и да изпращат съзнателната си енергия — своята Светлина — в други светове. Когато се завръщали, имали прозрения и просветления, които променяли света.

Странниците винаги се натъквали на съпротивата на властите, но в модерните времена група мъже, наречени Братството, започнали да различават странниците и да ги избиват, преди да са се превърнали в заплаха за установения ред. Вдъхновено от идеите на Джереми Бентам, английски философ от осемнайсети, век, Братството се стремяло да установи визуален Паноптикон, невидим затвор, който да побере всички хора от индустриалния свят. Братството вярвало, че щом свикне, че го наблюдават непрекъснато, населението автоматично ще следва установените правила.

Истинският символ на съвременното беше наблюдателната камера за вътрешна употреба. Компютъризираните информационни системи бяха създали една Голяма машина, която можеше да свързва образи и информация, за да следи огромно на брой население. Хилядолетия наред властниците се опитвали да наложат завинаги своята управляваща система. Най-накрая мечтата за социален контрол беше станала реална възможност.

Братството се беше намесило в живота на Майкъл и Гейбриъл още когато живееха като деца в една ферма в Южна Дакота. Отряд наемници, които търсеха баща им, бяха атакували дома им и бяха подпалили всички постройки. Двамата братя Кориган бяха оцелели, но баща им беше изчезнал. Доста години, след като майка им ги бе отгледала извън Мрежата, Кориган най-накрая се бяха озовали в Лос Анжелис. Нейтан Бун и хората му първо заловиха Майкъл, а после и Гейбриъл. Закараха и двамата братя в изследователския център на фондация „Евъргрийн“.

Учените от Братството бяха построили мощен квантов компютър и субатомните частици в сърцевината на машината бяха установили връзка с други светове, които иначе можеха да изследват само странниците. Целта на новия квантов компютър беше да проследи преминаването на четирите бариери към другите светове от странниците, но Мая го беше унищожила, докато спасяваше Гейбриъл.

Винаги когато оценяваше промяната в статуквото си, Майкъл трябваше да признае, че нападението на Мая върху изследователския център беше решителната крачка към личната му промяна. Беше

демонстрирал лоялността си — не към брат си, а към Братството. След разчистването на отломките беше установен нов периметър за сигурност и Майкъл беше върнат в центъра. Все още беше затворник, но в края на краищата всеки на този свят щеше да стане пленник в огромен затвор. Единствената разлика беше до каква степен го осъзнава човек. Щеше да има ново престрояване на силите в света и Майкъл възнамеряваше да е на страната на победителите.

Само няколко идвания на Майкъл в стаята бяха достатъчни, за да бъде покорен от силата на Голямата машина. Имаше нещо в това да седиш на стола и да се чувстваш като Господ, който гледа от небето. В момента младата жена с коженото яке беше спряла на щанда за гримове и си приказваше с продавачката. Майкъл си сложи слушалките, натисна едно копче и се свърза с новия компютърен център на Братството в Берлин.

— Майкъл се обажда. Искам да говоря с Ларс.

— Една секунда, моля — отвърна жена с немски акцент. След няколко секунди се обади Ларс. Винаги беше готов да помогне и никога не задаваше неудобни въпроси.

— Виж, намирам се в „Прентам“, Париж — каза Майкъл. — Мишената е на щанда с гримове. Как мога да намеря личните й данни?

— Чакай да видя — отвърна Ларс.

Малка червена светлинка се появи в долния ляв ъгъл на екрана. Това означаваше, че Ларс има достъп до същото изображение. Често по няколко души се включваха в една и съща система за наблюдение или пък човек се свързваше със системата на някой отегчен охранител, който седеше в някоя контролна кабина някъде по света. Охранителите — които по принцип трябваше да осигуряват защита от терористи и престъпници — прекарваха повечето си време да дебнат жени из моловете и да ги проследяват до паркинга. Ако човек пуснеше звука, можеше да ги чуе как си говорят и се смеят например когато някоя жена с тясна пола се качва в спортна кола.

— Можем да сведем лицето й до алгоритъм и да го сравним със снимките във френската база данни за паспорти — обясни Ларс. — Но е много по-лесно просто да вземем номера на кредитната й карта. Погледни си монитора и натисни опцията за телекомуникация. Напиши колкото се може повече информация: местоположение на

телефона, дата, време — в случая в момента. Хищника — така наричаха компютърната програма — ще ѝ дръпне номера в мига, в който бъде предаден.

Продавачката пъхна кредитната карта на жената в машинката и цифрите проблеснаха на екрана.

— Готово — каза Ларс, сякаш беше фокусник, научил чирака си на нов номер. — Цъкни два пъти с мишката...

— Знам какво да правя. — Майкъл премести курсора върху бутона за препратки и почти на мига започна да се появява допълнителна информация. Жената се казваше Кларис Мари дьо Портей. Двайсет и три годишна. Чисто кредитно досие. Телефонният ѝ номер. Домашният адрес. Програмата превеждаше от френски на английски списъка със стоки, закупени с кредитната ѝ карта през последните три месеца.

— Виж това — каза Ларс. Квадратче в горния десен ъгъл на компютъра показваше образ от улична наблюдателна камера. — Виждаш ли тази сграда? Тук живее. На третия етаж.

— Благодаря, Ларс. С другото мога и сам да се оправя.

— Ако превъртиш списъка от кредитната карта, ще видиш, че е посещавала гинекологична клиника. Искаш ли да видиш противозачатъчни ли е искала, или е правила аборт?

— Благодаря, не е необходимо — отвърна Майкъл.

Малката червена светлинка изчезна от екрана и той отново остана, насаме с Кларис. С малка найлонова торбичка с гримове в ръка, младата жена прекоси магазина и се качи на ескалатора. Майкъл въведе новите параметри и превключи на нова камера. Кичур кестенява коса се спускаше по челото на Кларис и стигаше почти до очите ѝ. Тя го отметна назад с ръка и огледа следващите стоки. Майкъл се зачуди дали си търси рокля за специален повод. С още малко помощ от Ларс можеше да се добере до имейла ѝ.

Вратата с електронно отваряне се плъзна и влезе Кенард Наш, бивш армейски генерал и съветник по националната сигурност. В момента оглавяваше борда на директорите на Братството. Нещо в набитото му телосложение и грубите му маниери напомняше на Майкъл за футболен треньор.

Майкъл превключи на друга наблюдателна камера — довиждане, Кларис, — но генералът вече беше видял младата жена. Усмихна се

като чичо, който е хванал племенника си да разглежда мъжко списание, и попита:

— Къде е това?

— Париж.

— Хубава ли е?

— Определено.

Наш се приближи към Майкъл и тонът му стана по-сериозен.

— Имам новини, които може да представляват интерес за теб. Господин Бун и хората му току-що са извършили успешна полева оценка на комуната Нова хармония в Аризона. Явно брат ти и арлекинът са посетили мястото преди няколко месеца.

— И къде са сега?

— Не знаем с точност, но се приближаваме. Анализът на имейли, открити в лаптоп, показва, че Гейбриъл вероятно се намира само на няколко мили от тук — в Ню Йорк Сити. Компютрите ни все още не могат да претърсят целия свят, но можем да се съсредоточим върху конкретното местоположение.

На това, че беше станал странник, Майкъл дължеше определени умения, които му помагаша да оцелява. Ако се отпуснеше по определен начин — спреше да мисли, а просто наблюдаваше, — можеше да забави възприятията си така, че да забележи промените, които настъпваха за частица от секундата в изражението на някой човек. Майкъл можеше да каже кога някой лъже, можеше да разкрие мислите и чувствата, които хората криеха в ежедневието си.

— Колко време ще ви отнеме да намерите брат ми? — попита той.

— Не мога да кажа. Но това е много положителна крачка. Досега ги търсихме в Канада и Мексико. Никога не би ми хрумнало, че ще идат в Ню Йорк. — Наш се изсмя. — Тази Мая е луда.

В този миг светът в ума на Майкъл забави хода си. Той можа да види колебанието в усмивката на Наш. Бърз поглед вляво. И извиване на устните в подигравателна усмивка само за частица от секундата. Може би генералът не лъжеше, но определено скриваше нещо, което го караше да изпитва превъзходство.

— Нека някой друг да довърши работата в Аризона — отвърна Майкъл. — Мисля, че Бун трябва веднага да се върне в Ню Йорк.

Наш отново се усмихна така, сякаш имаше по-силни карти на покер.

— Господин Бун ще остане още един ден, за да анализира допълнителна информация. По време на претърсването на комуната отрядът му е открил писмо. — Генерал Наш млъкна и остави думите си да увиснат във въздуха.

Майкъл го погледна право в очите.

— И защо е важно това?

— Писмото е от баща ти. Той се крие от нас от доста време, но излиза, че все още е жив.

— Какво?! Сигурен ли си? — Майкъл скочи от стола. Дали Наш му казваше истината, или за пореден път изпитваше верността му? Той се втренчи в лицето на генерала и проследи движението на очите му. Наш усещаше превъзходство и гордост, сякаш се радваше, че може да прояви властта си.

— И къде е? Как можем да го открием?

— В момента не мога да ти кажа. Не знаем кога е било написано писмото. Бун не е открил плик е пощенска марка или обратен адрес.

— А какво пише в писмото?

— Баща ти е вдъхновил създаването на Нова хармония. Искал е да окуражи приятелите си и да ги предупреди за Братството. — Наш наблюдаваше как Майкъл крачи из стаята. — Новината май не те зарадва особено.

— След като хората ти изгориха къщата ни, с Гейб все си фантазирахме. Убеждавахме се един друг, че баща ни е оцелял и ни търси, докато обикаляхме из страната. Когато пораснах, осъзнах, че баща ми изобщо няма да ми помогне. Можех да разчитам само на себе си.

— И си решил, че е мъртъв?

— Където и да беше отишъл баща ми, никога повече нямаше да се върне. Така че все едно беше мъртъв.

— Кой знае? Може и да организираме една семейна среща.

На Майкъл му се искаше да притисне Наш до стената и да избие усмивката от лицето му. Но вместо това се извърна и се овладя. Все още беше затворник, но имаше как да го заобиколи. Трябваше да се утвърди и да насочи Братството в определена посока.

— Убили сте всички в Нова хармония, нали?

Наш явно се ядоса, че Майкъл говори толкова директно.

— Отрядът на Бун е постигнал целите си.

— Полицията знае ли? Превърнало ли се е в новина?

— Защо си се загрижил за това?

— Казвам ти как да откриеш Гейбриъл. Ако медиите не са разбрали, нека Бун да се погрижи да узнаят.

Наш кимна.

— Това определено е част от плана.

— Знам, че брат ми е ходил в Нова хармония и се е срещал с хората, които живеят там. Случката наистина ще го засегне. Все ще реагира някак си и ще направи нещо импулсивно. Трябва да сме готови.

2.

Гейбриъл и приятелите му живееха в Ню Йорк Сити. Един свещеник от църквата на Вики, Оскар Ернандес, беше уредил да се настанят в едно празно таванско помещение в Чайнатаун. В бакалията на партера приемаха спортни облози и магазинът имаше пет телефонни линии, всичките регистрирани на различни имена, плюс факс, скенер и високоскоростна интернет връзка. Срещу скромно заплащане бакалинът им позволяваше да използват електрониката, за да потвърдят новите си самоличности. Чайнатаун беше подходящо място за подобни сделки, тъй като всички продавачи предпочитаха пари в брой, а не кредитни и дебитни карти, които се следяха от Голямата машина.

Останалата част от сградата беше заета от различни производства, които използваха нелегални имигранти за работници. На първия етаж имаше шивачница, а мъжът на втория етаж произвеждаше пиратски дивидита. Непознати влизаха и излизаха от сградата през деня, но през нощта нямаше никой.

Таванското помещение на четвъртия етаж бе дълго и тясно, с полиран дървен под и прозорци в двата края. Някога беше използвано като работилница за дамски чанти менте и една от шевните машини все още стоеше, завинтена за пода, близо до банята. Няколко дни след пристигането им Вики провеси бояджийски покривала върху щендери за дрехи и така отдели мъжка спалня за Гейбриъл и Холис и женска — за себе си и Мая.

По време на нападението на изследователския център на фондация „Евъргрийн“ Мая беше ранена и възстановяването ѝ беше поредица от малки победи. Гейбриъл още помнеше първата вечер, в която тя успя да седне на стол и да си изяде вечерята, и първата сутрин, в която си взе душ без помощта на Вики. Два месеца след пристигането им Мая вече можеше да излиза от сградата заедно с тях и да куцука по Моско Стрийт към сладкарница „Хонконг“. Спираше пред уличната сергия — още не стъпваше стабилно, но беше твърдо

решена да се справя сама, — и чакаше една възрастна китайка да ѝ приготви нещо, подобно на палачинки, върху черна желязна тепсия.

Парите не бяха проблем — вече бяха получили две пратки стодоларови банкноти от Липата, арлекин, който живееше в Париж. Като следваха напътствията на Мая, си създадоха фалшиви самоличности, които включваха актове за раждане, паспорти, шофьорски книжки и кредитни карти. Холис и Вики намериха резервен апартамент в Бруклин и наеха пощенски кутии. Когато всеки от групата се сдобиеше с всички необходими документи за две фалшиви самоличности, щяха да напуснат Ню Йорк и да се настанят на сигурно място в Канада или Европа.

Понякога Холис се смееше и наричаше групата им „четиримата бегълци“ и Гейбриъл имаше чувството, че са се сприятелили. От време на време четиримата обитатели на тавана приготвяха, всеки поотделно, по едно блюдо за вечеря, после сядаха на масата и играеха карти, като се шегуваха кой ще мие чиниите. Дори и Мая се усмихваше понякога и беше станала част от групата. Гейбриъл се отпускате в такива моменти: забравяше, че е странник и че Мая е арлекин — и че обикновеният му живот си е отишъл завинаги.

В сряда вечерта всичко се промени. Групата беше прекарала два часа в един джаз клуб в Уест Вилидж. Докато се прибираха пеша към Чайнатаун, видяха камион, който разкарваше вестници: двама младежи сваляха пакетите на тротоара. Гейбриъл погледна заглавията и замръзна.

„ТЕ УБИХА ДЕЦАТА СИ!

67 умират в култово самоубийство в Аризона“

Статията на първа страница беше за Нова хармония, където Гейбриъл беше ходил само преди няколко месеца, за да посети пътевиждащата София Бригс.

Купиха си три различни вестника и забързаха към тавана. Според аризонската полиция убийството било вдъхновено от религиозна мания. Репортери вече бяха интервюирали бившите съседи на загиналите семейства. Всички бяха единодушни — хората, които

живеели в Нова хармония, били луди. Напуснали хубавите си работи и красивите си домове, за да живеят в пустинята.

Холис прегледа набързо статията в „Ню Йорк Таймс“.

— Според написаното тук оръжията били регистрирани на имената на хората, които живеели там.

— Това не доказва нищо — отвърна Мая.

— Полицията открила видео, направено от една англичанка — рече Холис. — Явно е говорила нещо за унищожаването на злото.

— Мартин Гринуолд ми изпрати мейл преди няколко седмици — каза Мая. — Не споменаваше нищо за проблеми.

— Не знаех, че си имала новини от Мартин — изненадано каза Гейбриъл и видя как изражението на Мая се промени. Веднага разбра, че крие нещо важно от тях.

— Да, имах. — Тя се опита да избегне погледа му и тръгна към кухненския бокс.

— Какво ти пишеше, Мая?

— Взех решение. Мислех, че така ще е най-добре...

Гейбриъл се изправи и се приближи към нея.

— Кажи ми какво ти пишеше!

Мая вече беше до вратата към стълбите. Гейбриъл се зачуди дали ще предпочете да избяга, вместо да му отговори.

— Получил писмо от баща ти — каза Мая. — Питал как са хората в Нова хармония.

За секунди Гейбриъл се почувства така, сякаш таванът, сградата, целият град изчезват; той беше малко момче, стоеше в снега и гледаше как една сова се вие над димящите останки от къщата им. Баща им го нямаше, беше изчезнал завинаги.

После премигна и се върна в настоящето: Холис беше бесен, Вики изглеждаше засегната, а Мая ги гледаше предизвикателно.

— Баща ми е жив?!

— Да.

— Какво се е случило? Къде е?

— Не знам — отвърна Мая. — Мартин е внимавал да не изпраща подобна информация по интернет.

— Но защо не ми каза...

Мая го прекъсна, думите рукнаха от устата ѝ:

— Защото знаех, че ще искаш да се върнеш в Нова хармония, а това беше опасно. Реших да се върна сама в Аризона, когато напуснем Ню Йорк и се настаним на безопасно място.

— Мислех, че сме заедно във всичко това — каза Холис. — Никакви тайни. Всички в един отбор.

Както обикновено Вики влезе в ролята си на умиротворител.

— Сигурна съм, че Мая осъзнава, че е допуснала грешка.

— Мислиш, че ще се извини ли? — попита Холис. — Ние не сме арлекини, което означава — според нея — че не сме на нейното ниво. Тя се държи с нас като с деца.

— Не беше грешка! — отвърна Мая. — Всички в Нова хармония са мъртви. Ако Гейбриъл беше отишъл там, и той щеше да бъде убит.

— Мисля, че имам правото сам да взимам решенията си — рече Гейбриъл. — Сега Мартин е мъртъв и не разполагаме с никаква информация.

— Но ти си жив, Гейбриъл. Така или иначе, аз те защитих. Мой дълг като арлекин е. Единственото ми задължение.

Мая се обърна, отключи и излетя от тавана, като тресна вратата.

3.

Думата „зомби“ витаеше из главата на Нейтан Бун като полъх. Изглеждаше не на място във фоайето на частното летище близо до Финикс, Аризона. Помещението беше с пастелни на цвят мебели и фотографии в рамки на танцьори от племето хопи. Една жизнерадостна жена, казваше се Черил, току-що беше опекла сладки с парченца шоколад и беше направила кафе за малката групичка пътуващи бизнесмени.

Бун седна в едно работно сепаре и включи лаптопа си. Навън беше облачен бурен ден и вятърът метеше асфалта. Хората му вече бяха натоварили запечатаните сандъци с оръжие и бойно снаряжение в чартърния самолет. Щом наземните екипи приключеха със зареждането на гориво, Бун и отрядът му щяха да отлетят на изток.

Беше лесно да се манипулира полицията и медиите относно случилото се в Нова хармония. Техниците, които работеха за Братството, вече бяха проникнали в правителствените компютри и бяха регистрирали списък с оръжия на името на Мартин Гринуолд и останалите членове на комуната. Балистичната експертиза и видеозаписът на Джанет Уилкинс за посланията от Господ убедиха властите, че Нова хармония е религиозен култ, който се е самоунищожил. Трагедията беше правена като по поръчка за вечерните новини и никой от репортерите не държеше да рови по-надълбоко. Историята беше приключена.

Един от наемниците беше докладвал за някакво дете, което тичало близо до ограничителния периметър, и Бун се чудеше дали не е същото азиатско момиче, което бе видял в комуналния център. Това можеше да се окаже проблем, но полицията не беше открила нито един оцелял. Ако момичето беше оцеляло от първоначалната атака, после или беше умряло от студ в пустинята, или се беше скрило в някоя от къщите, които пък бяха изгорели до основи.

Активира кодиращата система, влезе в интернет и започна да си проверява имейлите. Имаше обнадеждаващи новини за издирването на

Гейбриъл Кориган в Ню Йорк и Бун незабавно отговори. Докато прехвърляше останалите съобщения, откри и три имейла от Майкъл, който питаше за издирването на баща си. „Моля да се изпрати доклад за свършеното — пишеше Майкъл. — Братството желае да се предприемат незабавни действия по въпроса.“

— Нахален кучи син — измърмори Бун и се огледа да види дали някой не го е чул. Шефът на сигурността на Братството смяташе за нередно един странник да му дава заповеди. Майкъл сега беше на тяхна страна, вярно, но що се отнася до Бун, той все още си беше врагът.

Единствената биометрична информация, с която разполагаха за бащата, беше снимката от шофьорската му книжка, направена преди двайсет и шест години, и един-единствен пръстов отпечатък, поставен до заверения подпис. Това означаваше, че проверката на обичайните правителствени бази данни е чиста загуба на време. Търсачките на Братството трябваше да следят имейли и телефонни обаждания за всякакъв вид сведения, в които се споменаваше Матю Кориган или се говореше за страници.

През последните няколко месеца Братството беше завършило изграждането на нов компютърен център в Берлин, но Бун нямаше право да го използва за своите операции. Генерал Наш беше изключително потаен по отношение плановете на борда за центъра в Берлин, но все пак беше ясно, че той представлява повратна точка за целите на Братството. Явно изпробваха нещо, наречено „програма сянка“, нещо, което щеше да се окаже първата стъпка в установяването на виртуалния Паноптикон. Когато Бун се оплака от липса на средства, персоналът в Берлин предложи временно решение: вместо да използва компютърния център, щяха да му предоставят зомбита, които да му помагат в търсенето.

„Зомби“ се наричаше всеки компютър, заразен от вирус или троянски кон, което позволяваше да бъде тайно контролиран от външен юзър. Господарите на зомбитата управляваха действията на компютри по целия свят, използваха ги за изпращането на спам или извличането на пари от небезопасни интернет сайтове. Ако собствениците им откажеха да платят, сървърите им биваха заливани от хиляди поръчки, изпратени в един и същи момент.

Мрежи от зомбита, наречени „бот мрежи“, можеха да се купят, откраднат или разменят на черния интернет пазар. През последната година техническият персонал на Братството беше купил „бот мрежи“ и от различни криминални групи и беше разработил нов софтуер, който принуждаваше „пленените“ компютри да изпълняват по-сложни задачи. Макар че системата не беше достатъчно мощна, за да следи всички компютри в света, можеше да се справи с търсенето на конкретно зададена цел.

Бун започна да пише заповед към компютърния център в Берлин: „Ако помощната система вече е готова, започнете търсенето на Матю Кориган“.

— Извинете, господин Бун...

Той се сепна и вдигна поглед от компютъра. Чартърният пилот — късо подстриган млад мъж в морскосиня униформа — стоеше на няколко крачки от сепарето.

— Какъв е проблемът?

— Няма проблем. Заредени сме с гориво и можем да потегляме.

— Току-що получих нови сведения — отвърна Бун. — Променете посоката към летище Уестчестър Каунти и се свържете с превозвач. Кажете му, че искам достатъчно превозни средства, които да откарат хората ми в Ню Йорк.

— Да, сър. Веднага ще се обадим.

Бун изчака пилотът да си тръгне, преди да продължи с писането. „Нека компютрите да проследят този призрак — помисли си. — А аз ще открия Гейбриъл за два дни“.

След минута беше готов със съобщението и го изпрати в Берлин. Докато излезе на пистата, скрити софтуерни програми се задвижиха в превзетите компютри по целия свят. Части от съзнанието им започнаха да се събират като армия от зомбита, спотайващи се тихо в огромно помещение. Чакаха без съпротива, без да си дават сметка за времето, докато една команда не ги застави да започнат да търсят.

В предградията на Мадрид едно четиринайсетгодишно момче играеше онлайн фентъзи игра. В Торонто пенсиониран строителен инспектор пускаше мнение за любимия си отбор в хокеен форум. Няколко секунди по-късно компютрите и на двамата започнаха да работят малко по-бавно, но нито единият, нито другият забелязаха

разликата. Отгоре всичко си беше същото, но сега електронните слуги се подчиняваха на нов господар с нова заповед:

„Намери странника“.

4.

Гейбриъл натисна копчето на мобилния си телефон и погледна колко е часът. Един след полунощ, но от улицата още се чуваха шумове. Чу клаксон и полицейска сирена в далечината. Някой си беше надул стереото, докато прекосяваше улицата, и думкащите басы на рапа звучаха като приглушен сърдечен пулс.

Странникът свали ципа на горната половина на спалния си чувал и се изправи. Светлината на уличните лампи се процеждаше през матираните стъкла на прозорците и той видя Холис Уилсън на походното му легло. Бившият учител по бойни изкуства дишаше равномерно и Гейбриъл реши, че спи.

Бяха изминали двайсет и четири часа, откакто беше научил, че хората от Нова хармония са мъртви, а баща му е жив. Чудеше се как може да открие някой, който е изчезнал от живота му преди петнайсет години. Дали баща му беше в този свят, или беше преминал в някой друг? Легна си пак и вдигна лявата си ръка. Усети привлекателността — и опасностите — на новата си сила.

Съсредоточи се върху Светлината в тялото си. Тук идваше трудният момент: без да се разконцентрира от Светлината, опита да си вдигне ръката, но да не мисли съзнателно за това. Изглеждаше невъзможно: как можеш да решиш да раздвижиш тялото си и после да пренебрегнеш решението си? Дишаше дълбоко и пръстите на ръката му се разпериха напред. Малки светли точки — като звезди от съзвездие — се понесоха в изпълнения със сенки мрак, а ръката му от плът и кръв остана вдървена и безжизнена.

Вдигна я и тялото му абсорбира Светлината. Гейбриъл трепереше и дишаше тежко. Седна, измъкна краката си от спалния чувал и стъпи на студения дървен под. „Държиш се като идиот — каза си. — Това не е трик за купон. Или преминавай, или остани в този свят“.

По тениска и памучно долнище се промъкна през отвора на платницата и влезе в общата част на тавана. Отиде до тоалетната,

после в кухненския бокс, за да си налее вода от чешмата. Мая седеше на дивана до женската спалня. През по-голяма част от времето, докато се възстановяваше от огнестрелните си рани, спеше. Сега обаче, когато вече беше в състояние да се разхожда из града, кипеше от енергия.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, просто ожаднях.

Едно от нещата, които харесваше в Ню Йорк, беше водата. Когато живееше в Лос Анжелис с Майкъл, водата от чешмата винаги имаше привкус на химикали.

Седна до Мая. Дори след спречкването за баща му продължаваше да му харесва да я гледа. Мая имаше черната коса на сикхската си майка и изсечените немски черти на баща си. Очите ѝ бяха впечатляващо сини, като две светли точки с цвят на вода на бялото ѝ лице. Навън криеше очите си със слънчеви очила, а косата — с перука. Но не можеше да скрие движенията си. Влизаше в бакалията и стоеше във вагона на метрото в изправената поза на боец, който може да нанесе контраудар, без да го повалят на земята.

Когато за пръв път се срещнаха в Лос Анжелис, реши, че Мая е най-необичайният човек, когото е виждал. Тя беше модерна жена в много отношения — спец по отношение на всички аспекти на технологията за наблюдение. Но на раменете ѝ тегнеха и стотици години традиция. Бащата на Мая, Тръна, беше научил малкото си момиченце, че арлекините са *Прокълнати от плътта, спасени от кръвта*. Мая, изглежда, вярваше, че има вина за някаква фундаментална грешка, която можеше да се изкупи само като рискува живота си.

Мая виждаше света ясно — глупостта и излишните емоции в преценките ѝ бяха унищожени преди много години. Гейбриъл знаеше, че тя никога няма да наруши правилата и да се влюби в странник. И точно сега собственото му бъдеще беше толкова неясно, че според него от негова страна беше също толкова безотговорно да променя отношенията им.

Двамата с Мая имаха точно определени роли, бяха странник и арлекин, но въпреки това тя го привличаше физически. Докато тя се възстановяваше от раните, я беше носил на ръце от походното легло до дивана, беше усещал тежестта на тялото ѝ и мириса на косата и кожата ѝ. Понякога завесата не беше дръпната докрай и той виждаше как

двете с Вики се събличат. Между тях нямаше нищо — но имаше всичко. Дори това, че седеше до нея на дивана, го караше да се чувства едновременно щастлив и смутен.

— Трябва да се напиш — нежно ѝ каза той.

— Не мога да затворя очи. — Когато беше уморена, британският ѝ акцент беше още по-отчетлив. — Умът ми не иска да спре.

— Разбирам. Понякога ми се струва, че имам прекалено много мисли, а няма достатъчно място, където да ги сложа.

Отново замълчаха и той се заслуша в дишането ѝ. Напомни си, че го беше излъгала за баща му. Имаше ли и други тайни? Какво още трябваше да знае? Тя се отдръпна на няколко сантиметра, така че да не са чак толкова близо. Тялото ѝ се напрегна и той я чу как си поема дълбоко въздух, сякаш се канеше да направи нещо опасно.

— И аз си мислех за спречкването ни.

— Трябваше да ми кажеш за баща ми.

— Опитвах се да те предпазя. Не ми ли вярваш?

— Това не ми стига. — Гейбриъл се наведе към нея. — Добре, значи баща ми е изпратил писмо на хората от Нова хармония. Сигурна ли си, че не знаеш откъде е дошло писмото?

— Казах ти за Хищника. Правителството непрекъснато следи имейлите. Мартин никога няма да пусне важна информация по интернет.

— Как да съм сигурен, че ми казваш истината?

— Ти си странник, Гейбриъл. Можеш да ме погледнеш в лицето и да видиш, че не лъжа.

— Не мисля, че има нужда да го правя. Не и с теб. — Гейбриъл стана от дивана и отиде да си легне. Но му беше трудно да заспи. Знаеше, че Мая държи на него, но явно не разбираше колко много му се иска да намери баща си. Единствено баща му можеше да му каже какво трябва да прави сега, когато беше станал странник. Знаеше, че се променя, че става друг човек, но не знаеше защо.

Затвори очи и му се присъни как баща му върви по някоя тъмна улица в Ню Йорк. Той вика след него и хуква да го гони, но баща му е прекалено далече, за да го чуе. Матю Кориган завива зад един ъгъл и когато Гейбриъл стига там, баща му вече е изчезнал.

В съня си Гейбриъл стоеше под уличната лампа на паважа, тъмен и лъскав от дъжда. Огледа се и видя наблюдателната камера,

монтирана на покрива на една сграда. Имаше още една на стълба на лампата, плюс още няколко в различни точки на празната улица. И разбра, че Майкъл също търси. И че брат му разполага с камерите, скенерите и всички останали устройства на Голямата машина. Беше като състезание — ужасно съревнование между двамата — и нямаше начин той да спечели.

5.

Макар че арлекините понякога се смятаха за последните защитници на историята, историческите им познания се основаваха повече върху традицията, отколкото върху фактите, които се намираха в учебниците. Израснала в Лондон, Мая беше запомнила местата из целия град, на които бяха извършвани публични екзекуции. Баща ѝ я бе развеждал навсякъде по време на всекидневните им уроци за оръжия и уличен бой. Тайбърн беше за престъпници, Лондонската кула за предатели. Спаружените тела на мъртвите пирати висели години наред на Дока на екзекуциите в Уапинг. В различни времена властите бяха избивали евреи, католици и безброй други „противници“, които се кланяли на различен бог или проповядвали различни виждания за света. Едно точно определено място в Уест Смитфийлд беше използвано за екзекуцията на еретици, вещици и жени, убили съпрузите си — както и на безименни арлекини, умрели, за да защитят странници.

Мая изпита същото усещане за натрупано страдание в момента, в който влезе в сградата на криминалния съд в Манхатън. Застана точно пред главния вход и погледна нагоре към часовника, който висеше от високия два етажа таван. Белите мраморни стени на сградата, полилеите ар деко и богато орнаментираният парапети на стълбищата подсказваха за огромната чувствителност на една по-ранна епоха. Тя завъртя глава и огледа внимателно света, който я заобикаляше: полиция и престъпници, съдебни пристави и адвокати, жертви и свидетели — всички се точеха по мръсния под към детектора за метал, който ги очакваше на входа.

Дмитрий Аронов беше дебел, вече на години, с три мазни черни кичура, залепени за оплешивяващото му теме. Руският емигрант — носеше охлузено кожено куфарче — се приближи до детектора за метал. Спря за секунда и погледна през рамо към Мая.

— Какво има? — попита пазачът. — Минавайте...

— Разбира се, полицай. Разбира се.

Мина през пропуска, после въздъхна и направи физиономия, сякаш току-що се е сетил, че е забравил важни документи в колата си. Мина обратно през детектора за метал и последва Мая през въртящата се врата. За миг спряха на площадката и огледаха небето. Наближаваше четири следобед. Дебели сиви облаци бяха надвиснали над града, слънцето бе само размазано светло петно над хоризонта.

— Е? Какво мислите, госпожице Странд?

— Не мисля нищо. Все още.

— Сама се убедихте. Никакви аларми. Никакви арести.

— Дайте да видя стоката.

Слязоха заедно по стълбите, заобиколиха на зигзаг мудния поток коли, който задръстваше Сентър Стрийт, и влязоха в малкия парк по средата на площада. Тук беше почти тъмно заради високите околни сгради. Макар че имаше табели, които предупреждаваха нийоркчани да не хранят гълъбите, цяло ято кълвеше из прахоляка.

Седнаха на една дървена пейка извън обсега на двете камери за наблюдение и Аронов отвори куфарчето.

— Е, проверете стоката.

Мая видя пистолет, приличаше на деветмилиметров автоматик. С две цеви една над друга и здрава дръжка. Вдигна го. Беше съвсем лек — почти като детска играчка.

Аронов започна да говори с тона на продавач:

— Рамката, дръжката и спусъкът са от твърда пластмаса. Цевите, плъзгачите и ударникът са направени от супер твърда керамика — издръжлива като стомана. Както сама се уверихте, сглобеното оръжие преминава през всички стандартни детектори за метал. Летищата не са толкова лесни. Повечето са снабдени с рентгенови скенери и милиметрова вълна^[1]. Но можете да разглобите оръжието на две или три части и да го скриете в лаптоп.

— С какво стреля?

— Патроните винаги са проблем. ЦРУ е изобретило същия вид пистолет, който използва патрони без гилзи. Забавно, нали? Уж трябва да се борят с тероризма, а създават идеалното оръжие за терористи. Но приятелите ми в Москва са намерили не чак толкова усъвършенствано решение. Може ли?

Аронов бръкна в куфарчето, махна една преграда и извади нещо, което приличаше на цигара с черен филтър.

— Това е хартиена гилза с керамичен куршум. Нещо като модерен еквивалент на системата, използвана при мускета от осемнайсети век. Експлозивът се възпламенява на две степени и изхвърля куршума от цевта. Бавно се зарежда, затова имате две цеви. Тоест имате два бързи изстрела, но пък повече не ви и трябват.

Мая се огледа, за да види дали някой не ги наблюдава. Сивата фасада на Криминалния съд светеше над тях. Полицейски коли и синьо-белите автобуси, с които се превозваха затворниците, бяха паркирани на два реда по улицата. Усещаше движението около малкия парк и подушваше одеколона с мирис на цветя на Аронов, примесен с хлъзгавия аромат на влажни листа.

— Впечатляващо, нали? Трябва да се съгласите.

— Колко?

— Дванайсет хиляди в брой.

— За пистолет? Това са глупости.

— Скъпа госпожице Странд... — Руснакът се усмихна и поклати глава. — Ще е трудно, ако не и невъзможно, да откриете някой друг, който да продава това оръжие. Освен това и друг път сме работили заедно. Знаете, че стоката ми е с първокласно качество.

— Дори не знам дали това чудо може да стреля.

Аронов затвори куфарчето и го постави до краката си.

— Ако желаете, можем да отидем с колата до гаража на един приятел в Ню Джърси. Никакви съседи. Дебели стени. Муниципите са скъпи, но ще ви оставя да гръмнете два пъти, преди да ми дадете парите.

— Трябва да помисля.

— Ще мина с колата покрай входа на Линкълн Сентър в седем вечерта. Ако сте там, ще получите специална отстъпка, която важи само до довечера — десет хиляди плюс шест патрона.

— Осем хиляди.

— Девет.

Мая кимна.

— Ще ви платя довечера, ако всичко е както се уговорихме.

Щом си тръгна от парка и пресече Сентър Стрийт, Мая се обади на Холис по мобилния. Той вдигна веднага, но не се обади.

— Къде си? — попита тя.

— В Кълъмбъс Парк.

— Идвам след пет минути. — Тя пусна телефона в чантата на рамото си и извади генератора на случайни числа — електронен уред с размерите на кибритена кутия, който висеше на шнур около врата ѝ.

Мая и останалите арлекини наричаха враговете си Табула, защото кликата смяташе човешкото съзнание за *табула раза* — празна дъска, която може да се запълни с лозунги на омраза и страх. Докато в Табулата вярваха, че всичко може да бъде контролирано, арлекините бяха развили своя философия на случайността. Понякога правеха избора си със зар или с генератора на случайни числа.

„Нечетно означава наляво — помисли Мая. — Четно — надясно“. Натисна копчето върху устройството и когато на екрана проблесна 365, зави наляво по Хоуган Плейс.

Трябваша ѝ десетина минути, за да стигне до Кълъмбъс Парк — правоъгълно парче асфалт и печални на вид дървета на няколко пресечки източно от Чайнатаун. Гейбриъл обичаше да ходи в парка следобед, когато там беше пълно с възрастни китайци и китайки. Старците образуваха сложни клики въз основа на това кои идваха от една и съща провинция или село. Ключкарстваха, похапваха си от закуските, които си носеха в пластмасови кутии, и играеха маджонг, а от време на време и шах.

Холис Уилсън седеше на една пейка. Беше с черно кожено яке, под което криеше 45-калибров автоматична покупка от Дмитрий Аронов. Когато Мая го срещна за пръв път в Лос Анжелис, Холис имаше усукани масури до раменете и носеше стилни дрехи. В Ню Йорк Вики беше подстригала косата му късо и той беше почнал да се дегизира според правилото на арлекините. Този следобед беше закачил на яката си две значки, които гласяха: „ИСКАТЕ ДА ОТСЛАБНЕТЕ? ОПИТАЙТЕ РЕШЕНИЕТО НА «ХЕРБАЛ»!“ В мига, в който видеха значките, нюйоркчани извърщаха поглед.

Докато пазеше Гейбриъл, Холис бе изучил трактата „Пътят на меча“, в който се съдържаха размислите върху боя с мечове на Врабеца, легендарния японски арлекин. Мая беше израснала с тази книга и баща ѝ непрекъснато повтаряше прочутата мисъл на Врабеца, че арлекините трябва да „отглеждат случайността“. Дразнеше се, че Холис се опитва да овладее тази ключова част от обучението ѝ.

— От колко време си тук? — попита тя.

— От близо два часа.

Погледнаха към пейките от срещната страна на парка: там Гейбриъл играеше шах с възрастен китаец. Странникът също беше променил външния си вид по време на престоя им в Ню Йорк. Вики го беше подстригала съвсем късо и сега той обикновено ходеше с плетена шапка и слънчеви очила. Когато се запознаха в Лос Анжелис, имаше дълга коса и приличаше на младеж, който кара ски през зимата и сърф през лятото. Беше отслабнал през последните няколко месеца обаче и сега имаше измъчения вид на човек, който току-що се е възстановил от продължително боледуване.

Холис беше избрал добра отбранителна позиция, от която се виждаше ясно почти всяко кътче на парка. Мая си позволи да се отпусне за секунда и да се наслади на факта, че още са живи. Като малка наричаше тези моменти „скъпоценни камъни“. Скъпоценните камъни бяха онези редки моменти, когато се чувстваше достатъчно в безопасност, за да се порадва на нещо приятно или красиво — порозовялото от залеза небе или вечерите, когато майка ѝ приготвяше специална вечеря, например агнешко по индийски.

— Случи ли се нещо следобед? — попита тя.

— Гейб чете книга в спалнята, после си поговорихме за баща му.

— Какво ти каза?

— Иска да го намери — отвърна Холис. — Разбирам как се чувства.

Мая наблюдаваше внимателно как три възрастни жени се приближават към Гейбриъл. Бяха врачки: киснеха в някое ъгълче на парка и предлагаха да ти предскажат бъдещето срещу десет долара. Винаги когато Гейбриъл минеше покрай тях, те леко протягаха ръце — с дланите нагоре, дясната под лявата — като просякини, които молят, за милостиня. Този следобед само го поздравиха и едната сложи картонена чаша чай на съгваемата маса.

— Не се тревожи — каза Холис. — Редовно го правят.

— Хората ще почнат да говорят.

— Е, и какво? Никой не го познава. Врачките просто усещат, че притежава някаква сила.

Странникът благодари на врачките за чая, те му се поклониха и се върнаха на поста си до оградата. Гейбриъл пък се върна към шахматната дъска.

— Аронов дойде ли на срещата? — попита Холис. — В текстовото съобщение пишеше, че предлага нов вид снаряжение.

— Опита се да ми продаде керамичен пистолет, който може да се пренася през детектори за метал. Бил разработен от руснаците.

— Ти какво му каза?

— Още не съм решила. Трябва да се срещна с него в седем вечерта. Ще идем до Ню Джърси, за да стрелям няколко пъти.

— Подобно оръжие може да се окаже от полза. Колко иска?

— Девет хиляди долара.

Холис се разсмя.

— Явно не сме получили отстъпка за „редовни клиенти“.

— Да го купим ли?

— Девет хиляди в брой са много пари. Трябва да говориш с Вики. Тя знае с колко разполагаме и какво харчим.

— Тя на тавана ли е?

— Да. Прави вечерята. Ще си тръгнем, когато Гейбриъл свърши партията.

Мая стана от пейката и тръгна по изсъхналата трева към Гейбриъл. Когато не си даваше сметка за чувствата си, и се искаше да е близо до него. Не бяха приятели — това беше невъзможно. Но се чувстваше така, сякаш той гледа в сърцето ѝ и я вижда съвсем ясно.

И сега я погледна — и се усмихна. Един кратък миг помежду им, но я накара да се чувства едновременно щастлива и ядосана. „Не ставай глупава — каза си. — Винаги помни: тук си, за да се грижиш за него, а не да го обичаш“.

Мина през Чатам Скуеър и пое по Източен Бродуей. Тротоарът гъмжеше от туристи и китайци, които си купуваха храна за вечеря. Печени патици и пилета с арпаджик висяха на куки зад запотените витрини. За малко не се сблъска с някакъв млад мъж, който носеше прасенце, увито в найлоново фолио. Отключи вратата и влезе в сградата на Катрин Стрийт. Още ключове. Още ключалки. И се озова на тавана.

— Вики?

— Да?

Виктори Син Фрейзър седеше и броеше валута от няколко различни страни. В Лос Анжелис Вики беше скромно облечен член на Пресветата църква на Айзак Ти Джоунс. Сега беше облечена в, както

го наричаше, артистичния си костюм — бродирани сини джинси, черна тениска и мънистена огърлица от Бали. Косата ѝ беше сплетена на плитки и на края на всяка плитка имаше мънисто.

Вики вдигна очи от пачките и се усмихна.

— Нова пратка пристигна в апартамента в Бруклин. Искан да видя с колко пари разполагаме.

Дрехите им бяха прибрани в кашони или висяха по щендера, който Холис беше купил от Седмо авеню. Мая си свали якето и го пъкна в един найлонов калъф.

— Какво стана на срещата ти с руснака? Холис каза, че вероятно искал да ти продаде нов вид пистолет.

— Да. Но е скъпо. — Мая седна на походното си легло и набързо описа керамичния пистолет.

— От семето до фиданката — каза Вики, докато слагаше ластик на една пачка стодоларови банкноти.

Мая вече беше наясно с много от изразите от събраните писма на Айзак Джоунс, основателя на църквата на Вики. „От семето до фиданката, от фиданката до дървото“ означаваше, че винаги трябва да си наясно с евентуалните последствия от действията си.

— Имаме парите, но оръжието е опасно — продължи Вики. — Ако попадне в ръцете на престъпници, могат да пострадат невинни хора.

— Това важи за всяко оръжие.

— Обещавах ли, че ще го унищожиш, когато отидем на безопасно място?

„Harlekine versprechen nichts“, помисли си Мая на немски. Арлекините не обещават. Все едно чуваше гласа на баща си.

— Ще си помисля дали да го унищожа — отвърна. — Само това мога да кажа.

Докато Вики продължаваше с броенето на парите, Мая се преоблече. Щом щеше да се среща с Аронов близо до концертните зали в Линкълн Сентър, трябваше да изглежда така, сякаш отива на концерт. Това означаваше боти до глезена, черни панталони с ръб, син пуловер и вълнено палто с двуредно закопчаване. Заради парите реши да носи оръжие: къс магнум с алуминиев корпус. Панталоните бяха достатъчно широки, за да скрият кобура на глезена.

Ножът ѝ за хвърляне бе в еластичен бандаж на дясната ръка, а кинжала носеше привързан на лявата, близо до китката. Кинжалът беше с остро триръбо острие и с дръжка под формата на буквата „Г“. Стискаш дръжката в юмрук и забиваш острието с всички сила.

Вики спря да брои парите. Изглеждаше смутена и объркана.

— Имам проблем, Мая. Реших, че мога да го обсъдя с теб.

— Казвай.

— С Холис ставаме все по-близки. И не знам какво да правя. Той е имал много приятелки, а аз не съм много опитна. — Поклати глава. — Всъщност нямам никакъв опит.

Мая беше наблюдавала нарастващото привличане между Холис и Вики. За пръв път забелязваше развитието на отношенията между двама души, които се влюбват. Двамата се следяха с поглед, когато някой станеше от масата. Или леко се навеждаха напред, когато някой от тях заговореше. Когато бяха разделени, говореха един за друг приповдигнато и глуповато. Всичко това я накара да осъзнае, че майка ѝ и баща ѝ никога не са се обичали. Уважаваха се и зачитаха всеотдайно скрепения с брак съюз. Но това не беше любов. Арлекините не се интересуваха от това чувство.

Мая пъкна револвера в кобура на глезена си. Увери се, че е здраво затегнат, и смъкна крачола на панталона си; маншетът докосна върха на ботата.

— Не говориш с когото трябва — каза на Вики. — Не мога да ти дам никакъв съвет.

Взе девет хиляди долара от походното легло и тръгна към вратата. Чувстваше се силна — готова за бой, — но познатата обстановка ѝ напомни, че Вики ѝ беше помогнала по време на възстановяването ѝ. Беше я хранила, беше сменяла превръзките ѝ и беше седяла на леглото до нея, когато я болеше. Тя беше приятел.

„Проклети приятели“, помисли Мая. Арлекините признаваха задълженията помежду си, но на приятелството с гражданите се гледаше като на изгубено време. По време на краткия си опит да заживее нормален живот в Лондон Мая се беше срещала с мъже и беше общувала с жените, които работеха заедно с нея в едно дизайнерско студио. Но тези хора не ѝ бяха приятели. Не биха могли да разберат особения начин, по който гледаше на света: че вечно я преследват и че винаги е готова за атака.

Ръката ѝ докосна резето, но тя не отвори вратата. „Погледни фактите — каза си. — Разрежи сърцето си и направи дисекция на чувствата си. Завиждаш на Вики. Това е. Завиждаш на чуждото щастие“.

Върна се.

— Извинявай, Вики. Но в момента се случват доста неща.

— Знам. Сбърках, че повдигнах този въпрос.

— Уважавам и теб, и Холис. Искам и двамата да сте щастливи. Дай да поговорим за това, когато се върна.

— Добре. — Вики се отпусна и се усмихна. — Става.

Когато най-сетне се измъкна от сградата, Мая се почувства по-добре. Наближаваше любимият ѝ час: смяната на деня с нощта. Преди да светнат уличните лампи, въздухът сякаш беше изпълнен с малки черни петънца мрак. Сенките изгубваха острите си ръбове и границите избледняваха. Тя минаваше през пролуките в тълпата и прорязваше града също като нож, остър и чист.

[1] Устройство, което използва електромагнитни вълни, за да създаде изображение, базирано на отразена енергия от тялото — Б.пр.

↑

6.

Вървеше на север от уличките на Чайнатаун към широките авенюта на централната част на Манхатън. Това беше видимият град, Голямата машина беше установила контрол тук. Но Мая знаеше, че под паважа има друг заплетен свят: цял лабиринт от линии на метрото, железопътни релси, забравени коридори и тунели за поддръжка, опасани с електрически кабели. Половината Ню Йорк беше скрит от поглед, заровен дълбоко в скалите, които поддържаха сградите в Спениш Харлем, както и стъклените кули по Парк Авеню. Имаше паралелен човешки свят, скрит също толкова добре: различни групи на еретици и вярващи, нелегални имигранти с фалшиви паспорти и уважавани граждани с таен живот.

След час стоеше на мраморните стъпала, които водеха към концертния център „Линкълн“. Театърът и концертните зали бяха разположени около огромен площад с осветен фонтан по средата. Повечето представления още не бяха започнали, но музикантите, облечени в черни дрехи и с куфари и калъфи с инструменти в ръка, бързаха към различните концертни зали. Мая премести парите във вътрешния джоб с цип на палтото си и хвърли поглед през рамо. Виждаха се две наблюдателни камери, но бяха насочени към тълпата около фонтана.

Едно такси спря отпред. Аронов седеше на задната седалка. Кимна й, Мая слезе по стълбите и се настани до него.

— Добър вечер, госпожице Странд. Много ми е приятно да ви видя отново.

— Пистолетът трябва да е в исправност, иначе няма сделка.

— Разбира се. — Аронов каза на шофьора — млад мъж със стърчаща коса — накъде да кара и колата потегли. След няколко пресечки излязоха на Девето авеню и се отправиха на юг.

— Носите ли парите? — попита Аронов.

— Точно колкото се споразумяхме.

— Много сте подозрителна, госпожице Странд. Може би трябва да ви наема за помощничка.

Когато прекосиха Четирийсет и втора, Аронов извади химикалка и подвързан с кожа тефтер, сякаш се канеше да пише бележка. Започна да разправя за любимия си нощен клуб на Стейтън Айланд и за стриптийзърката, която някога била балерина в Московския балет. Общи приказки, каквито би разправял някой търговец на коли, докато развежда клиент из паркинга. Мая се запита дали керамичният пистолет е менте и дали Аронов възнамерява да открадне парите. Можеше и нищо да не значи. „Знае, че нося пистолет — помисли си. — Той ми го продаде“.

Шофьорът зави надясно по Трийсет и осма улица и следваше знаците към тунела „Линкълн“. На входа имаше задръстване, но после колите се разпределяха в различните платна. Три отделни тунела — всеки с по две платна — водеха под реката към Ню Джърси. Движението беше натоварено, но колите се движеха с шейсет километра в час. Тя погледна през страничния прозорец. По облицованата с бели плочки стена на тунела минаваше захранващ кабел.

Извърна се, защото руснакът до нея се размърда. Натисна химикалката и от нея се показа игла. В същия миг Мая видя отчетливо всяка подробност. Ръката ѝ сграбчи китката на Аронов. Вместо да се съпротивлява на нападението му, тя използва засилката му, блъсна го надолу и изви силно лявата му ръка.

Аронов се набоде в крака. Изкрещя от болка и Мая с всичка сила го удари в лицето и заби иглата още по-дълбоко. Руснакът се мъчеше да си поеме въздух като удавник, после се отпусна и се стовари върху вратата. Мая докосна врата му — беше жив. Явно веществото във фалшивата химикалка беше само успокоително. Претърси външните джобове на шлифера му, откри керамичния пистолет и го прибра в чантата на рамото си.

Предните седалки бяха отделени от задните с прозрачна преграда от плексиглас и тя видя как шофьорът говори нещо в микрофона си. И двете врати бяха заключени. Опита се да свали страничните прозорци, но и те бяха блокирани. Погледна през рамо и видя, че ги следва тъмна кола. Отпред имаше двама души. Човекът до шофьора също говореше нещо по микрофона си.

Мая извади револвера, допря дулото до плексигласовата преграда и изкрещя:

— Отключи вратите! Веднага!

Шофьорът видя пистолета, но не се подчини. В съзнанието ѝ имаше център на спокойствието, като тебеширен кръг, нарисуван на паважа, и Мая стоеше в него. Преградата между седалките сигурно беше бронирана. Можеше да разбие страничния прозорец, но трудно щеше да се измъкне през малкия отвор. Най-сигурният изход беше през вратата. Заключената врата.

Затъкна револвера в колана си, извади ножа за мятане и заби острието между рамката на вратата и гуменото уплътнение. Уплътнението не искаше да помръдне повече от сантиметър, затова тя извади другия нож и го навря в малкия отвор. Натисна надолу с двете остриета, успя да откърти пластмасата и отдолу се видя стоманеният лист. Беше достатъчно дебел, за да устои на куршум, но с нитовете май щеше да се справи.

Мая коленичи на пода на таксито, насочи револвера към горния нит и стреля. Изстрелът беше болезнено силен. Ушите ѝ звъняха, докато дърпаше стоманения лист да открие ключалката. Сега вече беше лесно. Напъха ножа под езика, натисна и вратата се отвори.

Беше преодоляла първото препятствие, но още не беше свободна. Таксито караше прекалено бързо, за да скочи в движение. Пое си дълбоко въздух и се опита да изкара страха от дробовете си. Бяха на петнайсетина метра от изхода на тунела. Когато колоната излезеше, колите щяха да забавят за миг, за да се престроят. Мая пресметна, че има две или три секунди да се измъкне, преди таксито да набере скорост.

Шофьорът вече знаеше, че вратата е отворена. Погледна в огледалото за обратно виждане и каза нещо в слушалките си. В мига, в който таксито излезе от тунела, Мая сграбчи вратата и се изтласка навън. Вратата увисна отворена. Мая се държеше здраво. Коли извиваха и спирачки скърцаха, шофьорът на таксито започна да минава в другите платна. Погледна назад към нея за миг и таксито се удари странично в един син общински автобус. Мая отхвъркна от вратата и падна на платното.

Скочи и се огледа. Изходът от тунела откъм Ню Джърси приличаше на каньон, направен от човешка ръка: Отдясно имаше

висока бетонна стена с накацали по стръмния склон къщи. От лявата ѝ страна бяха будките, които събираха таксите на влизащите в тунела превозни средства. Преследващата ги кола беше спряла на двайсетина крачки от таксито и един мъж с костюм и вратовръзка тъкмо слизаше от нея. Не извади пистолет — имаше прекалено много свидетели, а и до будките бяха паркирани три полицейски коли. Мая се затича към един аварийен изход.

След пет минути беше в Уихоукън, бедняшко кварталче с мръсни улички и триетажни облицовани с дъски къщи. Когато се увери, че никой не я вижда, прескочи каменния зид, който ограждаше задния двор на една изоставена католическа църква, и извади мобилния си телефон. Телефонът на Холис извъня пет или шест пъти, преди той да вдигне.

— Изход отгоре! Най-чистите деца! — През последните три месеца беше съставила три плана за бягство. „Изход отгоре“ означаваше, че който е на тавана, трябва да използва пожарната стълба и да избяга през покрива. „Най-чистите деца“ означаваше, че трябва да се срещнат в парка на Томпкинс Скуеър в Ист Сайд.

— Какво стана? — попита Холис.

— Прави каквото ти казвам. Махайте се от там!

— Не можем, Мая.

— Какво искаш да...

— Имаме гости. Прибери се веднага.

Мая намери такси, сниши се на задната седалка и каза на шофьора да кара към Кетрин Стрийт.

Група тийнейджъри играеха баскетбол на игрището, но явно никой не наблюдаваше тавана. Тя изскочи от таксито, бързо пресече улицата и отключи зелената врата.

Извади револвера още на партера. Чуваше бръмченето на преминаващите по улицата коли и тихото скърцане, докато се качваше по дървената стълба. Стигна до вратата, почука веднъж и вдигна оръжието.

Отвори ѝ Вики. Изглеждаше уплашена. Мая се промъкна в помещението. Холис стоеше на няколко крачки също с пистолет в ръка.

— Какво стана? — попита я.

— Беше капан — каза Мая. — Табулата знае, че сме в Ню Йорк. Защо сте още тук?

— Както ти казах, имаме си гости.

Холис посочи вдясно. Някой беше дръпнал платницата на мъжката спалня. Оскар Ернандес, проповедникът на джоунситата, който беше наел тавана, седеше на походното легло с един млад латиноамериканец, облечен с червен суичър.

— Мая! Слава богу, че си добре! — Ернандес се изправи и й се усмихна широко. Беше автобусен шофьор, но винаги носеше бялата си якичка, когато се занимаваше с божии дела. — Добре дошла! Вече започнахме да се тревожим за теб.

От женската спалня се чу глас на възрастна жена. Мая бързо тръгна натам и дръпна платницето. София Бригс, пътевиждащата, която живееше в изоставен ракетен силос близо до Нова хармония, седеше на походното легло и разговаряше с Гейбриъл. София беше учителката, която беше научила Гейбриъл как да използва възможностите си да прекосява в различни светове.

— А, арлекинът се завърна. — София изучаваше Мая, сякаш тя беше рядък вид влечуго. — Добър вечер, скъпа. Не мислех, че ще те видя отново.

Нещо се размърда в сянката на радиатора. Куче ли беше? София куче ли беше довела? Не, едно малко момиченце седеше на пода със свити колене. Когато Мая направи крачка напред, се появи лице, малко лице, върху което не се четеше абсолютно нищо. Беше малкото азиатско момиче от Нова хармония. Беше оцеляло.

7.

— Мислех, че всички са убити...

— Всички, с изключение на Алис Чен, дъщерята на Джоун. Открих я в силоза, защитена от чудните ми кралски змии. Наемниците на Табулата дойдоха да ни търсят, но огледаха само горното ниво.

— Как стигнахте до Ню Йорк?

— Доктор Бригс отишла с колата си до Остин, Тексас, и се свързала с член на нашата църква — обясни Ернандес. — Малцина от нас още вярват в „Дългът не е платен“. Ще браним странниците, арлекините и техните приятели.

— Но защо са тук?

— Двете с Алис сме свидетелки — отвърна София. — Предаваха ни от църква на църква, докато някой не се свързал с преподобния Ернандес.

— Ами, сбъркали сте мястото. Няма да поема отговорност нито за вас, нито за детето. — Мая се обърна към Алис Чен. — Имаш ли баба или дядо? Леля, чичо?

— Тя не говори — каза София. — Явно е преживяла голяма травма.

— Чух я да говори в Нова хармония. — Мая се изправи над Алис и бавно каза: — Кажете ми име. Трябва ми името на някой, който може да се грижи за теб.

— Остави я на мира, Мая. — Гейбриъл стана от походното легло и клекна до момиченцето. — Алис... — прошепна и усети мъката, която я обграждаше. Чувството беше толкова силно и толкова мрачно, че той за малко не падна на колене. За миг му се доця никога да не беше ставал странник. Как баща му бе понасял страданието на другите?

Изправи се и погледна Мая.

— Детето остава с нас.

— Двете ще ни забавят. Трябва да се махнем от тук веднага.

— Остава с нас — повтори Гейбриъл. — Или няма да напусна тавана.

— Няма да се наложи дълго да се грижим за тях — рече Вики. — Преподобният Ернандес има приятели, които живеят във ферма във Върмонт.

— Живеят изцяло извън Мрежата — никакви кредитни карти, никакви телефони, никакви връзки — намеси се Ернандес. — Можете да останете колкото искате.

— И как ще стигнем до там? — попита Мая.

— Вземете метрото до Централна гара. Влакът тръгва от Харлемския коловоз в единайсет и дваайсет и две. Ще слезете на гара Тен Майл Ривър и ще чакате на перона. Член на църквата, с кола, ще дойде да ви вземе и ще ви откара на север.

Мая поклати глава.

— Сега, когато Табулата знае, че сме в Ню Йорк, ситуацията е изцяло променена. Ще следят навсякъде. Има камери за наблюдение по улиците и във всяка станция на метрото, компютрите ще търсят изображенията ни и ще засекаат точното ни местонахождение.

— Знам за камерите — отвърна Ернандес. — Затова ви водя водач.

Ернандес леко вдигна ръка и латиноамериканецът застана в средата на стаята. Носеше бейзболна шапка и широки спортни дрехи, които рекламираха различни отбори. Макар че се опитваше да се перчи, изглеждаше нервен и готов да угодничи.

— Това е племенникът ми Назарин Ромеро. Работи в поддръжката на Нюйоркската транзитна служба.

Назарин оправи провисналите си панталони, сякаш бяха част от представянето му.

— Повечето хора ми викат Наз.

— Приятно ми е, Наз. Аз съм Холис. И как точно ще ни заведеш до Централна гара?

— Всяко нещо по реда си — отвърна Наз. — Не съм от църквата на вуйчо ми. Ясно? Ще ви измъкна от града, но искам да ми се плати. Хилядарка за мен и още една за приятеля ми Девън.

— Само за да ни закараш до Централна гара?

— Няма да ви засекаат. — Наз вдигна дясната си ръка, сякаш се кълнеше в съда. — Гарантирам ви.

— Невъзможно е — отвърна Мая.

— Ще идем на спирка без камери и ще пътуваме с влак без пътници. Трябва само да следвате указанията ми и да ми платите, когато всичко свърши.

Холис се изправи и се приближи до Наз. Държеше пистолет, но и без оръжие изглеждаше заплашително.

— И аз вече не съм от църквата, но още помня доста молитви. В Третото писмо от Мисисипи Айзак Джоунс казва, че всеки, който поеме по грешния път, ще прекоси тъмната река към град на безкрайна нощ. Не ми звучи като място, на което би желал да прекараш цяла вечност...

— Никого не продавам, човече. Просто ще ви бъда водач.

Всички погледнаха Мая. Чакаха тя да вземе решение.

— Ще ви заведем с детето до фермата във Върмонт — каза тя на София. — След това се оправяйте сами.

— Както кажеш.

— Тръгваме след пет минути — каза Мая. — Всеки може да вземе по една раница или по една чанта с багаж. Вики, раздели парите, така че да не са всичките у теб.

Алис мълчеше, но наблюдаваше внимателно как четиримата бързо събират багажа си. Гейбриъл натъпка две тениски и малко бельо в една брезентова торба, заедно с новия си паспорт и пачка стодоларови банкноти. Не знаеше какво да прави с японския меч, който Тръна беше дал на баща му. Мая го взе от ръцете му и го прибра в черния метален тубус, в който носеше арлекинския си меч.

Докато останалите се приготвиха, Гейбриъл донесе чай на София Бригс. Пътевиждащата беше корава възрастна дама, прекарала по-голямата част от живота си сама, и изглеждаше изтощена от прекосяването на цялата страна до Ню Йорк.

— Благодаря. — София го потупа по ръката и Гейбриъл се почувства така, сякаш се бяха върнали в изоставения силос в Аризона и тя го учеше как да освободи светлината от тялото си.

— Доста си мислех за теб през последните няколко месеца, Гейбриъл. Какво става тук, в Ню Йорк?

— Добре съм. — Гейбриъл сниши глас. — Ти ме научи как да преминавам преградите, но все още не знам как да бъда странник.

Виждам света по различен начин, но не знам как би трябвало да променя нещата.

— Продължи ли с търсенията? Стигна ли до другите светове?

— Срегнах брат си в царството на гладните призраци.

— Опасно ли беше?

— После ще ти разкажа. Сега искам да разбера за баща си. Изпратил е писмо в Нова хармония.

— Да. Мартин ми го показва, когато ходих на вечеря у тях. Баща ти искаше да разбере как върви комуната.

— Имаше ли обратен адрес? Как е очаквал Мартин да се свърже с него?

— Имаше адрес на плика, но Мартин каза, че ще го унищожи. Пишеше само: „Манастирът «Тайбърн», Лондон“.

Гейбриъл се почувства така, сякаш мрачният таван бе изпълнен със светлина. Манастирът „Тайбърн“, Лондон. Вероятно баща му живееше там. Трябваше просто да отидат до Великобритания и да го открият.

— Чухте ли? — попита той останалите. — Баща ми е в Лондон. Написал е писмо от манастира „Тайбърн“.

Мая връчи автоматичния пистолет четирийсет и пети калибър на Холис и си взе шепя патрони за револвера. Погледна Гейбриъл и леко поклати глава.

— Първо да идем на някое сигурно място, после ще говорим за бъдещето. Всички готови ли са?

Преподобният Ернандес се съгласи да остане на тавана още един час и да пусне лампите и печката, сякаш има хора. Останалите се провряха през прозореца към противопожарната стълба и се качиха на покрива. Все едно бяха застанали върху платформа над града. Облаци се събираха над Манхатън и луната изглеждаше като размазано тебеширено петно.

Прескочиха няколко ниски прегради и стигнаха до покрива на една сграда по-нататък по Кетрин Стрийт. Вратата беше с топка, но това не беше проблем за Мая — тя извади тънка стоманена тел, вкара я в ключалката, завъртя я и отвори вратата. Слязоха в мазето и излязоха на малка уличка, която водеше към Оливър Стрийт.

Наближаваше десет. Уличките бяха пълни с млади жени и мъже, които искаха да хапнат патица по пекински и по някое яйчено руло,

преди да идат да танцуват в нощните клубове. Хората слизаха от таксите или стояха на тротоара и разглеждаха менютата, изложени по витрините на ресторантите. Макар че уж се бяха слели с тълпата, Гейбриъл имаше усещането, че всяка камера за наблюдение в града ги следи.

Чувството се засили, когато тръгнаха по Уърт Стрийт към Бродуей. Наз водеше, Холис беше след него, после Вики, следвана от София и Алис. Гейбриъл чуваше обясненията на Наз как метрото се превръща в система, при която се използват компютърно насочвани влакове. По някои линии машинистът цял живот само се прехвърлял от предната мотриси на задната и пускал копчетата, които работели без него.

— Влакът в Бруклин се задвижва и спира от компютър — обясни Наз. — Трябва само да натискаш по едно копче на няколко спирки, за да покажеш, че не си заспал.

Гейбриъл погледна през рамо. Мая вървеше на два метра зад тях. Презрамките на чантата ѝ и ножницата се кръстосваха на гърдите ѝ. Очите ѝ се движеха като камери, непрекъснато претърсващи опасна зона.

Завиха наляво по Бродуей и се приближиха до един триъгълен парк. Кметството беше само на няколко пресечки — огромна бяла сграда, проектирана с широко стълбище, което водеше към коринтски колони. Този фалшив гръцки храм се намираше само на стотина метра от Улуърт Билдинг, готическата катедрала на търговията, чиято кула се извисяваше в нощта.

— Може би камерите ни следят — рече Наз. — Но няма никакво значение. Следващата камера е надолу по улицата. Виждаш ли я? На лампата до светофара. Виждат ни как вървим по Бродуей, но сега ще им изчезнем.

Кривна от тротоара и ги поведе през изоставения парк. По асфалтираните алеи имаше няколко мъждиви лампи, но малката им групичка се движеше в сенките.

— Къде отиваме? — попита Гейбриъл.

— Има изоставена метростанция точно под нас. Строена е преди сто години и е затворена веднага след Втората световна война. Няма камери. Няма ченгета.

— Как ще стигнем до Централна гара?

— Не се тревожете за това. Приятелят ми ще се появи след петнайсетина минути.

Минаха през горичка олисели борчета и се приближиха до тухлена служебна сграда. Вентилационната решетка се намираше от западната страна на сградата и Мая усети прашния мирис на подземиеето. Наз заобиколи и ги поведе към една стоманена врата. Без да обръща внимание на предупредителните табели — „ОПАСНО! СЛУЖЕБЕН ВХОД!“ — извади връзка с ключове от раницата си.

— Откъде ги имаш? — попита Холис.

— От шкафчето на шефа ми. Да кажем, че ги взех назаем преди няколко седмици и им направих дубликати.

Наз отвори вратата и ги вкара в сградата. Стояха върху метален под, заобиколени от електрически табла и проводници; отвор в ъгъла водеше към стълба. Вратата зад тях се затвори и силният трясък отекна в тясното пространство. Алис направи бързо две стъпки напред, преди да овладее страха си. Приличаше на полудиво животинче, което току-що е било върнато в клетката.

Спираловидната стълба се спускаше като огромен тирбушон надолу към втора площадка, една-единствена крушка светеше над втора блиндирана врата. Наз ровеше из откраднатите ключове и си мърмореше нещо, докато се опитваше да отключи. Накрая откри правилния ключ, но вратата така и не помръдна.

— Дай аз да опитам. — Холис вдигна левия си крак и изрита ключалката. Вратата се отвори с трясък.

Един по един влязоха в изоставената станция при Кметството. Оригиналните полилеи нямаха крушки, но някой беше прокарал електрически кабел по стената и беше закачил десетина на него. Будката за билети се намираше в средата на входното фоайе; беше с малък куполообразен меден покрив и сякаш беше извадена от някой старовремски киносалон с разпоредители и червени плюшени завеси. До нея имаше дървени турникети и бетонна платформа покрай релсите.

Пласт сивкавобял прах покриваше пода; въздухът беше застоял и миришеше на машинно масло. Гейбриъл се чувстваше като затворен в гробница, докато не вдигна поглед нагоре към тавана. Напомни му на средновековна църква — високи арки се издигаха от земята и се събираха в точки в центъра. Самият тунел също беше изпълнен с арки,

осветени от почернели месингови полилеи с глобуси от матирано стъкло. Нямаше реклами. Нямаше камери за наблюдение. Стените и таваните бяха украсени с бели, червени и тъмнозелени керамични плочки, които образуваха заплетени геометрични фигури. Това правеше подземие то да изглежда като светилище, място, в което да се спасят от хаоса над главите им.

Гейбриъл усети топъл полъх и чу в далечината бръмчене, което постепенно се усили. След няколко секунди иззад завоя се появи влак и прелетя през станцията, без да спре.

— Това е местният номер шест — обясни Наз. — Върти оттук и се връща към центъра.

— Така ли ще стигнем до Централна гара? — попита София.

— Няма да се качим на номер шест. Прекалено много хора има. — Наз си погледна часовника. — Ще хванем частен влак, където никой няма да ви види. Само почакайте. Девън трябва да пристигне до няколко минути.

Наз крачеше нервно пред будката, но явно се успокои, когато в тунела се появи два фара.

— Ето го. Дайте първата хилядарка.

Вики му подаде пачка стодоларови банкноти и Наз се провря през дървения турникет и застана на платформата. Размаха ръце, когато мотрисата влезе в станцията: караше вагон, пълен с чували боклук. Висок чернокож стоеше зад контролното табло отпред. Спря мотрисата и отвори двойните врати. Наз се здрависа с него, каза му няколко думи и после му подаде парите.

— Побързайте! След минути идва друг влак.

Мая поведе групата към мотрисата и им каза да седнат от двата края, далеч от прозорците. Всички ѝ се подчиниха, дори и Алис. Малкото момиченце явно разбираше всичко, което се случваше, макар че оставаше напълно безпристрастно.

Девън застана на прага на кабината с размерите на килер и каза:

— Добре дошли на борда на боклукчийския влак. Трябва да сменим коловозите няколко пъти, но след петнайсетина минути ще сме на Централна гара. Ще спрем на една служебна платформа, защото на нея няма телевизионни камери.

Наз се ухили, все едно току-що беше направил магически фокус.

— Виждате ли? Какво ви казах?

Девън натисна лоста за управление и влакът се разтресе, набра скорост и напусна изоставената метростанция. Насочиха се на север под улиците на Манхатън. На метростанцията на Спринг Стрийт Девън спря, но не отвори вратите. Изчака светлините на тунела да светнат зелено и отново натисна лоста.

Гейбриъл стана от мястото си и седна до Мая. Прозорецът на вратата беше отворен няколко сантиметра и в мотрисата влизаше топъл въздух. Щом влакът смени коловоза, все едно че пътуваха през тайна част на града. В далечината се появи светлина, отрази се върху релсите; чу се тракане и после бавно се плъзнаха през станцията на Блийкър Стрийт. Гейбриъл беше пътувал по източната линия няколко пъти, но сега беше различно. Движеха се откъм сенчестата страна, в безопасност, на крачка от зоркото око на Голямата машина.

Астор Плейс. Юниън Скуеър. И после вратата на кабината се отвори. Влакът продължи да се движи, без Девън да натиска копчетата.

— Нещо става...

— Какъв е проблемът? — попита Мая.

— Това е служебен влак — отвърна Девън. — Трябва аз да го карам. Но компютърът го пое, когато напуснахме последната станция. Опитах се да се свържа с командния център, но радиото не работи.

Наз скочи и вдигна ръце, сякаш се опитваше да прекрати спор.

— Голяма работа. Вероятно има друг влак на линията.

— Ако беше така, щяха да ни спрат на Блийкър. — Девън се върна в кабината и отново раздвижи лоста. Мотрисата не реагира на усилията му и мина през станцията на Двайсет и трета със същата умерена скорост.

Мая извади керамичния пистолет, който беше взела от Аронов. Държеше оръжието насочено към пода.

— Искам влакът да спре на следващата станция.

— Няма начин — отвърна Наз. — Управлява го компютър.

Всички скочиха — дори София Бригс и момичето. Държаха се за стълбовете по средата на мотрисата; светлините проблясваха през прозорците, колелата тракаха като часовник.

— Има ли аварийна спирачка? — попита Мая.

— Да, но не знам дали работи — отвърна Девън. — Компютърът нарежда на влака да продължава да се движи.

— Можеш ли да отвориш вратите?

— Само ако влакът е спрял. Мога да отблокирам заключването и вие да ги отворите с ръце.

— Добре. Направи го веднага.

Всички погледнаха през прозореца: минавала през станцията на Двайсет и осма улица. Няколкото нюйоркчани, които чакаха на перона, им се сториха за частица от секундата като замръзнали.

Мая се извърна към Холис.

— Напъни и отвори вратата. Когато стигнем станцията на Четирийсет и втора, скачаме.

— Аз оставам във влака — отвърна Наз.

— Ти идваш с нас.

— Забрави. Не ви искам парите.

— Не бих се тревожила за парите точно сега. — Мая бавно вдигна пистолета и го насочи към капачката на коляното на Наз. — Искам да избегнем камерите и да се качим на влака от Централна гара.

Когато напуснаха станцията на Трийсет и втора, Девън отблокира вратите. Холис напъна две от страничните и ги задържа отворени. През няколко метра изтрополяваха покрай стоманените стълбове, които крепяха тавана. Сякаш пътуваха в безкраен тунел, който нямаше изход.

— Добре! — извика Девън. — Пригответе се! — На стената в кабината беше монтирана ръчка с Т-образна дръжка. Девън я сграбчи и я дръпна силно надолу, чу се стържене на стомана в стомана. Мотрисата се разтресе, но колелата продължиха да се въртят. Когато приближиха перона на Четирийсет и втора, нюйоркчаните, които чакаха на станцията, се отдръпнаха от ръба.

Алис и София скочиха първи, последвани от Вики, Холис и Гейбриъл. Влакът се движеше достатъчно бавно и Гейбриъл успя да се задържи на крака. Вдигна поглед от бетона на перона и видя как Мая избутва Наз през вратата. Колелата на влака продължиха да стържат, докато изчезваше в тунела. Хората на перона се бяха сащисали, един мъж набра някакъв номер по мобилния си телефон.

— Хайде! — извика Мая и хукнаха напред.

8.

Ванът заобиколи бетонната преграда и спря при входа на Централна гара откъм Вандербилт Авеню. Войник от националната гвардия, който стоеше пред гарата, се приближи към тях, но Нейтан Бун махна към един от наемниците си, нюйоркския детектив Рей Мичъл. Рей свали стъклото на предната седалка, показа значката си на войника и каза:

— Имам сигнал за наркопласъори, които продават дрога на гарата. Водели и малко момиченце, китайче. Не е за вярване. Като си тръгнал да продаваш крек, поне си намери бавачка.

Войникът се ухили и свали пушката.

— От шест дни съм в града. Тук всички са малко луди.

Шофьорът, наемник от Южна Африка, казваше се Вандерпул, остана зад кормилото, а Бун слезе заедно с Мичъл и партньора му детектив Краус. Рей Мичъл беше дребен, бързорека и си падаше по дизайнерски дрехи. Краус беше негова пълна противоположност: едро чепато ченге с червено лице, което сякаш беше вечно сърдито. Бун плащаше месечна премия на двамата полицаи и им даваше и по някой бонус за допълнителна работа.

— Сега какво? — попита Краус. — Къде са се дянали, след като са скочили?

— Чакайте — прекъсна го Бун. В слушалките му непрекъснато идваше информация от два отряда наемници, както и от компютърния център в Берлин. Техниците бяха проникнали в мрежата за наблюдение на транспортната система на Ню Йорк и използваша сканиращите си програми, за да търсят бегълците.

— Още са долу, в метростанцията — каза Бун. — Камерите са ги хванали как се качват на мотрисата.

— При совалката ли отиваме? — попита Мичъл.

— Не още. Мая знае, че я следим, и това ще повлияе на поведението ѝ. Първото, което ще направи, ще е да се скрие от камерите.

Мичъл се усмихна и погледна партньора си.

— И именно заради това ще я хванем.

Бун бръкна във вана и извади алуминиевото куфарче, в което имаше проследяващо оборудване и три комплекта инфрачервени очила.

— Да влизаме. Ще се свържа с отряда, паркиран на Пето авеню.

Влязоха в гарата и се спуснаха по широката мраморна стълба, построена така, че да прилича на част от някогашната Парижка опера. Когато стигнаха до централната чакалня, Мичъл се обърна към Бун:

— Искам да се изясним. Ще те разведем из Ню Йорк и ще ти осигурим полицейска закрила, но няма да очистваме никого.

— Не ви карам да убивате никого. Само се оправете с властите.

— Няма проблем. Ще се обадя на транспортна полиция и ще им кажа, че сме на гарата.

Мичъл си извади значката, закачи я на якето си и забърза по коридора. Краус остана при Бун като огромен бодигард. Размерите на централната чакалня, арките на прозорците, белите мраморни подове и каменни стени потвърждаваха убеждението на Бун, че страната, на която се бие той, ще спечели тайната война. Милиони хора минаваха през гарата всяка година, но малцина знаеха, че самата сграда е скрита демонстрация на силата на Братството.

Един от най-големите поддръжници на Братството в началото на двайсети век беше Уилям К. Вандербилт, железопътният магнат, поръчал изграждането на Централната гара в Ню Йорк. Пожелал арките на тавана на централното фоайе да бъдат изрисувани със съзвездията на зодиака, пет етажа над мраморния под на гарата. Звездите трябвало да бъдат подредени така, сякаш светят върху небето над Средиземно море по времето, когато е живял Христос. Но никой — дори и египетските астролози от първи век — никога не бе виждал подобно подреждане: зодиакът на тавана беше нарисуван точно наопаки.

Бун се забавляваше, докато четеше различни теории за това защо звездите са показани по този начин. Най-разпространената идея беше, че художникът прекопирал рисунка, открита в средновековен ръкопис, и че звездите били показани от гледна точка на същество, което се намира извън нашата слънчева система. Никой така и не обясняваше

защо архитектите на Вандербилт са позволили тази необичайна идея да се появи върху една толкова важна сграда.

Братството знаеше, че стенописът на тавана няма нищо общо с някаква средновековна представа за небесата. Съзвездията бяха разположени на точното място, така че някой, скрит вътре в кухнята таван, да може да наблюдава пътниците, които бързаха да хванат влаковете си. На мястото на повечето звезди върху светлосиньото небе проблясваха крушки, но имаше и отвори за наблюдение. В миналото полицаи и служители на железопътната служба за сигурност използвали бинокли, за да следят действията на подозрителни на вид граждани. Сега цялото население се следеше със скенери и други електронни уреди. Обърнатият наопаки зодиак означаваше, че само този, който наблюдава отгоре, вижда вселената правилно. Всички останали смятаха, че звездите са си на мястото.

Дойде обаждане по сателитния телефон и един бивш британски войник, Съмърфийлд, прошепна нещо в ухото на Бун. Отрядът за бързо реагиране беше пристигнал на входа откъм Вандербилт и бяха паркирали зад вана. За тази операция отрядът се състоеше основно от същите хора, които бяха работили и в Аризона. Операцията в Нова хармония се беше отразила добре на бойния дух: неизбежното насилие беше обединило групата наемници от различни националности и произход.

— Сега какво? — попита Съмърфийлд.

— Разпръснете се на малки групи и влезте от различни входове. — Бун погледна таблото с разписанието. — Ще се срещнем на трийсети коловоз — влакът за Стамфорд.

— Мислех, че ще вземат совалката.

— Единственото, което иска Мая, е да спаси странника. Ще се скрие колкото е възможно по-бързо. Това означава, че ще влезе в някой тунел или ще търси служебно помещение.

— Целите същите ли са?

— Всички, освен Гейбриъл влизат в категорията за незабавно унищожение.

Съмърфийлд изключи телефона си и Бун прие ново обаждане от интернет екипа. Мая и останалите бегълци бяха стигнали до станцията на совалката и стояха на перона. Бун беше убил бащата на Мая, Тръна, в Прага миналата година и се усещаше свързан по странен начин с

младата жена. Не беше толкова корава, колкото баща си, може би защото се беше възпротивила на това да стане арлекин. И беше допуснала, една грешка — следващият избор, който направеше, щеше да я унищожи.

9.

Наз беше превел Мая и останалите от групата през лабиринт от стълби и коридори до перона на Таймс Скуеър, откъдето трябваше да вземат совалката за Централна гара. Перонът беше ярко осветен и совалката тръгваше от един от трите успоредни коловоза. Сивият бетонен под беше осеян с почернели парчета дъвка, които оформяха странна мозайка. На стотина метра група мъже от Карибите с метални барабани огласяваха пространството с популярни ритми.

До тук бяха избегнали наемниците, но Мая беше сигурна, че ги наблюдават чрез системата за надземен контрол. След като бяха разбрали, че се намират в Ню Йорк, щяха да използват всички средства, с които разполагаше Табулата, за да ги открият. Според Наз трябвало само да минат през подземния тунел и да се качат по една стълба до подземното ниво на Централна гара. За жалост мястото се охраняваше от транспортен полицай, а и дори да го нямаше, някой можеше да е съобщил на властите, че група хора са скочили от влака.

Единственият безопасен маршрут към тунела минаваше през заключена врата, върху която с почернели златни букви беше написано НИКЪРБОКЪР. В по-весели времена тук бе имало тунел, който водел директно от перона на метрото до бара на някогашния хотел „Никърбокър“. Макар че хотелът сега беше жилищна сграда, вратата си беше останала — с нищо незабележима за десетките хиляди граждани, които минаваха всеки ден покрай нея.

Мая беше изпълнена с подозрения. Гледаше как хората бързат да се качат на совалката. Когато влакът изтрака от гарата, Холис се приближи към нея и тихо каза:

— Още ли искаш да се качим на влака до Тен Майл Ривър?

— Ще преценим ситуацията, когато стигнем до перона. Наз казва, че там нямало камери.

Холис кимна.

— Скенерите на Табулата вероятно са ни засекли, когато напуснахме тавана и прекосихме Чайнатаун. После явно някой се е

досетил, че използваме старата метростанция, и е проникнал в транспортния компютър.

— Има и друго обяснение. — Мая погледна към Наз.

— Да, и аз си помислих същото. Но наблюдавах лицето му в мотрисата. Наистина се беше изплашил.

— Стой близо до него, Холис. Ако тръгне да бяга, спри го.

Пристигна следващата совалка, пое поредната тълпа пътници и изтрака към Осмо авеню. Изглеждаше така, сякаш ще чакат вечно. Накрая някой се обади на транспортния полицай и той бързо се отдалечи. Наз бързо се озова до вратата към „Никърбокър“ и започна да рови из връзката с ключове. Накрая ключалката изщрака, той се усмихна и отвори вратата.

— Специалната туристическа обиколка на метрото минава от тук — заяви той високо и няколко граждани видяха как групата изчезва през вратата. Щом Наз затвори вратата, всички се скупчиха в късия тъмен коридор. Наз ги поведе надолу по четирите бетонни стъпала към подземния тунел.

Застанаха между две от релсите и Наз ги предупреди за третата, по която течеше ток.

— Внимавайте с дървената изолация отгоре. Ако се счупи и тялото ви докосне релсата, с вас е свършено.

Тунелът беше почернял от сажди и миришеше на канализация. Вода се стичаше през дренажния канал, просмукваше се в бетонната стена и караше повърхността да блести като намазана с масло. Метростанцията при Кметството беше прашна, но доста чиста; тунелът към Таймс Скуеър беше пълен с боклуци. Навсякъде имаше плъхове — тъмносиви, дълги почти цяла стъпка. Това беше техният свят и те не се страхуваха от хората: продължаваха да се ровят из боклука, да цвърчат и да тичат по стените.

— Не са опасни — успокои ги Наз. — Просто си гледайте в краката. Паднете ли, ще плъзнат по вас.

Холис — стоеше близо до него — попита сухо:

— Къде е вратата, за която говореше?

— Точно зад ъгъла. Кълна се в Господ. Почни да се оглеждаш за жълта светлина.

Чуха нисък трясък, като от далечна гръмотевица, и видяха фаровете на приближаващата се совалка.

— На другия коловоз! На другия коловоз! — провикна се Наз. И без да чака останалите, прескочи третата релса и се озова на съседния коловоз.

Всички, освен София Бригс го последваха. Старата жена изглеждаше изтощена и леко смутена. Когато фаровете на совалката се приближиха, тя рискува и стъпи направо върху дървения капак на третата релса. Той издържа тежестта ѝ. След миг тя се показа от мрака и се присъедини към останалите.

Наз се затича по релсите и след малко се върна развълнуван.

— Мисля, че открих вратата към стълбите. Последвайте ме и...

Совалката на съседния коловоз заглуши останалите думи. Мая видя как зад прозорците пътниците преминават набързо пред очите ѝ — възрастен мъж с плетена шапка, млада жена с плитки — и влакът изчезна. Обвивка от бонбон се понесе във въздуха и падна на земята като изсъхнало листо.

Стигнаха до тройно разклонение. Наз зави надясно и ги поведе към вход, осветен от една-единствена крушка. Изкачи трите метални стъпала и влезе в ремонтен тунел. Алис и Вики го последваха. Холис се качи по стълбите и поклати глава.

— Трябва да спрем. София се умори.

— Намерете безопасно място и ни изчакайте — каза Мая. — С Гейбриъл ще я доведем.

Мая знаеше, че баща ѝ щеше да изостави останалата част от групата, за да спаси странника, но тя не можеше да заложи на подобна стратегия. Гейбриъл нямаше да изостави никого в тунела — най-малкото жената, която му беше показала пътя. Погледна назад към тунела и видя как Гейбриъл взема раницата на София и я мята на рамо. Когато подаде ръка на София, старата дама тръсна решително глава, все едно искаше да каже: „Не се нуждая от ничия помощ“. После направи няколко крачки напред... и изведнъж червен лазерен лъч прониза мрака.

— Залегни! — извика Мая.

Чу се пронизително изщракване и един куршум улучи София в гърба. Пътевиждащата падна по очи, опита да се изправи и после се стовари на земята. Мая извади револвера си и започна да стреля в тунела, Гейбриъл вдигна София и побягна към стълбите. Мая го последва, застана на входа и стреля отново. Лазерният лъч изчезна.

Мая отвори револвера и извади празните гилзи. Презареди, влезе в ремонтния тунел и видя Гейбриъл, коленичил до безжизненото тяло на София. Кафявото му кожено яке беше покрито с кръв.

— Диша ли?

— Мъртва е — отвърна Гейбриъл. — Държах я, докато умираше, и оставих Светлината да напусне тялото и.

— Гейбриъл...

— Усетих как умира — повтори Гейбриъл. — Сякаш вода изтича между пръстите ти. Не можах да я задържа... не можах да я спра. — Целият се разтресе.

— Табулата е по петите ни — каза Мая. — Не можем да останем тук. Ще се наложи да я оставим.

Докосна Гейбриъл по рамото. Той внимателно остави тялото на София на земята. Спуснаха се през тунела към площадката, където ги чакаха останалите. Вики ахна, когато видя кръвта по якето на Гейбриъл, а Алис изглеждаше така, като че ли всеки момент ще побегне. Мая усети, че детето си мисли: „Кой ще ме защити сега?“

— Какво стана? — попита Вики. — Къде е София?

— Табулата я уби. По петите ни са.

Вики притисна устата си с ръка, а Наз заяви:

— Край. Аз се махам. Няма да се забърквам в това.

— Нямах избор. За Табулата ти си поредната мишена. В момента се намираме точно под гарата. Трябва да ни измъкнеш оттук и да ни върнеш на улицата.

— Извърна се към останалите. — Няма да е лесно, но трябва да останем заедно. Ако се разделим, ще се чакаме при най-чистите деца в седем утре сутринта.

Изплашеният Наз ги поведе надолу по стълбите към един тунел с електрически проводници по тавана. Тежестта на гарата сякаш ги притискаше все по-навътре в земята. Появи се още една стълба — съвсем тясна — и Наз тръгна по нея. Въздухът в новия тунел беше топъл и влажен. Две дебели бели тръби се точеха покрай стените.

— Тръби с пара — прошепна Наз. — Не ги пипайте.

Като следваха тръбите, минаха през две метални врати и влязоха в ремонтно помещение с десетметров таван. Вътре се събираха четири големи паропровода; налягането се следеше с датчици от неръждаема стомана и се регулираше с вентили. Застояла вода се процеждаше от

една пукнатина на тавана и капеше на пода. Миришеше неприятно на плесен, като в оранжерия за тропически растения.

Мая затвори бронираната врата и се огледа. Баща ѝ би го нарекъл „затворен каньон“ — място без вход и без изход.

— Сега какво? — попита тя.

— Не знам — отвърна Наз. — Опитвам се да се измъкна.

— Не е вярно — рече Мая. — Ти ни доведе тук.

Извади кинжала и стисна Т-образната му дръжка в юмрука си. Преди Наз да успее да реагира, го хвана за якето, притисна го към стената и опря ножа между ключиците му.

— Колко ти платиха?

— Нищо! Никой нищо не ми е плащал!

— В тези тунели няма наблюдателни камери. Но въпреки това Табулата е по петите ни. А сега ни вкара в нов капан.

Гейбриъл пристъпи към нея.

— Пусни го, Мая.

— Всичко е било планирано предварително. Табулата не е искала да напада сграда в Чайнатаун. Има прекалено много хора и прекалено много полиция. Но тук, долу, могат да правят каквото си поискат.

Капка вода падна върху една от тръбите и се чу тихо съскане. Гейбриъл се наведе напред и се вгледа съсредоточено в лицето на Наз.

— За Табулата ли работиш, Наз?

— Не, кълна се в бога. Просто исках да изкарам малко пари.

— Може да са ни проследили по друг начин — каза Вики. — Помните ли Лос Анжелис? Бяха сложили следач в една от обувките ми.

Следачът бе малък радиопредавател, който издаваше местоположението на мишената. През последните няколко месеца Мая внимаваше много какво внасят на тавана. Като подозрителен митничар проверяваше всяка мебел, всяка дреха. Изведнъж я обзе съмнение и колебание; сякаш някакъв призрак се всели в тялото ѝ. Имаше единствен предмет, който не беше проверила, златна ябълка, подхвърлена на пътя ѝ, толкова изкусителна и толкова неустоима, че от Табулата знаеха, че ще я грабне.

Пусна Наз, прибра ножа в ножницата и извади керамичния пистолет от чантата на рамото си. Спомни си схватката с Аронов и анализира всеки момент поотделно. Защо не я бяха убили, когато се

качи в таксито? Защото е било планирано, помисли си. Защото бяха знаели, че тя ще ги отведе до Гейбриъл.

Никой не обели нито дума, докато Мая проверяваше керамичния пистолет. Цевта и рамката не бяха достатъчно плътни, за да скрият следача, но пластмасовата дръжка беше идеална. Мая я пъкна в тесния процеп между две тръби и използва цевта като лост. Натисна силно надолу и дръжката се счупи с трясък. Перленосив следач се търкулна на пода. Беше топъл, когато го вдигна, просветваше в ръката ѝ като огнена искрица.

— Какво е това, по дяволите? — попита Наз. — Какво става?

— Ето как са ни проследили в тунела — обади се Холис. — Следват радиопредавателя.

Мая постави следача върху една тясна бетонна издатина и го разби с револвера си. Имаше чувството, че баща ѝ е в помещението и я гледа с презрение. Щеше да ѝ каже нещо на немски, нещо обидно и грубо. Когато беше малка, се беше опитал да я научи да гледа на света като арлекин — винаги с подозрение, винаги нащрек, — а тя се беше опъвала. И сега, заради безразсъдния си импулс да вземе оръжието, беше погубила София и беше вкарала Гейбриъл в капан.

Огледа се за изход. Единственият възможен начин за бягство беше ремонтната стълба, закачена на стената успоредно на един вертикален паропровод. Тръбата минаваше през една дупка в тавана. Беше тясна, но можеше и да успеят да се промушат.

— Качвайте се на горния етаж — нареди Мая на останалите. — Все ще намерим как да се измъкнем от гарата.

Наз бързо се покатери по стълбата и се провря през дупката. Гейбриъл беше следващият, после Холис и Вики. Откакто бяха напуснали тавана в Чайнатаун, Алис Чен винаги беше в началото на групата, мъчеше се да избяга от Табулата. Този път обаче се покатери по стълбата и спря. Мая я видя как се мъчи да измисли кой е най-добрият начин да се защити.

— Побързай! — подвикна Мая. — Върви след тях.

Чу как една от стоманените врати се затръшна. Мъжете, убили София, се приближаваха. Алис се плъзна обратно по стълбата и се скри под една от тръбите. Мая знаеше, че е безпредметно да я търси, тя щеше да остане скрита, докато Табулата не напуснеше района.

Застанала по средата на ремонтната зала, Мая анализира възможностите с безпощадната яснота на арлекин. Хората на Табулата се движеха бързо и вероятно не очакваха контраатака. До тук не беше успяла да защити Гейбриъл, но имаше начин да поправи грешките си. Арлекините бяха прокълнати заради действията си, но пък изкупваха греха си със саможертвата.

Свали торбата от рамото си и я хвърли на пода. Като използваше вентилите и датчиците за ръкохватки, се покатери върху една от тръбите и после се прехвърли на следващата отгоре. Сега беше на четири метра над пода, точно над входа на помещението. Въздухът беше горещ и беше трудно да се диша. От тунела се чу слаб шум. Тя извади револвера и зачака. Краката ѝ трепереха от напрежението. Лицето ѝ беше покрито с пот.

Вратата се отвори с трясък и влезе огромен брадат мъж. Държеше пушка с лазарен мерник, монтиран под цевта. Бързо огледа помещението и направи няколко крачки навътре. Мая полетя надолу и започна да стреля. Един куршум улучи наемника в основата на гърлото и той се срина.

Мая падна на пода, претърколи се и се изправи. Тялото на мъжа пречеше на вратата да се затвори. Червени лазерни лъчи проблясваха в тъмния коридор и тя се затича да се скрие. Куршум рикошира в стената и улучи един от вентилите. Пара изсвистя във въздуха. Мая залегна, чудеше се къде да се скрие. Зърна ръката на Алис да се подава зад една от тръбите.

Още един куршум удари стената. Мая залегна и пропълзя под тръбата. Сега лежеше директно зад Алис. Малкото момиченце извъртя глава и я погледна право в очите. Не изглеждаше нито уплашено, нито сърдито — по-скоро приличаше на животно от зоологическата градина, което оглежда новото попълнение в клетката си. Стрелбата спря и лазерният лъч изчезна. Тишина. Мая държеше револвера с две ръце, лявата стиснала дясната. Беше готова да се изправи, да вдигне ръце и да стреля.

— Мая? — Гласът идваше някъде от тъмното в тунела. Спокоен; без страх. — Говори Нейтан Бун. Аз съм шеф на сигурността на фондация „Евъргрийн“.

Знаеше кой е Бун — наемник на Табулата, който беше убил баща ѝ в Прага. Зачуди се защо говори. Вероятно се мъчеше да я разгневи, за

да я накара да атакува.

— Сигурен съм, че си тук — каза Бун. — Току-що уби един от най-добрите ми служители.

Правилото на арлекина беше никога да не говориш с врага, освен ако това не ти дава някакво преимущество. Тя искаше да замълчи, но после си спомни за Гейбриъл: ако размотаеше Бун, странникът щеше да има повече време да избяга.

— Какво искаш? — попита тя.

— Гейбриъл ще бъде убит, ако не го пуснеш да излезе от помещението. Обещавам, че няма да нараня нито Гейбриъл, нито Вики, нито водача ви.

Мая се почуди дали Бун знае за Алис. Щеше да убие и нея, ако знаеше, че детето е оцеляло след клането в Нова хармония.

— Ами Холис? — попита тя.

— Вие двамата решихте да се опълчите срещу Братството. Трябва да си понесете последствията.

— Защо да ти вярвам? Ти уби баща ми.

— Изборът беше негов. — Бун явно се ядоса. — Дадох му и друга възможност, но той се заинати и отказа да я приеме.

— Трябва да го обсъдим. Дай ни малко време.

— Нямах никакво време. Нямах друга възможност. Няма да преговаряме. Ако си истински арлекин, трябва да спасиш странника. Накарай останалите да излязат през тунела, иначе всички в помещението ще умрат. Имаме техническо преимущество.

За какво говореше? Какво техническо преимущество? Малкото момиченце докосна топлия тръбопровод над тях с длан и протегна ръката си — опитваше се да й каже нещо.

— Какво искаш да ми кажеш? — прошепна Мая.

— Взе ли решение? — извика Бун.

Тишина.

Куршум улучи едната от двете флуоресцентни лампи, които висяха от тавана. Втора канонада и лампата се пръсна в дъжд от искри; стъклата издрънчаха на пода.

Помещението потъна в мрак и Мая разбра какво се опитва да й каже детето. Бун и наемниците му имаха очила за нощно виждане. Когато пръснаха и втората лампа, тя нямаше да може да вижда, за разлика от Бун и хората му. Единственият начин да се скриеш от

инфрачервените очила беше да се изстудиш максимално или да се допреш до топъл предмет. Алис го знаеше — точно затова беше останала и се беше скрила под паропровода.

Стрелбата започна отново; два лазерни лъча се целеха във втората лампа. Алис се претърколи изпод тръбата и се загледа в мъртвото тяло, проснато на входа.

— Стой тук! — извика Мая. Но момичето скочи и се затича към входа. Сви се, когато стигна до мъртвия наемник, сниши се колкото е възможно повече, после сграбчи нещо, което висеше на колана му. Когато се претърколи обратно, Мая видя, че момичето държи очила за нощно виждане с каишка за главата и голямо колкото длан зарядно. Алис хвърли очилата на Мая и се промуши обратно в скривалището си зад тръбата.

Куршум улучи втората лампа и помещението потъна в мрак. Сякаш се бяха продънили в дълбока пропаст. Мая си сложи очилата, включи ги и стаята мигновено се изпълни с различни нюанси на зелено. Всичко топло — тръбите с пара, вентилите, кожата на лявата й ръка — блестеше с яркоизумруден цвят. Бетонните стени и подът бяха светлозелени като пролетни листа.

Мая надникна над тръбата и видя зелената светлина да става все по-ярка: някой бавно влезе в коридора и започна да се приближава към отворената врата. Светлината леко потрепваше. Наемникът с очила за нощно виждане се появи на прага. Носеше пушка с рязано дуло. Внимателно прекрачи трупа на първия мъж.

Тя се скри зад тръбата и опря гърба си до топлия метал. Невъзможно беше да предскаже позицията на наемника, докато се движеше из помещението; можеше да планира само основната посока на нападението си. Усети как цялата й енергия се стича от раменете, надолу по ръцете към револвера. Пое си въздух, задържа го и заобиколи тръбата.

На прага се появи трети наемник — с автомат. Арлекинът го простреля в гърдите. Проблесна светкавица, когато куршумът го запрати назад. Още преди мъртвият наемник да падне на пода, Мая се извъртя и уби мъжа с рязаната пушка. Тишина. Лек мирис на барут, примесен с миризмата на гнилоч в помещението. Тръбите около нея светеха в зелено.

Мая навря очилата за нощно виждане в торбата на рамото си, намери Алис и я сграби за ръката.

— Качвай се — прошепна й. — Просто се качвай.

Тръгнаха бързо нагоре по металната стълба, провряха се през дупката и стигнаха до някакво място под отворен люк. Мая спря за миг и реши, че е прекалено опасно да излязат на някой перон. И повлече момиченцето по един тунел, който водеше далече от гарата.

10.

Стиснал една от стъпнките на стълбата с лявата си ръка, с дясната Наз буташе стоманения капак над главата си. След доста ругатни най-сетне успя да го повдигне и да го избута встрани. Гейбриъл последва Наз през отвора към подземното ниво на Нюйоркската централна гара. Стояха между покрита със сажди бетонна стена и релсите на железопътната линия.

Наз изглеждаше така, сякаш е готов да хукне накъдето му видят очите.

— Какво става? — попита. — Къде са Вики и Холис?

Гейбриъл надникна надолу през люка и видя темето на Вики. Беше на пет метра под него и се качваше внимателно по стълбата.

— Идват. Една минутка.

— Нямаме минутка. — Наз чу тракане в далечината, извърна се и видя примигващите светлини на приближаващ влак. — Трябва да се махнем от тук!

— Да ги изчакаме.

— Ще ни настигнат на гарата. Ако машинистът ни види на релсите, ще се обади по радиото на транспортната полиция.

Претичаха през релсите, качиха се на бетонната рампа и тръгнаха към светлините. Гейбриъл бързо свали окървавеното си яке и го обърна наопаки.

Стигнаха в чакалнята, до няколко щанда за бързи закуски. Сега беше отворено само кафето. Шепа граждани дремеха по пейките, докато чакаха късните нощни влакове. Двамата седнаха на една маса и зачакаха появата на останалите.

— Защо се бавят? — попита Наз. — Видя ги, нали?

— Вики се качваше по стълбата, Холис беше веднага след нея.

Наз скочи и закрачи нервно.

— Не можем да останем тук.

— Седни. Става дума за няколко минути. Ще почакаме още малко.

— Късмет, човече. Аз изчезвам.

Наз се забърза към ескалатора и изчезна на горния етаж на гарата. Гейбриъл се опита да си представи какво се е случило с другите. Дали бяха останали заклещени под земята? Дали Табулата ги беше хванала? Фактът, че в керамичния пистолет беше скрит следач, бе променил всичко. Зачуди се дали Мая ще поеме ненужния риск да се накаже за станалото.

Отдалечи се от кафето и застана на входа, който водеше към линиите. Наблюдателна камера следеше перона. Гейбриъл вече беше забелязал още четири, монтирани на тавана на чакалнята. От Табулата вероятно бяха проникнали в системата за сигурност на гарата и компютрите им сканираха образа му от предаванията на живо. „Да останем заедно“. Това им беше казала Мая, но беше измислила и резервен план: ако има проблем, щяха да се срещнат утре сутринта в Южен Ист Сайд в Манхатън.

Гейбриъл се върна при закусвалните и се скри зад една бетонна колона. След няколко секунди четири яки момчета със слушалки на ушите се спуснаха по ескалатора и се затичаха към перона. В мига, в който изчезнаха, Гейбриъл пое в обратната посока, качи се по стълбите в централното фоайе и излезе през един от входовете на улицата. Студеният зимен вятър накара очите му да се просълзят, лицето започна да го щипе. Странникът наведе глава и пристъпи в нощта.

Мая беше настояла всички да запомнят безопасни маршрути и списък с хотели с единични стаи извън Мрежата. Едно такова място беше хотел „Ефишънси“ на Десето авеню в Манхатън. За двайсет долара в брой получаваш дванайсет часа в кабина от фибростъкло, три метра на дължина и метър и половина на височина. Четирийсет и осемте кабинни бяха подредени от двете страни на един коридор и придаваха на хотела вид на мавзолей.

Преди да влезе, Гейбриъл свали коженото си яке и го сгъна така, че кръвта да не се вижда. Мъжът на регистрацията, възрастен китаец, стоеше зад бронирано стъкло и чакаше клиентите да пъхнат парите в тесния процеп. Гейбриъл му плати двайсет долара за кабината и още пет за дунапренов дюшек и памучно одеяло.

Получи ключ и тръгна по коридора към общата баня. Двама латиноамериканци, вероятно работници в ресторант, стояха голи до кръста пред мивките и си говореха на испански, докато миеха

мазнината от манджите от лицата и ръцете си. Гейбриъл се скри в една тоалетна кабина, докато двамата се махнат, после излезе и изпра якето си на мивката. Когато свърши, се покатери по една стълба до наетата кабина и се вмъкна вътре. Във всяка кабина имаше луминесцентно осветление и малък вентилатор, който да раздвижва въздуха. Имаше една-единствена закачалка, на която увеси якето си. Мократа кожа започна тихо да капе, сякаш още беше омазана с кръв.

Лежеше на дунапреновия дюшек и не можеше да спре да мисли за София Бригс. Беше усетил Светлината в нея да се надига и разлива като огромна вълна... и после беше изтекла през пръстите му. Чуваше приглушени гласове през тънките прегради на кабината и имаше чувството, че потъва в сенките, заобиколен от призраци.

Мая беше научила Гейбриъл, че Мрежата не е абсолютна; все още имаше пролуки и потайни кътчета, където можеше да се движиш безопасно из града. На следващата сутрин му трябваше повече от час, за да избегне камерите за наблюдение и да отиде до парка на Томпкинс Скуеър. Във финансовата и централната част сивите скали на Манхатън бяха близо до повърхността и осигуряваха здрава основа на небостъргачите. В южната част на Ист Сайд скалите бяха на стотина метра под земята и сградите от двете страни на улиците бяха само на по четири-пет етажа.

Паркът на Томпкинс Скуеър беше традиционно място за политически протести повече от сто години. Преди едно поколение група бездомници си устроила лагер там, но полицията затворила парка, разпердушила импровизираните бараки и пребила всички, които отказвали да се махнат. Днес в парка имаше само две наблюдателни камери; и двете бяха насочени към детската площадка и лесно можеха да бъдат избегнати.

Гейбриъл предпазливо тръгна към малката тухлена постройка, използвана от градинарите. Спря пред бяла мраморна стела с чучур във формата на лъвска глава по средата. Върху мрамора едва си личаха очертанятията на детски лица и надпис: „ТЕ БЯХА НАЙ-ЧИСТИТЕ ДЕЦА НА ЗЕМЯТА, МЛАДИ И НЕВИННИ“. Паметник на трагедия, станала през 1904 година, когато фериботът „Генерал Слокъм“ напуснал пристанището на Ню Йорк с група немски емигранти, за да

ги заведе на пикник от Неделното училище. Фериботът се запалил и потънал и, понеже нямал спасителни лодки, повече от хиляда жени и деца загинали.

Мая използваше мемориала като едно от трите табла за съобщения в Манхатън. Таблата осигуряваха на групата им средство за връзка, различно от лесните за проследяване мобилни телефони. На гърба на стелата, малко над основата, Гейбриъл откри надписа, оставен от Мая преди няколко седмици. Беше оставила знака на арлекините: овал с три черти, който символизираше лютня. Огледа съседното баскетболно игрище и малката градина. Всички трагични възможности, които беше изтласкал от съзнанието си сутринта, се върнаха със страшна сила. И тримата бяха мъртви. И донякъде той беше причината за смъртта им.

Гейбриъл коленичи като за молитва. Извади от якето си маркер и написа върху паметника: „Г. тук. Къде сте?“

Тръгна си незабавно, пресече Авеню Ей и влезе в едно кафене, пълно със стари маси, разнебитени столове и два училищни чина, които изглеждаха така, сякаш са намерени на улицата. Купи си кафе и седна в дъното на помещението, с лице към вратата. Чувството на безнадеждност беше почти непоносимо. София и семействата в Нова хармония бяха убити. А сега имаше голяма вероятност Табулата да е ликвидирала и Мая и приятелите му.

Загледа се в надраскания плот на масата и се опита да заглуши сърдития глас в ума си. Защо беше странник? И защо беше причинил толкова страдания? Единствено баща му можеше да отговори на тези въпроси — а Матю Кориган явно живееше в Лондон. Гейбриъл знаеше, че в Лондон има повече камери за наблюдение, отколкото в който и да е друг град на света. Беше опасно място, но баща му сигурно имаше важна причина да е там.

Никой не обърна внимание на Гейбриъл, когато отвори чантата на рамото си и преброи парите, които Вики му беше дала снощи. Имаше достатъчно да си купи самолетен билет до Великобритания. Тъй като беше прекарал целия си живот извън Мрежата, биометричните данни от чипа в паспорта му не можеха да бъдат сравнени с предишни данни за самоличност. Мая беше сигурна, че няма да има проблем да иде в друга страна. Що се отнася до властите,

той беше Тим Бентли и работеше като брокер на недвижимо имущество в Тусон, Аризона.

Допи кафето и се върна до паметника в парка. С парче от вестник избърса предишното си съобщение и написа: „ГВЛОНДОН“. Чувстваше се като оцелял след корабкрушение, който току-що е издялал няколко думи на парче дърво. Ако приятелите му бяха още живи, щяха да разберат къде е. Щяха да го последват в Лондон и да го открият в манастира „Тайбърн“. Ако всички бяха мъртви, тогава съобщението беше напразно.

Тръгна си, без да се обръща, и се насочи на юг по Авеню Би. Утринният въздух все още беше студен, но небето бе ясно — почти болезнено синьо.

11.

Майкъл довърши втората си чаша кафе, стана от дъбовата маса и се приближи до готическите прозорци в единия край на всекидневната. Бронираните стъкла хвърляха черна мрежа върху външния свят. Намираше се на изток от Монреал, на един остров по средата на река Сейнт Лорънс. През нощта беше валяло и дебел слой облаци още покриваше небето.

Срещата на борда на директорите на Братството трябваше да започне в единайсет, но лодката, с която трябваше да пристигнат членовете, още не беше дошла. Пътуването от Чипюа Бей до Дарк Айланд отнемаше около четирийсет минути. Ако имаше силно вълнение, хората слизаха на дока доста пребледнели. Много по-лесно беше да се дойде с хеликоптер от който и да е град в щата Ню Йорк, но Кенард Наш беше отхвърлил предложението да се построи хеликоптерна площадка близо до навеса за лодки.

— Плаването по реката ще се отрази добре на Братството — бе обяснил Наш. — Ще ги накара да се почувстват така, сякаш се отделят от обикновения свят. Мисля, че ще им вдъхне известно уважение към уникалната същност на нашата организация.

Майкъл беше съгласен с Наш: Дарк Айланд беше специално място. Богат американски индустриалец, производител на шевни машини, беше построил замъка на острова в началото на двайсети век. Блокове гранит бяха плъзгали по ледовете през зимата, за да бъде построена четириетажната часовникова кула, навесът за лодки и замъкът. Замъкът имаше кули, бойници и камини, в които можеше да се опече цял вол.

Днес Дарк Айланд беше собственост на група богати германци. Беше отворен за посещения за няколко месеца през есента, а през останалата част от годината го използваше Братството. Майкъл и генерал Наш бяха пристигнали преди три дни с техническия екип от фондация „Евъргрийн“. Техниците инсталираха микрофони и

телевизионни камери, така че членовете по целия свят да могат да участват в срещата на борда на директорите.

През първия ден на острова позволиха на Майкъл да излезе от замъка и да се разходи сам по скалите. Дарк Айланд, или Тъмния остров, беше получил името си от огромните борове, които простираха клони над пътеките, прочистваха въздуха и образуваха сенчести зелени тунели. Майкъл откри на ръба на скалата една мраморна пейка и седя няколко часа на нея; вдъхваше острия мирис на бор и гледаше реката.

По-късно с генерал Наш вечеряха и след това пиха уиски в облицования с дъбова ламперия салон и Майкъл имаше чувството, че мъртвият лос го наблюдава.

Наш и останалите от Братството гледаха на Майкъл като на източник на информация за различните светове. Майкъл знаеше, че положението му още е несигурно. Но Братството обикновено убиваше странниците, а той беше оцелял. Опитваше се да стане колкото се може по-необходим, без да разкрива изцяло амбициите си. Щом като светът щеше да стане невидим затвор, това означаваше, че някой трябва да контролира както пазачите, така и затворниците. И защо този някой да не е странник?

Братството беше прикачило Майкъл към квантовия си компютър и беше опитало да се свърже с по-развита цивилизация от другите светове. Макар че компютърът беше унищожен, Майкъл беше уверил генерал Наш, че в крайна сметка той може да им достави всяка информация, която поискат. Реши, че е по-разумно да не споменава за целите си. Ако откриеше баща си и се сдобиеше със специални познания, възнамеряваше да ги използва в своя изгода. Чувстваше се като човек, избегнал разстрел.

През последния месец беше напускал тялото си два пъти. Всеки път ставаше едно и също — първо от тялото му се появяваха няколко искрици светлина, а после цялата му енергия сякаш се изливаше в студен мрак. За да намери пътя към който и да било от световите, трябваше да премине през четири прегради: синьо небе, пустиня, горящ град и безкрайно море. В началото преградите му се струваха като непреодолими препятствия, но вече ги преминаваше почти мигновено — откриваше малките черни канали, които го водеха отвъд.

Сега отвори очи и се озова на градски площад с дървета, пейки и лятна естрада. Свечеряваше се и мъже и жени с тъмни дрехи се разхождаха по тротоара, като непрекъснато влизаха в ярко осветените магазини и след малко излизаха от тях с празни ръце.

Беше идвал и преди тук: това беше Вторият свят, светът на гладните призраци. Изглеждаше като истински, но всичко тук беше празно обещание за онези, които никога не можеха да бъдат задоволени. Всички пакети в бакалията бяха празни. Ябълките на сергията на ъгъла и пържолите в месарницата бяха направени от дърво или глина и после боядисани. Дори и книгите с кожена подвързия в градската библиотека изглеждаха истински, но когато Майкъл се опита да ги прочете, откри, че по страниците няма думи.

Тук беше опасно; чувстваше се като единственото живо същество в град на призраци. Хората, обитаващи този свят, изглежда, разбираха, че е различен, искаха да говорят с него, да го докосват, да усетят мускулите му и топлата кръв, която течеше под кожата му. Майкъл се беше опитал да се скрие в сенките, докато надничаше през прозорците и претърсваше задните улици, за да открие баща си. Накрая откри тунел, който водеше обратно към неговия свят. Когато няколко дни по-късно прекоси отново, се озова на същия градски площад, сякаш светлината отказваше да отиде на друго място.

Старият стенен часовник във всекидневната започна да бие и Майкъл пак отиде до прозореца. Моторницата току-що беше пристигнала от Чипюа Бей и членовете на борда на директорите на Братството слизаха на кея. Беше студено и ветровито, но генерал Наш стоеше на кея като политик, поздравяваше и се здрависваше.

— Лодката пристигна ли? — попита женски глас.

Майкъл се извърна и видя госпожа Брюстър, също член на борда. Беше пристигнала снощи.

— Да, преброих осем души.

— Добре, това означава, че полетът на доктор Йенсен не е бил отложен.

Госпожа Брюстър отиде до бюфета и си наля чай. Беше около петдесетте — енергична англичанка с пола от туид, пуловер и от онези практични обувки с дебела подметка, които ти трябват, за да вървиш из кални пасища. Макар че явно нямаше звание, останалите членове на борда бяха респектирани от силата на характера ѝ и никой не я

наричаше по име. Държеше се така, сякаш светът е потънало в хаос училище, а тя е новата директорка. Всичко трябваше да се организира. Работа през пръсти и лоши навици не се допускаха. Независимо от последствията тя щеше да сложи ред.

Госпожа Брюстър си сложи и сметана и се усмихна доволно.

— Очакваш ли с нетърпение срещата на борда, Майкъл?

— Да, госпожо. Сигурен съм, че ще е много интересна.

— Съвсем прав си. Генерал Наш каза ли какво ще стане?

— Не.

— Човекът, който оглавява компютърния ни център в Берлин, ще представи важно техническо нововъведение, което ще ни помогне да наложим Паноптикона. Трябва ни единодушното съгласие на борда, за да продължим.

— Сигурен съм, че ще го получите.

Госпожа Брюстър отпи от чая и сложи беззвучно порцелановата чаша в чинийката.

— Бордът на директорите си има някои особености. Членовете обикновено гласуват „за“ на срещата и после слагат прът в колелата. Затова си тук, Майкъл. Казаха ли ти, че идеята да участваш беше моя?

— Реших, че е заради генерал Наш.

— Изчела съм всичко за странниците — отвърна госпожа Брюстър. — Явно някои от тях могат да погледнат човек в лицето и да кажат какво си мисли. Притежаваш ли това умение?

Майкъл повдигна рамене. Не искаше да разкрива прекалено много от способностите си.

— Усецам кога някой лъже.

— Добре. Точно това искам от теб по време на срещата. Ще ни е от голяма полза, ако можеш да разбереш кой гласува „за“, а вътрешно е „против“.

Майкъл последва госпожа Брюстър към банкетната зала, където генерал Наш произнесе кратко приветствено слово към всички, дошли на Дарк Айланд. В трите края на залата имаше три плоски видео екрана, обърнати към подредени в полукръг кожени кресла. Средният екран беше бял, но на другите два се появи мрежа от квадратчета. Членове на Братството от целия свят се бяха присъединили към срещата, седнали пред компютрите си. Някои имаха видеокамери, така че лицата им се появиха на екрана, но повечето квадратчета

отбелязваха само географското положение на всеки от членовете: Барселона, Мексико Сити, Дубай.

— А, ето го и него — каза Наш, когато Майкъл влезе. — Дами и господа, това е Майкъл Кориган.

Сложил ръка върху дясното му рамо, Наш го представи на всеки поотделно. Майкъл се чувстваше като непокорен пубертет, на когото най-накрая са разрешили да присъства на празненство за възрастни.

След като всички заеха местата си, Ларс Райнхард, директорът на Берлинския компютърен център, се качи на подиума. Беше едър мъж с червена коса, червендалести бузи и кънтящ смях, който изпълваше залата.

— Време е да се обърна към всички вас — каза Райнхард. — Както знаете, нашият квантов компютър пострада по време на нападението на изследователския ни център в Ню Йорк миналата година. Все още не е пуснат отново в действие. Новият ни компютърен център в Берлин използва традиционна технология, но въпреки това е доста мощен. Създали сме също така бот мрежи от компютри по целия свят, които се подчиняват на командите ни без знанието на собствениците си...

На монитора в средата, зад подиума, се появили редове с компютърен код. Докато Райнхард говореше, компютърният код се смаляваше все повече и повече, докато не се превърна в черен квадрат.

— Разширяваме и използването на компютърната имунология. Създали сме самодостатъчни и самовъзпроизвеждащи се компютърни програми, които се движат из интернет както белите кръвни телца в човешкото тяло. Вместо да търсят вируси и зарази, тези програми търсят вредни идеи, които биха забавили въвеждането на Паноптикона.

На екрана малкото квадратче с компютърен код проникна в компютър. Започна да се самовъзпроизвежда и после се прехвърли на втори компютър. Бързо започна да овладява цяла система.

— Първоначално използвахме компютърната имунология, за да разкриваме враговете си. Заради проблемите с квантовия компютър превърнахме кибер левкоцитите си в активни вируси, които увреждат компютри, пълни с информация, определена като антисоциална. Пусне ли се в системата, програмата не изисква поддръжка.

— Но сега ще се обърна към Hauptgericht — „основното блюдо“ на нашия банкет — продължи той. — Наричаме го програмата сянка...

Мониторът потъмня и после показа компютърно изображение на всекидневна. Фигура, подобна на манекените, които се използват за тестване на коли, седеше на стол с висока облегалка. Лицето и тялото се състояха от геометрични форми, но се разбираше, че е човек, и то мъж.

— Използването на електронно наблюдение и следене достигна до решителен повратен момент. Като използваме едновременно правителствени и корпоративни източници, разполагаме с цялата информация, която ни е необходима, за да следим един индивид през целия ден. Просто сме ги съчетали в една система — програма сянка. Тя създава паралелна кибер реалност, която непрекъснато се променя, за да отразява действията на всеки индивид. За онези членове от Братството, които желаят повече информация след този разговор, предупреждавам ви — сянката е... — Райнхард направи пауза, като търсеше точната дума. — Бих я нарекла *verfuhrereisch*.

— Което означава „привлекателна“ — поясни госпожа Брюстър. — „Изкусителна“.

— Изкусителна. Чудесна дума. За да ви покажа на какво е способна сянката, избрах член от Братството за обект на наблюдение. Без знанието му поставих негов дубликат в системата ни. Паспортни снимки и данни от шофьорската книжка са превърнати в триизмерен образ. Като използваме медицинския картон и други лични данни, можем да определим теглото и височината.

Майкъл се беше видял за кратко с доктор Андерс Йенсен преди началото на срещата. Беше слаб, с оредяваща руса коса, заемаше някакъв пост в правителството на Дания. Сега изглеждаше изненадан, когато лицето му се появи върху компютърно генерирания мъж. Медицинските данни просветнаха на екрана и тялото се оформи съобразно тях. Информацията, извлечена от магазина за дрехи, се превърна в сив делови костюм и синя вратовръзка. Веднага щом беше облечена, фигурата се изправи от компютърния стол и им помахна.

— Готово! — заяви Райнхард. — Доктор Йенсен, запознайте се с вашето сенчесто аз!

Майкъл и останалите от групата аплодираха достижението, но самият Йенсен се усмихна насила. Явно не беше доволен, че образът му вече е вкаран в системата.

— От имотния регистър можем да възстановим апартамента на професор Йенсен. От информацията от кредитната карта, особено от компаниите, изпълняващи поръчки по пощата, можем дори да наредим избрани мебели в различните стаи.

Докато генерираният по компютърен начин професор крачеше напред-назад, в стаята се появиха канапе, стол и масичка за кафе. Майкъл огледа останалите присъстващи. Госпожа Брюстър му кимна и се усмихна заговорнически.

— Не е съвсем точно — обади се Йенсен. — Канапето е опряно до стената, близо до вратата.

— Моля за извинение, професоре. — Райнхард бързо каза нещо в микрофона, прикрепен към слушалките на главата му. Канапето сянка се стопи и се появи на точното място.

— Сега искам да ви покажа монтирания запис на няколко часа от живота на професор Йенсен. Програмата сянка го наблюдава преди девет дни по време на успешното тестване на системата. Понеже професорът има охранителна система в дома си, знаем точно кога напуска апартамента си. Мобилният телефон на професор Йенсен и джипиесът в колата му ни позволяват да проследим пътуването му до местния търговски център. На паркинга има две камери за наблюдение. Професорът е заснет и алгоритъмът на лицето му потвърждава самоличността му. Картата за пазаруване с намаление в портфейла му е с вградено радиочестотно разпознаване, РЧР. То информира компютъра, когато господин професорът влиза в даден магазин. Тук продават бизнес литература, филми и компютърни игри...

На екрана сянката на Андерс Йенсен тръгна към един рафт в магазина, разминаваше се с други сенчести индивиди.

— Моля ви да разберете, че това, което виждате на екрана, не е хипотетично. То отговаря на реалните действия на професор Йенсен. Знаем как изглежда магазинът, защото модерните магазини разполагат с камери, с които наблюдават клиентите си. Знаем как изглеждат останалите купувачи, защото сме сканирали личните им карти и сме открили лицата им в различни бази данни. Повечето стоки имат РЧР чипове против кражби. Това позволява на магазините да следят и за доставките си. Магазините в Дания, Франция и Германия имат поставени чип сензори на полиците, за да следят дали клиентите са привлечени от промоции или опаковки. След няколко години това ще

се превърне в стандарт по отношение на всичко. Сега гледайте. Професор Йенсен отива до един конкретен щанд и...

— Стига толкова — измърмори Йенсен.

— Избира си стока, оставя я обратно на стойката. Колебае се, после решава да си купи дивиди със заглавие „Тропически грях III“.

Генерал Наш се разсмя, останалите се присъединиха към смеха му. Някои от членовете на Братството на компютърните екрани също се смееха. Сконфузеният Йенсен гледаше в пода и клатеше глава. После измърмори:

— Купих го... за един приятел...

— Моля за извинение, професоре, ако сме ви накарали да се почувствате неловко.

— Но знаете правилата — отсече госпожа Брюстър. — В Паноптикона всички сме равни.

— Точно така — отвърна Райнхард. — Заради ограничените ни ресурси за момента имаме възможност да въведем програмата сянка само в един град — Берлин. Програмата ще се активира напълно след петнайсет дни. Подкараме ли обаче системата, властите ще бъдат изправени...

— Пред терористична заплаха — допълни Наш.

— Или нещо подобно. И тогава фондация „Евъргрийн“ ще предложи програмата сянка на нашите приятели от германското правителство. В момента, в който тя бъде вкарана, политическите ни съюзници ще се погрижат да се превърне в световна система. Това не е само средство срещу престъпността и тероризма. На много компании ще им хареса идеята, че система може да определя точно местоположението и действията на служителите ѝ. Дали някой служител не пие по време на обяд? Дали ходи в библиотеката вечер и си взима неподходящи книги? Програмата сянка ще позволи съществуването на определен брой спорни книги и филми на пазара. Обществената реакция на тези стоки ще ни даде повече информация, за да създадем нашето копие на реалността.

Настъпи кратко мълчание и Майкъл се възползва от възможността.

— Бих искал да кажа нещо.

Генерал Наш изглеждаше изненадан.

— Тук не е нито мястото, нито времето, Майкъл. Можеш да споделиш мнението си с мен след срещата.

— Не съм съгласна — намеси се госпожа Брюстър. — Бих желала да чуя възгледите на нашия странник.

Йенсен побърза да кимне. Нямаше търпение да преминат на тема, различна от двойника професор на телевизионния екран.

— Понякога е добре да се види различната гледна точка.

Майкъл се изправи и се обърна към Братството. Всеки човек, който седеше пред него, носеше маска, създадена от цял един живот, изпълнен с измами: лицето на възрастния скрива емоциите, които е изразявало, когато е бил дете. Докато се взираше в присъстващите, маските се разпаднаха на малки късчета реалност.

— Програмата сянка е гениално достижение — започна Майкъл. — Наложил ли се успешно в Берлин, може лесно да се въведе и в други страни. Но има една заплаха, която може да унищожи цялата система. — Той замълча и бавно огледа всички. — В света има действащ странник. Човек, който може да окаже съпротива на плановете ви.

— Брат ти не представлява голям проблем — обади се Наш. — Той е беглец и не разполага с никаква подкрепа.

— Не говоря за Гейбриъл. Говоря за баща си.

Видя изненада по лицата им и после гнева на Кенард Наш. Генералът не им беше казал за Матю Кориган. Вероятно не желал да изглежда слаб и неподготвен.

— Моля за извинение. — Госпожа Брюстър говореше така, сякаш току-що е открила грешка в сметката от ресторанта. — Баща ти не изчезнал ли преди много години?

— Все още е жив. В момента може да е навсякъде по света и да организира съпротива срещу Паноптикона.

— Разследваме — измърмори Наш. — Господин Бун се е заел с проблема и ме увери, че...

Майкъл го прекъсна:

— Програмата сянка ще се провали — всичките ви програми ще се провалят, ако не откриете баща ми. Знаете, че той е основал комуната Нова хармония в Аризона. Кой знае още какви центрове на съпротива е създал — или организира в същия този момент?

Залата потъна в напрегнато мълчание. Като се вглеждаше в лицата на Братството, Майкъл разбра, че е успял да се възползва от

страха им.

— И какво трябва да направим? — попита Йенсен. — Имате ли някакви идеи?

Майкъл сведе глава като скромен слуга.

— Само странник може да открие друг странник. Искам да ви помогна.

12.

На Флатсбърн Авеню в Бруклин Гейбриъл откри една туристическа агенция с прашна сбирка от плажни играчки на витрината. Шефката на агенцията се казваше госпожа Гарсия, възрастна доминиканка, тежеше поне сто и петдесет кила. Заговори му на смесица от английски и испански, бутна вратата с крак и се понесе вътре в офиса върху един въртящ се стол със скърцащи колела. Когато Гейбриъл каза, че иска да купи еднопосочен билет за Лондон — и че плаща в брой, — госпожа Гарсия спря да се движи и заизучава новия си клиент.

— Паспорт имаш?

Гейбриъл постави новия си паспорт върху бюрото. Госпожа Гарсия го инспектира като митнически служител и реши, че става.

— Еднопосочен билет вика въпроси от *immigracion* у *la policia*. Може въпроси нежелани. *Si?*

Гейбриъл си спомни как Мая му беше описала пътуването със самолет. Как претърсват бабички, които носят ножички за нокти, и всички пътници, които нарушават и най-простите правила. Докато госпожа Гарсия ровеше из бюрото, той преброи парите в портфейла си. Ако си купеше билет отиване и връщане, щяха да му останат сто и двайсет долара.

— Добре — каза той. — Дайте ми билет отиване и връщане. За първия възможен полет.

Госпожа Гарсия използва личната си кредитна карта, за да купи билета, и даде на Гейбриъл информация за хотел в Лондон.

— Не оставаш там — обясни тя. — Но трябва дадеш *el oficial del pasaporte* адрес и телефонен номер. — Когато Гейбриъл призна, че не носи никакъв багаж освен чантата си, агентката му продаде брезентов куфар за двайсет долара и го натъпка с разни стари дрехи. — Сега вече турист. Какво искаш видиш в Лондон? Може питат тебе това.

„Манастирът «Тайбърн» — помисли си Гейбриъл. — Там е баща ми“. Но повдигна рамене и погледна към изтъркания линолеум.

— Лондонският мост, предполагам. Бъкингамският Дворец...

— Виено, господин Бентли. Поздрави на кралицата.

Гейбриъл никога не беше лелял през океана, но беше виждал как се прави по филми и реклами. Добре облечени хора биваха настанявани на удобни места и разговаряха с други приятни пътници. Истинското преживяване го накара да си спомни за лятото, през което двамата с Майкъл бяха работили на едно пасище в Далас, Тексас. Добитъкът имаше защипани табелки с баркодове на ушите. През повечето време избираха животните, които се бяха заседели повече, проверяваха ги, претегляха ги, вкарваха ги в краварниците, подкарваха ги по тесни проходи и насила ги товареха на камиони.

След единайсет часа седеше на опашка пред митницата на летище „Хийтроу“. Когато дойде неговият ред, се приближи до служителя, който проверяваше паспортите, сикх с дълга брада. Служителят взе паспорта му и го разгледа внимателно.

— Посещаваха ли сте друг път Обединеното кралство?

Гейбриъл го дари с най-спокойната си усмивка.

— Не. За пръв път ми е.

Служителят прокара паспорта през скенера и се загледа в екрана пред себе си. Биометричната информация на РЧР чипа съвпаднаше със снимката и информацията съществуваше в системата. Като повечето граждани със скучна работа, служителят вярваше на машината повече, отколкото на собствените си инстинкти.

— Добре дошли във Великобритания — каза той и изведнъж Гейбриъл се озова в нова страна.

Почти наближаваше единайсет вечерта, когато смени доларите, напусна летището и взе метрото към Лондон. Слезе на Кинг Крос и пообикаля, докато открие хотел. Единичната стая беше голяма колкото килер и от вътрешната страна на прозореца имаше скреж, но той се уви в тънкото одеяло, без да се съблича, и се опита да поспи.

Беше навършил два̀сет и седем няколко месеца преди да напусне Лос Анжелис. От петнайсет години не беше виждал баща си. Най-ясните му спомени бяха от периода, когато живееше без електричество и телефон в една ферма в Южна Дакота. Още си спомняше как баща му го учеше да сменя маслото на пикапа и вечерта, когато родителите му танцуваха пред камината в гостната. Помнеше как слизаше крадешком по стълбите нощно време, когато трябваше да

е в леглото, надничаше през вратата и виждаше баща си да седи сам до кухненската маса. В такива моменти Матю Кориган изглеждаше замислен и тъжен — сякаш носеше огромен товар върху раменете си.

Но най-добре си спомняше, когато той беше на дванайсет, а Майкъл на шестнайсет. По време на една снежна буря наемници на Табулата нападناха фермата. Момчетата, заедно с майка си, се скриха в мазето, а вятърът виеше навън. На следващата сутрин братята Кориган откриха в снега четири тела. Но баща им го нямаше, беше изчезнал от живота им. Гейбриъл имаше чувството, че някой е бръкнал в гърдите му и е извадил част от тялото му. Вътре имаше празнина, чувство на пустота, което така й не си беше отишло.

Сутринта мъжът на рецепцията го упъти и Гейбриъл се отправи на юг към района на Хайд Парк. Чувстваше се притеснен и не на място в този нов за него град. Някой беше написал „ПОГЛЕДНИ ВЛЯВО и ПОГЛЕДНИ ВДЯСНО“ на кръстовищата, сякаш чужденците, които изпълваха Лондон, щяха да се блъснат в черните таксита и белите камиони на доставчиците. Гейбриъл се опита да върви по права линия, но непрекъснато се губеше из калдъръмените тесни улички, които завиваха под странни ъгли. В Америка носиш доларови банкноти в портфейла си — а сега джобовете му бяха натежали от монети.

В Ню Йорк Мая му беше разказвала за представата за Лондон, която беше добила от баща си. Близко до Госуел Роуд имаше място, където в голяма яма бяха заровени хиляди жертви на чумата. Може би бяха останали кости, някоя и друга монета, метален кръст, носен някога около врата на жена, но земята, в която бяха погребани, сега беше автопарк, украсен с бил-бордове. Имаше много подобни места, пръснати из целия град, места на живот и смърт, голямо богатство и още по-голяма бедност.

Призраците все още витаеха, но настъпваше фундаментална промяна. Наблюдателните камери бяха навсякъде — по кръстовищата и в магазините. Имаше скенери за лица, радары за превозни средства и сензори по вратите за разпознавателните радиочестотни чипове, вградени в личните карти на повечето възрастни. Лондончани се изпаряваха от метростанциите и бързаха за работа, а Голямата машина поглъщаше цифровите им образи.

Гейбриъл беше решил, че Тайбърн ще е сива каменна църква с бръшлян по стените. Вместо това се озова пред две слепени на калкан къщи от деветнайсети век със стъклописи по прозорците и черен, покрит с плочи покрив. Манастирът се намирал на Бейзуотър Роуд, от другата страна на Хайд Парк. Колони коли бучаха към Марбъл Арч.

Къса метална стълба водеше към дъбова врата с месингова дръжка. Гейбриъл позвъни и му отвори възрастна бенедиктинка с искрящо бели дрехи и черно покривало на главата.

— Подрания сте — заяви монахинята. Имаше силен ирландски акцент.

— Подранил за какво?

— О, вие сте американец. — Националността му явно обясняваше всичко. — Туристическата обиколка на манастира започва в десет часа, но предполагам, че няколко минути не са от значение.

Поведе го към едно преддверие, което приличаше на малка клетка. Една от вратите на клетката осигуряваше достъп до стълба, която водеше към подземие. Друга врата водеше към параклиса на манастира и килиите на монахините.

— Аз съм сестра Ан. — Монахинята носеше старомодни очила с позлатени рамки. Забраденото ѝ лице беше гладко, силно и сякаш нямаше възраст. — Имам роднини в Чикаго — добави тя. — Вие от Чикаго ли сте?

— Не, съжалявам. — Гейбриъл докосна железните пречки.

— Ние сме сестри бенедиктинки — поясни сестра Ан. — Това означава, че прекарваме времето си в молитви и размисъл. Винаги има две сестри, които се грижат за посетителите. Едната винаги съм аз, а другата се сменя всеки месец.

Гейбриъл кимна учтиво, сякаш информацията беше полезна. Чудеше се как да попита за баща си.

— Щях да ви заведа до криптата, но трябва да се оправя със сметките. — Сестра Ан извади голяма връзка ключове и отвори една от вратите. — Изчакайте тук. Ще повикам сестра Бриджит.

После изчезна по коридора и остави Гейбриъл сам в клетката. Имаше полица с религиозни брошури и призив за даряване на пари на дъската за обяви. Явно някой бюрократ, който работеше в лондонската община, беше решил, че монахините трябва да похарчат триста хиляди лири, за да направят манастира достъпен за инвалидни колички.

Гейбриъл чу шумолене на дрехи и сестра Бриджит сякаш доплува по коридора до металните пречки. Беше доста по-млада от сестра Ан. Бенедиктинските одежди скриваха всичко, освен розовите бузи и тъмнокафявите очи.

— Вие сте американец. — Сестра Бриджит говореше тихо, почти бездиханно. — Много американци идват тук. Обикновено правят доста големи дарения.

Влезе в клетката и отключи втората врата. Докато я следваше надолу по извитата метална стълба, Гейбриъл научи, че стотици католици са били обесени или обезглавени на ешафодите в Тайбърн, съвсем наблизо по улицата. По времето на Елизабет I явно бе имало своего рода дипломатически имунитет, защото на испанския посланик било разрешено да присъства на екзекуциите и да взима кичури от косите на мъртъвците. Повечето реликви се били появили в днешно време, когато мястото около ешафодите било разкопано, за да бъде построено кръгово движение.

— Значи всички са били католици? — попита Гейбриъл. Гледаше вторачено една жълта подбедрена кост и две ребра.

— Да, католици.

Гейбриъл я погледна в лицето и разбра, че лъже. Смутена от греха, тя се пребори със съвестта си и предпазливо добави:

— Католици и... малцина други.

— Искате да кажете странници?

Тя се сепна.

— Не ви разбрах.

— Търся баща си.

Монахинята му се усмихна съчувствено.

— В Лондон ли е?

— Баща ми е Матю Кориган. Мисля, че е изпратил писмо от това място.

Сестра Бриджит вдигна дясната си ръка към гърдите, сякаш да се предпази от удар.

— В този манастир не се допускат мъже.

— Баща ми се крие от хора, които искат да го убият.

Смуцението на монахинята се превърна в паника.

Тя залитна назад и се отдръпна към стълбата.

— Матю каза, че ще остави знак тук, в криптата. Само това мога да ви кажа.

— Трябва да го намеря — каза Гейбриъл. — Моля ви, кажете ми къде е.

— Съжалявам, нищо повече не мога да ви кажа — прошепна монахинята. И си тръгна, тежките ѝ обувки изтрополиха нагоре по металната стълба.

Гейбриъл обикаляше криптата като човек, попаднал в капан. Кости. Светци. Пропита с кръв риза. Как щеше да го доведе това до баща му?

Стъпки по стълбата. Очакваше да види отново сестра Бриджит, но се оказа сестра Ан. Изглеждаше ядосана. Стъклата на очилата ѝ проблясваха.

— Мога ли да ви помогна, млади човече?

— Да. Търся баща си, Матю Кориган. Другата монахиня, сестра Бриджит, ми каза...

— Достатъчно. Трябва да си вървите.

— Каза, че е оставил знак...

— Напуснете незабавно. Или ще извикам полиция.

Изражението на възрастната монахиня не търпеше възражения. Ключовете на металната халка подрънкваха, докато тя се качваше по стълбите след Гейбриъл, за да го изведе от манастира. Той излезе на студа, а сестра Ан понечи да затвори вратата.

— Сестро, моля ви. Трябва да разберете...

— Знаем за случилото се в Америка. Прочетох във вестника как са били убити онези хора. Децата също. Не са пожалили дори най-малките. Няма да допуснем подобно нещо тук!

Затръшна вратата — силно — и Гейбриъл чу щракане на ключалки. Искаше му се да крещи и да блъска, но полицията щеше да дойде. Без да знае какво да направи, странникът се загледа в движението и голите дървета в Хайд Парк. Беше в чужд град, без пари и приятели, и никой нямаше да го защити от Табулата. Беше сам, съвсем сам в невидимия затвор.

13.

След като се пошла безцелно няколко часа, Гейбриъл откри едно интернет кафе на Тудж Стрийт близо до Лондонския университет. Кафето беше собственост на някакви любезни корейци, които знаеха само една-две думи на английски. Дадох му карта и той тръгна към компютрите. Някои хора гледаха порнография, други купуваха евтини самолетни билети. Русото момче на съседния компютър играеше онлайн игра, в която аватарът^[1] му трябваше да се скрие в една сграда и да убие всички непознати, които се покажат.

Гейбриъл седна на компютъра и започна да влиза в различни стаи за чат, мъчеше се да открие Липата, френския арлекин, който им беше пращал пари в Ню Йорк. След два безуспешни часа остави съобщение на един уебсайт за колекционери на антични мечове. „Г. в Лондон. Нуждае се от финансиране.“ Плати на корейците за изразходваното време на компютъра и прекара остатъка от деня в читалнята на Лондонския университет. Когато в седем библиотеката затвори, се върна в интернет кафето и видя, че никой не е отговорил на съобщението му. Излезе на улицата. Беше студено и дъхът му излизаше на пара. Група студенти минаха покрай него, смееха се. Имаше по-малко от десет лири в джоба.

Беше прекалено студено, за да спи навън, а в метрото имаше камери за наблюдение. Тръгна по Тотнъм Корт Роуд, покрай ярко осветените магазини, които продаваха телевизори и компютри, и си спомни, че Мая му беше разказвала за едно място в Уест Смитфийлд, където властите екзекутирали еретици, бунтовници и арлекини. Беше използвала езика на баща си, когато говореше за него, нарече го *Blutacker*. Немската дума първоначално бе означавала гробището край Йерусалим, купено със сребърниците, дадени на Юда, но впоследствие се беше сдобила с по-широко значение. С нея се означаваше всяко прокълнато място — кървава земя. Ако наистина беше арлекинско място, вероятно някъде в района имаше „табло“ за съобщения или поне знак къде би могъл да намери помощ.

Тръгна към източната част на Лондон, молеше да го упътят все хора, които изглеждаха или пияни, или заблудени. Един мъж, който едва се държеше на крака, започна да маха с ръце, все едно пъди мухи. Най-накрая Гейбриъл се качи по Гилтспър Стрийт, мина покрай болницата „Сейнт Бартоломю“ и видя два паметника само на няколко крачки един от друг. Едната плоча беше в чест на шотландския бунтовник Уилям Уолъс, а другата беше поставена на няколко крачки от мястото, където Короната беше изгаряла на клада католици. Blutacker. Но не се виждаха никакви арлекински символи.

Обърна се с гръб към паметниците и се приближи към малката църква. Каменните стени бяха нащърбени и потъмнели от годините, алеята от червени камъни беше омазана с кал. Гейбриъл мина под един свод и се озова в гробище. Точно пред него имаше тежка дървена врата с железни панци, вратата на църквата. В долния ѝ ъгъл беше надраскано нещо. Той се приближи и видя три думи, изписани с маркер: „НАДЕЖДА ЗА СТРАННИК“.

Църквата убежище ли беше? Гейбриъл почука на вратата, после започна да удря по нея с юмруци, но никой не отвори. Може хората да се надяваха за странник, но той беше измръзнал, уморен и имаше нужда от помощ. Испита непреодолимо желание да се освободи от тялото си и завинаги да напусне този свят. Майкъл беше прав. Битката беше свършила и Табулата беше спечелила.

Изведнъж си спомни как Мая беше използвала местата за съобщения в Ню Йорк. Написаното от нея приличаше на графити, но всяка буква и всяка чертичка бяха послание. Коленичи пред вратата и видя, че „НАДЕЖДА“ е подчертана. Може да бе чиста случайност, но черната линия имаше малко зъбче от единия край, почти като стрела.

Мина под свода и видя, че стрелата — ако беше стрела — сочи към Смитфийлд Маркет. Огромен мъж с бяла касапска престилка мина покрай него с цяла торба кутийки бира.

— Извинете — спря го Гейбриъл — Къде е... надежда?

Касапинът нито се разсмя, нито го нарече глупак. Просто кимна към пазара.

— Ей нататък, приятел. Не е далеч.

Гейбриъл пресече Лонг Лейн и наближи тържището за месо Смитфийлд Маркет. Столетия наред този квартал се бе водил едно от най-опасните места в Лондон. Просяци, проститутки и джебчии се

смесвали със стадата говеда, подкарвани с камшици по тесните улици към кланицата. Топла кръв течала в канавките и от нея в зимния въздух се вдигала бяла пара. Ята гарвани кръжали над касапницата, спускали се и се биели за карантиите.

Тези времена бяха отминали и сега централният площад беше ограден с ресторанти и книжарници. Но нощно време, когато всички се бяха прибрали по домовете си, духът на стария Смитфийлд се завръщаше. Беше мрачно място, злокобно място, място за убийства.

На главния площад между Лонг Лейн и Чартърхаус Стрийт имаше предимно двуетажни постройки, от които цял Лондон се зареждаше с месо. Огромният площад беше разделен от четири улици. Сградите бяха заобиколени с огромни плексигласови навеси, които предпазваха шофьорите на камиони, докато товарят стоката в дъжда, но самият пазар беше обновен пример на викторианско самочувствие. Стените бяха с бели каменни арки, запълнени с тухли. От всяка страна имаше масивни железни порти, боядисани в мораво и зелено.

Гейбриъл обиколи сградата веднъж, после още веднъж, търсеше графити. Струваше му се нелепо да търси „надежда“ на подобно място. Защо мъжът с касапската престилка му беше казал да дойде тук? Изтощен, Гейбриъл седна на една бетонна пейка на малкото площадче от отсрещната страна. Духна в шепи, за да си стопли пръстите, после огледа площада. Беше на кръстовището на Каукрос и Сейнт Джон. Светеше единствено една кръчма с дървена фасада.

Гейбриъл се взря, прочете името на табелата... и се разсмя. Надежда. Кръчма „Надежда“. Стана от пейката, приближи се до топлата светлина, струяща през скосените прозорци, и огледа внимателно табелата, която се полюшваше над входа. В далечината се поклащаше кораб и двама мъже махала отчаяно. Друга малка табела указваше, че ресторант „Говеждо филе“ се намира на втория етаж, но че в него са престанали да сервират преди час.

Влезе. Едва ли не очакваше да го поздравят. „Ти реши загадката, Гейбриъл. Добре дошъл у дома.“ Вместо това откри собственика да се чеше, а една кисела сервитьорка бършеше бара с парцал. Отпред имаше малки черни маси, а отзад — пейки. На горното рафтче на една витрина беше кацнал препариран фазан, а около него се мъдреха четири прашни бутилки шампанско.

Имаше само трима клиенти: женена двойка на средна възраст се караше шепнешком и един изпостелял възрастен мъж гледаше втренчено празната си чаша. Гейбриъл си взе бира и се усамоти в една ниша с тапицирани пейки и дървена ламперия. Стомахът му абсорбира алкохола и гладът му беше залъган. Гейбриъл затвори очи. „Само за миг — каза си. — Мъничко.“ Но умората си каза думата и той заспа.

Тялото му първо усети промяната. Преди час помещението беше студено и почти празно. Сега беше изпълнено с енергия. Той се разсъни и чу смях и гласове: усещаше студения полъх при всяко отваряне и, затваряне на вратата.

Отвори очи. Кръчмата беше пълна с младежи на неговата възраст, сякаш не се бяха виждали от седмици. От време на време избухваха добронамерени препирни, а после двамата спорещи даваха пари на един висок мъж с огромни слънчеви очила.

Футболни запалянковци ли бяха? Знаеше, че англичаните са луди на тема футбол. Мъжете в кръчмата носеха суичъри с качулки и джинси. Някои имаха татуировки — заплетени мотиви, които се показваха от тениските им и се виеха по вратовете им. Нито една от жените не беше с рокля или пола: всичките бяха подстригани много късо или носеха косите си прибрани назад.

Огледа внимателно няколко души, които стояха близо до бара, и осъзна, че всичките си приличат по едно — обувките. Маратонките не бяха от традиционните модели за баскетбол или крос в парка; бяха с ярки цветове и преплетени фигури, с яки подметки, подходящи за тичане през всякакъв терен.

Още един студен порив и влезе нов клиент. Беше по-шумен, по-приятелски настроен и определено по-дебел от останалите тук. Мазната му черна коса беше покрита наполовина от вълнена шапка с нелеп бял помпон. Найлоновото му яке беше отворено и разкриваше огромен тумбак и тениска с избродирана отпред наблюдателна камера, зачеркната с червена черта.

Мъжът с шапката си купи бира и направи една бърза обиколка на бара, като раздаваше потупвания по гърбовете и ръкостискания, сякаш беше политик, който се кандидатира за пост. След като поздрави няколко души; влезе в сепарето, седна на пейката и набра някакъв телефон на мобилния си. Когато не му вдигнаха, остави съобщение:

— Пес! Джагър е! В „Надежда“ и „Говеждо филе“ сме. Всички отбори са тук. Ти къде си бе, пич? Обади се.

Затвори телефона и забеляза Гейбриъл до себе си.

— От Манчестър ли си?

Гейбриъл поклати глава.

— А от кой отбор си?

— В смисъл?

— А, ти си от Щатите. Аз съм Джагър. Ти как се казваш?

— Гейбриъл.

Джагър махна към тълпата.

— Всичките тук са свободни бегачи. Тази вечер тука има три лондонски отбора, плюс един от Манчестър.

— Какво е свободни бегачи?

— Стига! Знам, че и в Щатите ги има. Започнало е във Франция, където няколко момчета просто се забавлявали по покривите. Гледаме на града като на голямо пълно с препятствия трасе. Прескачаш стени и скачаш между сградите. Освобождаваш се. Всичко е свързано с това да се почувстваш свободен. Разбираш ли?

— Значи това е спорт?

— За някои. Но отборите тази вечер са доста ъндърграунд. Това значи, че тичаме, където си искаме. Никакви граници. Никакви правила. — Джагър погледна първо вляво, после вдясно, сякаш се канеше да сподели някаква тайна. — Чувал ли си за Голямата машина?

Гейбриъл удържа първоначалния си порив и не кимна.

— Какво е това?

— Това е компютърна система, която ни бройка чрез сканиращи програми и наблюдателни камери. Свободните бегачи отказват да са част от Голямата машина. Тичането ни е над всичко.

Гейбриъл видя нова група свободни бегачи да влиза през вратата.

— Значи това е нещо като седмична сбирка, така ли?

— Никаква сбирка, пич. Дошли сме да се състезаваме. Песа е нашият човек, но още не е цъфнал.

Джагър остана на пейката, а отборът му започна да се събира в сепарето. Айс беше шестнайсетинагодишно момиче, дребно и свирепо на вид, с изрисувани вежди, които го правеха да изглежда като малолетна гейша. Роланд беше от Йоркшир и говореше малко

завалено. Себастиан учеше в колеж и джобовете на орфаното му яке бяха натъпкани с книги с мека подвързия.

Гейбриъл никога не беше идвал в Англия и му беше трудно да разбере всичко, което си говореха. Джагър някога беше карал „джагърна“ — както британците наричаха определен вид камиони, само дето не беше камион, а камионетка. На картофения чипс викаха „крисп“, а на чаша бира — „битър“. Джагър беше неформалният лидер на отбора, но непрекъснато го дразнеха заради килограмите и „помпонката“.

Освен британските думи свободните бегачи си имаха собствен жаргон. Четиримата членове на отбора постоянно говореха за маймунски скокове, котешки подскоци и пробези по стени. Те не просто се катереха по сградата — те я „убиваха“ или „изгълтваха“.

Продължаваха да говорят за най-добрия си бегач — Песа, — но той така и не се появи. Накрая мобилният на Джагър звънна и той направи знак на всички да мълчат.

— Къде си? — попита Джагър. Докато разговаряха, започна да се ядосва и накрая се вбеси: — Ти обеща, пич. Това е твоят отбор. Проваляш ни... Да ни прецакаш заради една игра на войници... Не можеш просто... Мамка му!

Затвори телефона и започна да ругае. Гейбриъл не можеше да разбере и половината от това, което казваше.

— Доколкото разбирам, Песа няма да се появи — рече Себастиан.

— Било си изкълчило крака това копеле. Залагам десетачка, че е в леглото с някоя катеричка.

Останалите от отбора започнаха да се жалват от предателството на приятеля си, но млъкнаха, когато мъжът с огромните слънчеви очила се приближи до тях.

— Това е Хаос — прошепна Роланд на Гейбриъл. — Той държи всички странични залози за довечера.

— Къде ви е бегачът? — попита Хаос.

— Току-що говорих с него — рече Джагър. — Той... чака такси.

Хаос се ухили на отбора на Джагър, сякаш вече беше наясно.

— Ако не се появи до десет минути, губите страничните си залози плюс предварителната стотачка.

— Може да си е навехнал крака...

— Знаеш правилата. Няма ли бегач, губите първоначалния залог.

— Ей че алчно копеле — промърмори Джагър, след като Хаос се върна на бара, изгледа останалите и попита: — Добре. Кой ще бяга? Има ли доброволци?

— Технически по права линия не бягат — заяви Айс. — Знаеш го много добре.

— Имам адска настилка — рече Роналд.

— Имаш я от три години!

— Защо ти не се състезаваш, Джагър?

Гейбриъл винаги беше обичал да се катери по дървета и да прескача по гредите на покрива на фермата. В Калифорния беше продължил да изпитва издръжливостта си с мотоциклетизъм и скокове с парашут. Но силата и бързината му се бяха издигнали на друго ниво в Ню Йорк, когато Мая се беше възстановила от раните си. Вечер тренираха кендо. Вместо да кръстосват бамбукови тояги, Мая използваше арлекинския си меч, а той се биеше със своя меч талисман. Това беше единственото време, когато свободно гледаха телата си. Напрегнатите им взаимоотношения явно се свеждаха до непрестанна битка. В края на всяка тренировка дишаха трудно и бяха вир-вода.

Гейбриъл се наведе напред и каза на Джагър:

— Аз ще го направя. Аз ще тичам за отбора ти.

— И кой, по дяволите, си ти? — попита Айс.

— Това е Гейбриъл — бързо го представи Джагър. — Американски свободен бегач. Първокласен.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? — попита Себастиан.

Гейбриъл кимна.

— Да се надбягвам. Да прескоча няколко стени.

— Трябва да пробягаш по покрива на Смитфийлд Маркет, да прескочиш върху старата кланица, да слезеш на улицата и да стигнеш до двора на църквата „Светата Гробница до Нюгейт“ — рече Айс. — Ако паднеш, ще се размажеш от двайсет метра.

Сега беше моментът — все още можеше да промени решението си. Но Гейбриъл се чувстваше така, сякаш е паднал в река и изведнъж се е появила лодка. Имаше само няколко секунди да сграбчи въжетото.

— Кога започваме?

В мига, в който взе решение, се почувства така, сякаш е заобиколен от нова група верни приятели. Когато призна, че е гладен,

Себастиан отиде до бара и се върна с един шоколад и няколко пликчета чипс. Гейбриъл бързо изяде всичко и почувства прилив на енергия. Реши да не пие алкохол, макар че Роланд му предложи да го черпи една бира.

Сега, когато отборът му вече си имаше бегач, Джагър вече си беше възвърнал увереността. Обиколи бара за втори път и Гейбриъл чу как буботецията му глас се издига над общата врява. След няколко минути половината народ вече вярваше, че Гейбриъл е известен свободен бегач от Щатите и е долетял в Лондон, защото бил приятел на отбора на Джагър.

Гейбриъл изяде още един шоколад и после отиде до тоалетната да си наплиска лицето. Когато излезе, Джагър го чакаше. Отвори една врата и поведе Гейбриъл към вътрешен двор, който се използваше от кръчмата през лятото.

— Сега сме само двамата — почна Джагър. Цялата му самоувереност се беше изпарила и се държеше плахо и неуверено — дебелилото момче, което всички тормозят в училище. — Кажи ми честно, Гейбриъл. Правил ли си го някога досега?

— Не.

— Това нещо не е за новаци. Това е просто бърз начин да се претрепеш. Ако искаш, можеш да се измъкнеш отзад.

— Не — отвърна Гейбриъл. — Мога да го направя...

Вратата се отвори със замах и Себастиан и още двама свободни бегачи изскочиха на двора.

— Ето го! — извика някой. — Хайде! Време е!

Тръгнаха. Джагър се изгуби в тълпата, но Айс беше плътно до Гейбриъл. Беше го стиснала здраво за ръката и му говореше шепнешком:

— Гледай си в краката, но не гледай надолу.

— Добре.

— Когато се прехвърляш през стена, не я прегръщай. Изнеси тялото си малко встрани. Това ще ти помогне за равновесието.

— Още нещо?

— Ако се уплашиш, не продължавай. Спри и ще те свалим от покрива. Който се уплаши, пада.

На улицата нямаше никой друг, освен свободните бегачи и някои от тях започнаха да се перчат — скачаха върху бетонните бариери по

улицата и правеха задно салто. Осветеният от охранителни прожектори Смитфийлд Маркет изглеждаше като огромен храм от камък и тухли, стоварен в центъра на Лондон. Металните врати бяха покрити с найлонови тенти, които се полюшваха от нощния вятър.

Хаос ги поведе от другата страна на пазара и обясни маршрута на бягането по права линия. Трябваше да се качат на покрива, да минат по него над сградата и по един метален навес да се прехвърлят през улицата върху изоставената кланица. После трябваше някак си да слязат на улицата и да тичат нагоре по Сноу Хил до църквата „Светата Гробница“. Който пръв стигне оградения с метална ограда двор на църквата, е победител.

Докато вървяха, Айс му показва останалите участници в надпреварата. Резачката беше известен лидер на отбор от Манчестър. Носеше скъпи маратонки и червен спортен екип от сатинирана материя, която проблясваше под светлините. Ганджи беше от лондонските бегачи — персиец имигрант, двайсетинагодишен, със стройно атлетично тяло. Малой беше четвъртият състезател, нисък и мускулест, със счупен нос. Според Айс работел на четири часа като барман в дискотека.

Стигнаха северния край на пазара и застанаха от другата страна на улицата, близо до една месарница, в която се продаваше карантия. Гладът на Гейбриъл беше изчезнал и той забелязваше и най-малката подробност в новата обстановка. Чу смях и глъчка, долови лекия мирис на чесън, който идваше от тайландския ресторант наблизо. Калдъръмът беше мокър и камъните приличаха на лъскав черен обсидиан.

— Без страх... — шепнеше Айс като заклинание. — Без страх... без страх...

Сградата на пазара се издигаше пред свободните бегачи като масивна стена. Гейбриъл си даде сметка, че ще трябва да се изкачи по портата от ковано желязо до прозрачната тента от плексиглас, която беше на поне десет метра височина. Държеше се на метални прътове, които излизаха от стената под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Трябваше да се изкатери по някой от тях, за да стигне до покрива.

Изведнъж настъпи тишина и всички погледи се устремиха към четиримата бегачи. Джагър застана пред Гейбриъл и му подаде ръкавици без пръсти.

— Сложи си ги. Желязото става адски студено през нощта.

— Искам парите, когато свърша.

— Не се притеснявай, пич. Обещавам. — Джагър го потупа по рамото. — Странен тип си ти. Много странен.

Червеният анцуг на Резачката проблесна под прожекторите. Свободният бегач от Манчестър спря пред Гейбриъл и му кимна.

— Ти ли си от Щатите?

— Да.

— Знаеш ли какво значи „мазало“?

Джагър се ядоса.

— Престани. Всеки момент започваме.

— Искам само да помогна — отвърна Резачката. — Малко знания за американския братовчед. „Мазало“ е, когато не знаеш какво правиш и паднеш от покрива.

Гейбриъл не помръдна, беше се втренчил в очите на Резачката.

— Винаги има вероятност да паднеш. Въпросът е дали мислиш за нея. И дали можеш да я избиеш от ума си.

Бузата на Резачката потрепери, но той се овладя и се изплю на земята.

— Край на залаганията — извика някой. — Край на залаганията. — Тълпата се раздели на две и Хаос се изправи пред тях.

— Поводът за състезанието е предизвикателството, което Манчестър отправи към лондонските отбори. Нека най-добрият да спечели — и всички останали простотии. Но това, което правим, е повече от обикновено състезание. Повечето от вас знаят, че стени и огради няма да ни спрат. Голямата машина не може да ни проследи. Създаваме наша си карта на града.

Хаос вдигна дясната си ръка и започна да брои:

— Едно, две...

Резачката се спусна през улицата, останалите го последваха. Портите от ковано желязо бяха украсени с мотиви на цветя и лози. Като използваше пролуките между тях, Гейбриъл започна да се катери.

Щом стигнаха върха на портата, гъвкавият Ганджи се промуши между козирката и стената. Резачката го последва. След него минаха Гейбриъл и Малой. Подметките им барабаняха по прозрачната пластмаса и козирката трепереше. Гейбриъл сграбчи един от прътите,

които стърчаха от горната част на стената. Стоманеният прът беше тънък като въже и човек трудно можеше да се задържи.

Едната ръка, после другата, тялото му увисна на пръта и той започна да се издърпва нагоре. Когато стигна до края на пръта, откри, че между крепежната скоба и горната част на бялата каменна фасада има еднометров луфт. „Как да се кача горе? Невъзможно е“.

Погледна вляво и видя как тримата други се опитват да преодолеят опасното разстояние до покрива. Малой — беше с най-здрави ръце и рамене — се залюля и се прехвърли върху пръта, очите му гледаха надолу. Залюля се да премести центъра на тежестта си в Долната част на тялото си, пусна се да сграбчи козирката... и падна върху плексигласовата козирка. Затъркаля се надолу, но успя да се хване на ръба и спря. Поне беше още жив.

Гейбриъл забрави за другите и се съсредоточи върху собствените си действия. Като имитираше стратегията на Малой, се завъртя, така че краката му да са в горния край на наклонения прът; ръцете му бяха няколко сантиметра по-високо. Сви се, като че ли го бяха напъхали в кутия, премести тежестта на цялото си тяло върху краката и се оттласна нагоре. Успя да се вкопчи в ръба на покрива и да се издърпа горе.

Наклоненият покрив на Смитфийлд Маркет се простираше пред него като тъмносив път. Нощното небе беше ясно; звездите бяха изрядни точки от синкаво синя светлина. Умът на Гейбриъл започна да се носи върху крилете на съзнанието на странник. Виждаше реалността наоколо все едно беше изображение върху екран.

Резачката и Ганджи профучаха покрай него и Гейбриъл се върна в реалността. Разхлабените плочки на покрива тракаха, докато догонваше противниците си. След няколко секунди стигна до първата дупка в покрива: десетметров участък, в който сградата се разделяше на две. Дупката беше запълнена с бетонни арки, покрити с листове фибростъкло с цвят на слонова кост; фибростъклото обаче изглеждаше прекалено крехко, за да издържи тежестта му. Гейбриъл се движеше като въжеиграч, стъпваше върху арките и така стигна до другата страна на покрива. Резачката и Ганджи бяха отпред и встрани. Той отклони поглед от тях и за миг вдигна очи към звездите. Стори му се, че всички те тичат към тъмния безкрай на космоса.

При втората дупка фибростъклото беше махнато и по покрива бяха останали само бетонните арки. Спомни си какво му беше казала Айс и се съсредоточи върху краката си, мъчеше се да не гледа надолу под тях, където шепа любопитни свободни бегачи следяха с вдигнати глави състезанието.

Беше спокоен и се движеше уверено, но губеше състезанието. Трябваше да спре и да прекоси трета част с арки. На половината път видя как Резачката и Ганджи скачат върху наклонения метален навес, който покриваше Лонг Лейн и водеше до оградената тухлена постройка, била някога кланица на тържището.

Досега Резачката беше тичал с всички сили. Сега обаче действаше предпазливо: прекрачи върху навеса и тръгна бавно. Ганджи беше на три метра зад него и реши да поведе. Стъпи върху лявата страна на навеса, направи три крачки и загуби равновесие. Падаше, търкаляше се и крещеше, краката му изхвърчаха през ръба, ръцете му сграбчиха улука...

Увисна във въздуха. Отборът му беше на улицата под него и всички му крещяха да се държи — само се дръж! — и че ще се качат и ще го спасят. Но Ганджи не се нуждаеше от помощта им. Издърпа се нагоре и прехвърли крак върху хлъзгавия метален навес, после се изтегли целият. Когато Гейбриъл стигна до него, вече пълзеше по корем на безопасно разстояние от стряхата.

— Добре ли си? — извика Гейбриъл.

— Не се тревожи за мен. Продължавай! Лондон ще се гордее!

Резачката беше с доста голяма преднина, но върху плоския покрив на кланицата тя се стопи. Свободният бегач тичаше по ръба — търсеше противопожарен изход или стълба, по която да слезе на улицата. Накрая стигна югозападния край на сградата, прехвърли се през стряхата, сграбчи водосточната тръба и изчезна от поглед. Гейбриъл се затича натам и надникна. Резачката се спускаше по тръбата, сантиметър по сантиметър, контролираше спускането си с крака. Видя Гейбриъл, спря за секунда и подвикна:

— Съжалявам за това, което казах одева. Просто исках да те стресна...

— Разбирам.

— Ганджи се размина на косъм. Добре ли е?

— Да. Добре е.

— Лондон се справи добре, пич. Но този път печели Манчестър.

Гейбриъл последва примера на Резачката и се запуска по водосточната тръба в ъгъла. Под него Резачката се бореше с някакъв вечнозелен храсталак, буташе клоните с ръце, докато най-сетне не слезе на земята.

В мига, в който Резачката стъпи на земята, Гейбриъл реши да рискува. Оттласна се от стената, пусна тръбата и скочи от седем метра височина в храстите. Клоните се изпочупиха, но той използва инерцията, превъртя се и успя да стъпи на крака.

Няколко свободни бегачи вече бяха дотичали да гледат края на надбягването. Резачката демонстрираше уменията си и тичаше по покривите на паркиралите коли. Един скок — и се озоваваше на покрива на колата; две крачки и го минаваше, пак правеше скок и стъпваше върху следващата. Алармите на колите се включваха, пронизителният им вой отекваше в стените. Резачката извика:

— Само Манчестър! — И вдигна победоносно ръце.

Гейбриъл мълчаливо затича по улицата. Резачката не го видя и той започна да го настига. Вече бяха почти до Сноу Хил, тясната уличка, която водеше към църквата и светеция силует на сградата на Олд Бейли. Резачката скочи на следващата кола, извърна се и видя Гейбриъл. Изненада се, скочи на платното и побягна нагоре. Вече бяха само на стотина метра от църквата. Резачката обаче не можа да овладее страха си: започна да се обръща през рамо, забравил всичко, освен съперника си.

Черно лондонско такси се появи от мрака и зави по улицата. Шофьорът видя червения анцуг и наби спирачки. Резачката скочи във въздуха, но краката му се удариха в предното стъкло на колата, той отхвърча като сламено чучело и падна на улицата.

Таксито изскърца и спря. Отборът от Манчестър дотърча и се струпва около колата и падналия младеж, но Гейбриъл продължи нагоре и се прехвърли през оградата в празния двор на църквата. Наведе се, опря ръце в коленете си и жадно загълта въздух. Свободен бегач в града.

[1] В компютърния жаргон думата аватар се използва за картинката, която даден потребител слага на профила си — Б.пр. ↑

14.

Мая се спусна по Ист Тремонт и зави по Пуритан Авеню. Точно отсреща се намираше сегашното ѝ скривалище — молитвеният дом на Божията църква на Айзак Ти Джоунс в Бронкс. Вики Фрейзър се беше свързала с местния свещеник и той беше позволил на бегълците да останат в църквата, докато измислят нов план.

Мая би предпочела да напусне Ню Йорк, но пък районът на Ист Тремонт в Бронкс беше много по-безопасен от Манхатън. Беше си чисто работнически квартал — без големи универсални магазини и само с няколко банки. В Ист Тремонт имаше наблюдателни камери, но лесно се избягваха. Правителствените камери защитаваха парковете и училищата. Частните камери бяха по кръчмите и магазините за алкохол, подозрително насочени към тезгяха.

Преди три дни с Алис бяха избягали от подземния свят под Нюйоркската централна гара. През деня можеше да ги видят работници, но беше много рано сутринта и тунелите бяха студени, тъмни и празни. Ключалките и резетата по вратите бяха стандартни модели — не бяха трудни за отваряне с малката колекция шперцове и телчета на Мая. Единственият ѝ друг инструмент беше генераторът на случайни числа, който висеше на връзка около врата ѝ. При различни поводи тя натискаше копчето и избираше посоката според числото, което се появи на екрана.

Минаха под централните улици и тръгнаха през тунела, който водеше на запад от Манхатън. Когато излязоха, утрото беше настъпило. Алис не беше яла — нито спала, — откакто бяха напуснали тавана, но не хленчеше. Мая спря едно такси и каза на шофьора да ги закара до парка на Томпкинс Скуеър.

Но там не я чакаше никой. Неприятно усещане — близко до страх — премина през нея. Мъртъв ли беше Гейбриъл? Бяха ли го заловили от Табулата? Коленичи на студените плочи и прочете

съобщението: „ГВЛОНДОН“. Знаеше, че Гейбриъл трябва да открие баща си, но в този момент решението му ѝ изглеждаше като предателство. Баща ѝ се беше оказал прав — един арлекин никога не трябва да се привързва към странник.

Излезе от парка и видя Алис: стоеше до таксито и ѝ махаше отчаяно. Холис и Вики току-що бяха пристигнали с друго такси. Попитаха къде е Гейбриъл и обясниха, че се разделили, измъкнали се от подземието и се настанили в един хотел извън Мрежата, в Спениш Харлем. Не споменаха какво точно се е случило в хотела, но Мая усети, че воинът и девицата най-сетне са станали любовници. Притеснението на Вики от Холис беше изчезнало напълно. Когато го докоснеше на тавана в Чайнатаун, винаги го правеше бързо и смутено. Сега задържаше дланта си върху ръката или рамото му, сякаш за да потвърди връзката им.

Молитвеният дом на Божията църква в Бронкс беше впечатляващо название за двете стаи под наем над ресторанта „Хепи Чикън“. Мая пресече улицата, надникна през запотените прозорци на ресторанта и видя двама отегчени готвачи да стоят до печката. Снощи беше купила вечерята оттук и откри, че месото не е просто сготвено в ресторант за вкъщи; беше замразено, размразено, нарязано, начукано с чук за пържоли и после изпържено, докато не се покрие с твърда като камък коричка.

На няколко крачки от ресторанта се намираше вратата, която водеше към приюта. Мая отключи и се качи по стръмната стълба. Фотография в рамка на пророка Айзак Джоунс висеше над входа на приюта. Мая използва втори ключ, за да влезе. Провря се в дълго помещение, пълно с дървени пейки. Отпред имаше амвон за свещеника и малка естрада за църковните музиканти. Точно зад амвона се намираха прозорците, обърнати към улицата.

Холис беше струпал някои от пейките до стените. Босите му стъпала скърцаха по полирания дървен под, докато правеше упражненията си — грациозна поредица движения, които включваха основни елементи от бойните изкуства. Вики седеше на пейката с подвързан в кожа екземпляр на „Събраните писма на Айзак Ти Джоунс“. Преструваше се, че чете, но гледаше как Холис раздава ритници и удари във въздуха.

— Как мина? — попита Вики. — Откри ли интернет кафе?

— Накрая влязох в магазина за сладолед „Гастри Дилайт“ на Артър Авеню. Имат четири компютъра с интернет.

— Успя ли да се свържеш с Липата? — попита Холис.

Мая се огледа и попита:

— Къде е Алис?

— В детската стая — отвърна Вики.

— Какво прави?

— Не знам. Направих ѝ сандвич с фъстъчено масло и мармалад преди час.

Службите се провеждаха предимно в неделя сутрин, затова в молитвения дом имаше покрита с мокет стая с играчки за малките деца. Мая се приближи до вратата на детската и надникна. Алис беше покрила масата с една хоругва и беше насъбрала всички мебели от стаята около нея. Очевидно седеше в тъмното в импровизираната си крепост. Ако Табулата нахълташе в църквата, щяха да им трябват поне няколко секунди, за да я открият.

— Явно си има занимавка.

— Опитва се да се защити — обясни Вики.

Мая въздъхна и каза:

— Ако Гейбриъл е взел самолет за Лондон в събота, значи вече е там от седемдесет и два часа. Сигурна съм, че е отишъл право в манастира „Тайбърн“ да пита за баща си. Липата казва, че арлекините никога не са имали нещо общо с тази група монахини. Няма представа дали Матю Кориган е там.

— Какъв е следващият ни ход? — попита Холис.

— Липата смята, че трябва да отидем в Лондон и да му помогнем да открие Гейбриъл, но има два проблема, свързани с документите за самоличност. Понеже Гейбриъл е отраснал извън Мрежата, фалшивият паспорт, с който го снабдихме, отговаря на фактите, които ние вкарахме в Голямата машина. Това означава, че притежава „най-чистия“ паспорт — този, който има най-голяма вероятност да бъде приет от властите.

Вики бавно кимна и каза:

— Но Табулата, вероятно притежава биометрична информация за мен и Холис.

— Имат и информация за Мая — обади се Холис. — Прекарала е няколко години в Лондон и е живяла в Мрежата.

— Двамата с Липата имаме възможност да се сдобием с чисти, невъзможни за проследяване документи за самоличност, когато отидем в Европа, но е прекалено рисковано за всички да използваме сегашните си паспорти и да пътуваме със самолет. Табулата има поддръжници във всички възможни правителствени агенции за сигурност. Ако знаят фалшивите ни самоличности, ще прикачат към файловете ни терористична тревога.

Холис тръсна глава и каза:

— До тук ясно. Какъв е вторият проблем?

— Алис Чен няма паспорт. Няма начин да я качим на самолет за Европа.

— И какво ще правим? Тук ли ще я оставим?

— Не. Няма нужда да замесваме църквата. Най-лесният план е да се регистрираме в хотел, да я изчакаме да заспи и да си отидем.

Вики изглеждаше шокирана. Холис беше бесен. „Никога няма да те разберат“, помисли си Мая. Тръна ѝ го беше повтарял хиляди пъти. Средният гражданин, който си ходи спокойно по улиците, никога нямаше да разбере начина, по който гледа на света един арлекин.

— Да не си полудяла? — възмути се Холис. — Алис е единственият свидетел на случилото се в Нова хармония. Ако Табулата разбере, че е жива, ще я убият.

— Има и друг възможен план. Но трябва да приемете факта, че от този момент насетне аз или Липата ще вземаме всички решения.

Нарочно говореше грубо и заплашително, но Холис не изглеждаше стреснат. Погледна Вики и се разсмя:

— Мисля, че с това ще решим всичките си проблеми.

— Липата урежда да пътуваме с търговски кораб до Великобритания. Ще ни трябва около седмица, за да прекосим Атлантика, но така ще можем да влезем в страната без паспорти. Ще защитавам Алис от Табулата тук, в Ню Йорк, но не можем да продължим да я пазим. Когато стигнем до Лондон, ще ѝ бъде дадена нова самоличност и ще бъде настанена на безопасно място.

— Добре, Мая. Разбрахме какво искаш — отвърна Холис. — Арлекините обичат да командват. Сега ни дай минутка да го обсъдим.

Холис и Вики седнаха един до друг на пейката, а Мая отиде до прозореца и погледна през улицата към гробището „Сейнт Реймънд“. Беше огромно и толкова претъпкано и сиво, колкото и самият град:

надгробни камъни, колони и ангели бяха наблъскани един до друг като на гаражна разпродажба.

Фактът, че Холис и Вики бяха включени, променяше всичко: това означаваше съвместен живот. „Ако са умни — помисли си Мая, — ще избягат и от Табулата, и от арлекините. Няма бъдеще в тази безкрайна война“.

— Взехме решение — каза Вики. Мая се обърна и забеляза, че двамата влюбени седят разделени.

— Аз ще замина заедно с теб и Алис на кораба за Англия.

— А аз ще остана в Ню Йорк — рече Холис. — Ще заблудя Табулата, че Гейбриъл е още в града. Когато свърша, може да измислиш друг начин да ме измъкнеш от страната.

Мая кимна одобрително.

Холис не беше арлекин, но започваше да мисли като такъв.

— Идеята е добра — каза само тя. — Но бъди внимателен.

Холис не ѝ обърна внимание, а погледна Вики в очите и възкликна:

— Разбира се, че ще внимавам! Обещавам.

15.

Майкъл седеше на задната седалка на мерцедеса и разглеждаше през прозореца немския пейзаж. Сутринта беше закусил в Хамбург, а сега пътуваше по аутобана с госпожа Брюстър, за да разгледа новия компютърен център в Берлин. На предната седалка, до шофьора турчин, седеше човек от охраната, с черен костюм. Задачата му бе да пази странника да не избяга, но Майкъл изобщо нямаше желание да бяга. Не държеше да се връща в обикновения свят.

Когато влязоха в колата, бе открил до седалките полирани дървени кутии с малки чекмедженца. Реши, че съдържат свръх секретна информация, свързана, с Братството, но се оказа, че всъщност съдържат позлатен напръстник, сребърни ножици и целия спектър от копринени конци за бродирание.

Госпожа Брюстър си сложи слушалките и микрофона и извади канава с нарисувана роза. Проведе няколко разговора: говореше с успокояващ глас с членовете от Братството, а силните ѝ пръсти забиваха иглата в плата. Любимата ѝ дума беше „превъзходно“, но Майкъл вече започваше да разбира различните начини, по които я използваше. Някои членове на Братството заслужаваха похвала. Но ако кажеше „превъзходно“ бавно и рязко или отегчено монотонно, някой щеше да бъде наказан заради провал.

Беше научил доста за Братството по време на конференцията на Дарк Айланд. Всичките му членове нямаха търпение да установят виртуалния Паноптикон, но имаше вътрешни групички, въз основа на национални и лични взаимоотношения. Макар че Кенард Наш беше председател на борда на изпълнителните директори и оглавяваше фондация „Евъргрийн“, някои членове го смятаха за прекалено много американец. Госпожа Брюстър ръководеше организация, наречена Програма за млади световни лидери, и беше начело на европейската фракция.

На Дарк Айланд Майкъл беше споделил с госпожа Брюстър личната си оценка на всеки член от борда. Когато конференцията

приключи, госпожа Брюстър заяви, че желае Майкъл да я придружи, докато проверява напредъка на програмата сянка. Генерал Наш явно се подразни от молбата и от факта, че Майкъл беше споменал за баща си по време на заседанието.

— Взимай го — беше й казал. — Само не го изпускай от поглед.

На следващия ден бяха в Торонто и взеха чартърен полет до Германия. Пътуването с госпожа Брюстър беше съкратен курс по управление. Майкъл започваше да си мисли, че политиците, които изнасяха речи и предлагаха закони, са само актьори в заплетена пиеса. Макар че изглеждаха на власт, трябваше да следват сценарий, писан от други. Докато медиите се разсейваха със звездомания, членовете на Братството се криеха от светлините на прожекторите. Техен обаче беше театърът, те брояха билетите и решаваха кои сцени ще се играят пред публика.

— Моля да следите внимателно и да ме информирате при евентуална промяна — каза госпожа Брюстър на някого в Сингапур. Свали слушалките, остави ръкоделието и натисна едно копче на облегалката за ръка. Зад предните седалки изникна стъклена преграда. Сега шофьорът не можеше да чуе разговора им.

— Искаш ли чай, Майкъл?

— Да, благодаря.

Пред тях имаше барче и госпожа Брюстър извади чаши и чинийки, сметана и захар, плюс термос с горещ чай.

— Една или две бучки?

— Без захар. Само сметана.

— Виж ти, интересно. Мислех си, че обичаш сладко. — Госпожа Брюстър му сервира чаша чай, после си сложи две бучки в нейната.

Порцеланът иззвъняваше, когато колата се тръснеше, но пиенето на чай придаде на задната седалка странна домашна атмосфера. Макар че госпожа Брюстър никога не бе имала деца, й харесваше да се прави на богата леля, която може да поглези любим племенник. През последните няколко дни Майкъл я беше наблюдавал как очарова и ласкае мъже от десетина различни страни. Мъжете доста се разприказваха в компанията на госпожа Брюстър и това беше един от източниците на властта й. Майкъл беше твърдо решен да не допуска същата грешка.

— Е, Майкъл, забавляваш ли се?

— Да. Никога не бях идвал в Европа.

— Как би оценил тримата ни приятели в Хамбург?

— Албрехт и Столц са на ваша страна. Гюнтер Хофман е скептичен.

— Не знам как си стигнал до този извод. Доктор Хофман не каза повече от пет приказки през цялата среща.

— Зениците му леко се свиваха винаги, когато заговореше за програмата сянка. Хофман е някакъв учен, нали? Може би не разбира политическите и социални последици от програмата.

— Е, Майкъл, трябва да си по-снизходителен към учените. — Госпожа Брюстър отново се зае с ръкоделието си. — Завършила съм физика в Кеймбридж и смятах да стана учен.

— И защо не станяхте?

— През последната година в университета започнах да чета за нещо, наречено Теория на хаоса — учение за хаотичното поведение на линейните динамични системи. Полуобразованите класи се бяха хванали за този термин и го използваша абсолютно невежо, за да оправдаят романтичния анархизъм. Но учените знаят, че дори математическият хаос е детерминиран — с други думи, това, което се случва в бъдещето, е предизвикано от поредица от минали събития.

— И вие искате да повлияете на тези събития?

Госпожа Брюстър вдигна поглед от бродерията си.

— Ти наистина си много умен младеж. Нека просто да кажем, че съм осъзнала, че природата предпочита реда. Светът ще продължи да се оправя след урагани, самолетни катастрофи и други непредсказуеми бедствия. Но ако установим нашия виртуален Паноптикон, човешкото общество ще се развива в правилната посока.

Минаха табела за Берлин и колата сякаш започна да се движи малко по-бързо. По това шосе нямаше ограничения за скоростта.

— Ще можете ли да се обадите на Нейтан Бун след срещата в компютърния център? — рече Майкъл. — Искам да разбера дали е открил нещо за баща ми.

— Разбира се. — Госпожа Брюстър си отбеляза напомняне в компютъра. — Да кажем, че господин Бун е успял и открием баща ти. Какво възнамеряваш да му кажеш?

— Светът преживява важна технологична промяна. Паноптиконът е неизбежен. Трябва да осъзнае този факт и да помогне

на Братството да постигне целите си.

— Превъзходно. Наистина превъзходно. — Тя вдигна поглед от клавиатурата. — Не ни трябва нови идеи от страници. Трябва просто да следваме правилата.

Докато Майкъл изпие втората си чаша чай, вече бяха в Берлин, на Унтер ден Линден. Групите туристи по улицата явно бяха впечатлени от сградите в стил барок и неокласицизъм. Госпожа Брюстър посочи една камара от огромни книги с имена на немски автори на гърба. Мемориалът беше издигнат на Бебелплац, където нацистите бяха изпразнили библиотеките и бяха изгорили книгите през 30-те години на миналия век.

— В Токио и Ню Йорк живеят много повече хора — обясни тя. — Берлин винаги е изглеждал прекалено голям за населението си.

— Предполагам, че много сгради са били унищожени по време на Втората световна война.

— Точно така. А руснаците взривили голяма част от останалите. Но това неприятно минало е заличено.

При Бранденбургската врата мерцедесът зави наляво и тръгна покрай парка към Потсдамер Плац. Стената, разделяла някога града на две, беше изчезнала, но споменът за нея все още витаеше във въздуха. След разрушаването ѝ свободният терен бе създал възможност за строеж на нови сгради и мъртвата зона сега се отличаваше с небостъргачи, построени в ултрамодерен стил.

На дългата Фос Щрасе се беше помещавало канцлерството на Райха по време на Втората световна война. Голяма част от района беше оградена и вътре се строеше, но шофьорът паркира пред масивна пететажна сграда, която изглеждаше така, сякаш е от по-ранна епоха.

— Преди тук се е помещавало управлението на железниците на Германския Райх — обясни госпожа Брюстър. — Когато стената падна, Братството придоби контрол върху собствеността.

Слязоха от колата и тръгнаха към компютърния център. Стените на сградата бяха изподраскани с графити. Повечето прозорци бяха покрити с метални капаци, но макар и обезобразена, фасадата от деветнайсети век беше страхотна. Имаше красиви корнизи, лица на гръцки божества бяха изваяни над огромните издадени прозорци. От външната страна сградата беше като скъпа лимузина, която обаче е била изтърбушена и хвърлена в някоя пропаст.

— Сградата има две части — обясни госпожа Брюстър. — Първо ще минем през обществената, така че бъди дискретен.

Приблужи се до една метална врата без прозорци, охранявана от камера за наблюдение. От едната страна имаше малка пластмасова табела, която уведомяваше, че сградата е седалище на компания „Пърсънал Къстъмър“.

— Британска ли е компанията? — попита Майкъл.

— Не. Немска си е. — Госпожа Брюстър натисна звънеца. — Ларс препоръча да ѝ дадем английско име. Това кара персоната да си мисли, че се занимава с нещо модерно и международно.

Вратата изщрака и влязоха в ярко осветено преддверие. Млада жена, двайсетинагодишна, с обици на ушите, устата и носа, ги погледна и им се усмихна.

— Добре дошли в „Пърсънал Къстъмър“. С какво мога да ви помогна?

— Аз съм госпожа Брюстър, а това е господин Кориган. Ние сме технически консултанти, идваме да видим компютъра. Надявам се, че господин Райнхард е уведомен за посещението ни.

— Да, разбира се. — Младата жена подаде на госпожа Брюстър запечатан плик. — Отивате до...

— Знаем, скъпа. Идвала съм и преди.

Тръгнаха към асансьора, който се намираще до зала със стъклени стени. Група служители — повечето около трийсетте — седяха около голяма маса, обядваха и разговаряха.

Госпожа Брюстър скъса плика, извади пластмасовата карта и я размаха пред сензора на асансьора. Вратата се плъзна, качиха се и тя размаха картата втори път.

— Отиваме в мазето. Това е единственият вход към кулата.

— Мога ли да задам един въпрос?

— Да, вече не сме в обществената част.

— Служителите... какво си мислят, че правят?

— О, всичко е съвсем законно. Казано им е, че „Пърсънал Къстъмър“ е свръхмодерна маркетингова фирма, която се занимава със събирането на демографски данни. Разбира се, рекламирането пред групи хора вече е напълно остаряло. В бъдеще цялата реклама ще бъде насочена към всеки отделен потребител. Когато погледнеш билборд на улицата, той ще улови РЧР чипа от веригата и ще запамети името ти.

Енергичните млади хора, които току-що видяха, се трудят да намерят всевъзможни източници на информация за берлинчани и да ги вкарат в компютъра.

Вратата на асансьора се отвори и се озоваха в огромно мазе без преградни стени. Майкъл си помисли, че прилича на фабрика без работници. Беше пълно с машинарии и комуникационно оборудване.

— Това е резервният генератор — обясни госпожа Брюстър, като посочи вляво. — Това е климатикът и системата за филтриране, защото нашият компютър явно не обича замърсен въздух.

На пода беше нарисувана бяла пътечка. Те тръгнаха по нея към другия край на помещението. Макар че оборудването беше впечатляващо, Майкъл продължаваше да любопитства за хората, които беше видял в залата.

— Значи служителите не знаят, че помагат за установяване на програмата сянка?

— Разбира се, че не. Когато дойде време, Ларс ще им каже, че събраната от тях маркетингова информация ще послужи за битката с тероризма. Ще раздадем бонуси и повишения. Сигурна съм, че ще останат доволни.

Бялата пътека свърши пред втора рецепция — на бюрото седеше плещест служител от охраната със сако и вратовръзка. Беше ги наблюдавал как се приближават на малък монитор. Вдигна поглед, когато спряха пред него, и каза:

— Добър ден, госпожо Брюстър. Очакват ви.

Вратата непосредствено зад бюрото беше без дръжки и топки, но охранителят не натисна копче, за да я отвори. Вместо това госпожа Брюстър се приближи до една малка метална кутия с отвор, монтирана на няколко крачки встрани.

— Какво е това? — попита Майкъл.

— Скенер на вените на дланта. Бъркаш вътре и камерата ти прави снимка с инфрачервена светлина. Хемоглобинът в кръвта абсорбира светлината, така че кръвоносните съдове излизат черни на цифровата снимка. Строежът на моите се сравнява с модел, архивиран в компютъра.

Пъхна ръката си в процепа, просветна светкавица и ключалката изщрака. Госпожа Брюстър бутна вратата и Майкъл я последва във второто крило на сградата. Изненада се: сградата беше напълно

изкорубена, бяха останали само гредите на покрива и тухлените стени. Вътре в черупката без прозорци имаше огромна стъклена кула, оградена с метална рамка. Кулата се състоеше от три етажа, пълни със свързани в мрежа допълнителни устройства за съхраняване на данни, мощни компютри и сървъри, подредени върху етажерки. Достъпът до цялата система се извършваше по метална стълба и метални мостове.

Двама мъже седяха на контролния пулт в единия ъгъл на помещението. Бяха отделени от затвореното здание на кулата — като клисари, на които им е забранено да влизат в олтара. Над тях огромен плосък монитор показваше как четири компютърно генерирани фигури се движат в една кола сянка по булевард с три платна.

Ларс Райнхард се изправи и каза високо:

— Добре дошли в Берлин! Както виждате, програмата сянка ви следи от пристигането ви в Германия.

Майкъл погледна монитора и видя, че колата на екрана е мерцедес и в нея има компютърно генерирани образи, които приличаха на него и на госпожа Брюстър, както и на човека от охраната и шофьора.

— Продължавайте да гледате — каза Райнхард — и ще видите как преди десетина минути завихте по Унтер ден Линден.

— Много впечатляващо — рече госпожа Брюстър. — Но бордът на изпълнителните директори би искал да знае кога системата ще е напълно готова за използване.

Райнхард погледна към техника, който седеше на контролния пулт. Младият мъж докосна клавиатурата си и образите сенки мигновено изчезнаха от екрана.

— Ще бъдем готови да започнем след десет дни.

— Това обещание ли е, хер Райнхард?

— Знаете колко съм се посветил на нашата работа — любезно отвърна Райнхард. — Ще направя всичко възможно за постигането на целта.

— Програмата сянка трябва да работи идеално, преди да можем да се свържем с нашите приятели от правителството на Германия — отвърна госпожа Брюстър. — Както обсъждахме на Дарк Айланд, ще имаме нужда и от идеи за национална рекламна кампания, подобна на тази, която правим във Великобритания. Германският народ трябва да бъде убеден, че програмата сянка е необходима за неговата защита.

— Разбира се. Вече свършихме доста работа в тази насока. — Райнхард се обърна към младия си помощник. — Ерик, покажи прототипа на рекламата.

Ерик набра няколко команди и на екрана се появи телевизионна реклама. Рицар с черен кръст върху бяла туника стоеше на стража, докато жизнерадостни млади германци пътуваха с автобус, работеха в офис и ритаха футбол в парка.

— Мислим да напомним за легендата на Тевтонския рицарски орден. Където и да идеш, програмата сянка ще те предпазва от опасности.

Госпожа Брюстър не изглеждаше впечатлена.

— Виждам накъде биете, Ларс. Но може би...

— Не става — намеси се Майкъл. — Трябва да представите по-емоционален образ.

— Не става дума за емоции — отвърна Райнхард, — а за сигурност.

— Можете ли да създадете няколко образа? — попита Майкъл техника. — Покажете ми майка и баща, които гледат двете си спящи деца.

Леко объркан от това кой командва, Ерик погледна към шефа си. Райнхард кимна и младият мъж почна да набира команди на клавиатурата. Отначало на екрана се появиха само компютърни фигури без лица, но после постепенно се превърнаха в изображения на баща, който държи вестник, и майка, която го е хванала за ръка. Стояха в спалня, пълна с играчки, а две малки момиченца спяха в еднаквите си креватчета.

— Започвате с тази картина — емоционална картина — и казвате нещо от сорта на „Пазете децата“.

Ерик продължи да пише и думите *Beschuetzen Sie die Kinder* преминаха през екрана.

— Те пазят децата си, а...

Госпожа Брюстър го прекъсна.

— А ние пазим тях. Да, доста прочувствено и успокояващо. Какво ще кажете, хер Райнхард?

Шефът на компютърния център наблюдаваше екрана, на който се появяваха отделни детайли. Изпълненото с любов майчино лице.

Лампата и книжката с приказки. Едно от заспалите момиченца беше гушнало плюшено агънце.

Райнхард се усмихна и каза:

— Господин Кориган е наясно с нашите виждания.

16.

„Принц Вилхелм Орански“ беше товарен кораб, собственост на китайски инвеститори, които живееха в Канада, пращаха децата си в британски училища и държаха парите си в Швейцария. Екипажът беше от Суринам, но и тримата офицери бяха холандци, обучени в холандския търговски флот.

По време на пътуването от Америка до Англия нито Мая, нито Вики разбраха какво се превозва в запечатаните контейнери в трюма. Двете се хранеха с офицерите и една вечер Вики не устоя на любопитството си:

— И какъв е товарът, който превозвате? — попита тя капитан Вандерго. — Нещо опасно ли е?

Вандерго беше едър и мълчалив, с руса брада. Свали вилицата си и любезно се усмихна:

— А, товарът... — И се замисли, сякаш никога досега не му бяха задавали подобен въпрос.

Първият помощник, по-млад мъж със засукани мустаци, седеше в другия край на масата, се обади:

— Зеле.

— Да, точно така — отвърна капитан Вандерго. — Превозваме зелено зеле, червено зеле, зеле консерви и кисело зеле. „Принц Вилхелм Орански“ доставя зеле на гладувания свят.

Беше ранна пролет, духаше суров вятър и валеше ситен дъжд. Отвън корабът беше стоманеносив и почти се сливаше с небето. Морето беше тъмнозелено, вълните се надигаха и се удряха в носа като безкрайна поредица от предизвикателства. В тази скучна атмосфера Мая се хвана, че мисли прекалено много за Гейбриъл. Точно сега Липата беше в Лондон, търсеше странника и тя не можеше да направи нищо, за да му помогне.

След няколко безсънни нощи откри две ръждясали консервени кутии, пълни с бетон. Като ги стискаше вместо тежести в ръцете си,

направи серия упражнения, от които я заболяха мускулите и кожата ѝ плувна в пот.

Вики прекарваше по-голяма част от времето си в кухнята — пиеше чай и записваше мислите си в дневник. От време на време върху лицето ѝ се появяваше блажена физиономия и Мая знаеше, че си мисли за Холис. Искаше да ѝ изнесе лекцията на баща си за любовта — че тя те прави слаб, — но знаеше, че Вики няма да ѝ повярва. Любовта сякаш правеше Вики по-силна и по-уверена.

Щом разбра, че е в безопасност, Алис почти по цял ден обикаляше кораба — мълчаливо присъствие на мостика или в машинното. Повечето моряци имаха семейства и се държаха с нея много мило, правеха ѝ играчки, даваха ѝ лакомства.

По изгрев-слънце на осмия ден корабът мина през шлюзовете на Темза и бавно се отправи нагоре по реката. Мая стоеше близо до носа и се взираше в мигащите светлини в далечината. Не си беше у дома — тя нямаше дом, — но най-сетне се беше върнала в Англия.

Вятърът се усили, дрънкаше стоманените въжета, с които бяха привързани спасителните лодки. Чайки кряскаха и се носеха над сърдитите вълни. Капитан Вандерго излезе на палубата със сателитен телефон в ръка. Явно беше важно товарът му да пристигне на определен док в Ист Лондон, когато беше на работа определен митнически инспектор на име Чарли. Вандерго ругаеше на английски, холандски и трети език, който Мая не можеше да разпознае, но Чарли отказваше да вдигне телефона.

— Нямаме проблем с корупцията — каза ѝ капитанът. — А с мързеливата туткава британска корупция.

— Най-сетне се свърза с приятелката на Чарли и получи нужната информация. — В четиринайсет часа. Да, разбрах.

Вандерго се разпореди в машинното и двете витла започнаха да се въртят. Мая слезе долу. Усещаше как стоманените стени вибрират. Чуваше се постоянно бумкане, сякаш някъде в кораба туптеше гигантско сърце.

Към един следобед първият помощник почука на вратата на каютата им. Каза им да си съберат багажа и да отидат в салона за инструктаж. След малко Мая, Вики и Алис седяха на тясната маса и

слушаха как чашите и чиниите тракат по дървените полици. Корабът завиваше в реката, маневрираше към дока.

— Сега какво следва? — попита Вики.

— След като мине проверката, слизаме на брега и се срещаме с Липата.

— Ами камерите за наблюдение? Трябва ли да се дегизираме?

— Не знам какво ще стане, Вики. Обикновено, ако не искаш да те проследят, има два възможни начина за действие. Правиш нещо толкова старомодно — толкова примитивно, — че да не могат да те засекат. Или тръгваш по обратния път и използваш технология, която е едно поколение преди стандартната. И в двата случая на Голямата машина ѝ е трудно да обработи информацията.

Първият помощник-капитан се върна и размаха ръце.

— Капитан Вандерго ви изпраща най-сърдечни поздравии и моли да ме последвате до по-безопасно място.

Мая, Вики и Алис влязоха в склада за хранителни припаси. С помощта на готвача от остров Ява първият помощник-капитан пренареди провизиите така, че тримата пътници без билет останаха скрити зад стена от кашони. После металната врата се затвори и останаха сами.

Флуоресцентната лампа над главите им излъчваше остра метална светлина. Мая държеше револвера си в кобур на глезена. Арлекинският ѝ меч и японският меч на Гейбриъл бяха извадени от тубуса и чакаха зад нея. Някой мина бързо по коридора над тях и през тавана се чу остро изщракване. Алис Чен се приближи по-близо до Мая, само на няколко сантиметра от крака на арлекина.

„Какво иска? — помисли си Мая. — Аз съм последният човек на света, от който би получила любов или ласка“. Спомни си как Тръна ѝ беше разказал за пътуването си през Судан. Когато един ден баща ѝ отишъл при мисионерите в лагер за бежанци, някакво малко момче — останало сираче от войната — тръгнало по петите му като кученце. „Всички живи същества имат инстинкт за самосъхранение — беше ѝ обяснил баща ѝ.

— Ако загуби семейството си, детето търси най-силния човек, този, който може да го защити...“

Вратата се отвори и тя чу гласа на първия помощник:

— Склад за провизии.

Мъж с лондонски акцент каза:

— Добре.

Една-единствена дума, но начинът, по който беше казана, ѝ напомни за високомерието на Великобритания. За градините с керамични джуджета в задния двор. За чипс и грах. Почти мигновено вратата се затвори и толкоз: проверката беше приключила.

Изчакаха още малко и капитан Вандерго влезе в килера и развали стената от кашони.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, дами, но вече е време да си вървите. Последвайте ме, ако обичате. Лодката пристигна.

Докато се бяха крили долу, се беше спуснала гъста мъгла. „Принц Вилхелм Орански“ беше акостира на дока в Ист Лондон. Капитан Вандерго бързо ги придружи до десния борд. Долу ги чакаше лодка с голяма централна каюта и открита задна палуба. Мая беше виждала такива лодки — хората живееха на тях или ги използваша през ваканциите.

Брадът мъж с черна мушама стоеше на кърмата и държеше румпела. Лицето му беше скрито от качулката и той приличаше на монах от инквизицията. Направи им знак да слизат и Мая видя въжената стълба, която се спускаше от кораба.

На Мая и Алис им трябваша само няколко секунди, за да се спуснат. Вики беше доста по-предпазлива, стискаше дървените стъпенки на въжената стълба и не спираше да гледа надолу към клатушкащата се лодка. Най-сетне кракът ѝ стъпи на палубата и тя пусна стълбата. Братият с качулката — Мая беше започнала да го нарича Мистър Мушама — се наведе и запали двигателя.

— Къде отиваме? — попита Мая.

— Нагоре по канала към Камдън Таун. — Братият имаше силен източнолондонски акцент.

— В каютата ли да влезем?

— Ако искате да сте на топло. Няма защо да се тревожите за камерите. Там, където отиваме, няма камери.

Вики влезе в каютата, където в метално кюмбе горяха въглища. Алис ту влизаше, ту излизаше, проверяваше камбуза, люка и ореховата облицовка на стените.

Мая остана до румпела. Мистър Мушама обърна лодката и се отправиха нагоре по Темза. Проливният дъжд беше напълнил отводнителната система и водата беше станала тъмнозелена. От гъстата мъгла не се виждаше на повече от три метра, но брадатият се ориентираше и без видими крайпътни знаци. Заобиколиха една дрънчаща шамандура по средата на реката и Мистър Мушама кимна и каза:

— Точно като стара църковна камбана в студен ден.

Мъглата около тях се движеше и влажният студ накара Мая да потрепери. Минаха покрай един док с яhti. Мая чу клаксон на кола в далечината.

— Сега сме в Маймхаус Бейзън — обясни брадатият. — Преди караха всичко тук и го стоварваха на шлеповете. Лед и трупи, въглища от Нортъмбърланд. Това беше устата на Лондон, гълташе всичко, за да може да стигне по каналите нагоре до останалите части на тялото.

Мъглата леко се разсея. Влязоха в бетонния канал, който водеше до първия шлюз. Мистър Мушама се качи по една стълба на брега, затвори две дървени врати зад лодката, после натисна един бял лост. Водата изпълни шлюза и лодката се издигна. От лявата страна на канала имаше треволяк и хрусталаци; от дясната се виждаше каменна пътека и тухлена сграда с пречки по прозорците. Сякаш бяха влезли в някогашен Лондон, в който имаше карети и сажди от комините. Минаха под един железопътен мост и продължиха нагоре по канала. Водата беше плитка и на няколко пъти дъното на лодката задираше в пясък и чакъл. Трябваше да спират на всеки дващест минути, за да минават през шлюзовете и да се издигат на следващото ниво. Покрай тях се носеха водорасли.

Към шест минаха по последния канал и се приближиха до Камдън Таун. Този някога пропаднал квартал сега беше пълен с малки ресторанти, арт галерии и сергии. Мистър Мушама отби до едната страна на канала и разтовари брезентовите сакове, в които се намираха вещите на трите му пътнички. В Ню Йорк Вики беше купила дрехи, на Алис и беше натъпкала всичко в една розова раница с еднорог отгоре.

— Вървете ей натам и търсете един африканец, казва се Уинстън — изсумтя брадатият. — Той ще ви отведе където пожелаете.

Мая поведе Алис и Вики към улицата, която прорязваше Камдън. На тротоара имаше нарисувана арлекинска лютня и една малка стрелка

сочеше на север.

Вървяха стотина метра по тротоара и стигнаха до бял ван с преплитащ се диамантен мотив отстриани. Млад нигериец с кръгло бузесто лице излезе и отвори страничната врата.

— Добър вечер. Аз съм Уинстън Абоса, вашият водач и шофьор. За мен е удоволствие да ви приветствам с добре дошли във Великобритания.

Качиха се отзад и седнаха на заварените за стените метални пейки. Метална решетка отделяше товарната част от двете седалки отпред. Уинстън направи няколко завоя по тесните улици на Камдън, после ванът изведнъж спря и страничната врата се отвори. Огромен мъж с бръсната глава и сплескан нос навря глава вътре.

Липата.

Френският арлекин носеше дълго черно палто и тъмни дрехи. Ножницата на меча висеше на рамото му. Мая винаги оприличаваше Липата на член на Чуждестранния легион, който остава верен само на другарите си и на битката.

— Бонсоар, Мая. Все още си жива. — Той се усмихна, сякаш оцеляването ѝ беше някаква шега. — Радвам се да те видя.

— Откри ли Гейбриъл?

— Дотук нищо. Но и Табулата едва ли го е открила.

Липата седна на най-близката до шофьора пейка и му промуши през решетката някакъв лист.

— Добър вечер, господин Абоса! Закарайте ни на този адрес, ако обичате.

Уинстън отново се вля в потока коли и се отправи на север. Липата сложи огромните си длани върху коленете си и огледа внимателно спътничките си.

— Предполагам, че вие сте мадмоазел Фрейзър, нали?

— Да. — Вики изглеждаше уплашена.

Липата погледна Алис Чен, сякаш беше чувал с боклук, свален от лодката и неизхвърлен в кофите.

— А това е детето от Нова хармония?

— Къде отиваме? — попита Мая.

— Както казваше баща ти: „Първо реши първия проблем“. В днешно време има много малко сиропиталища, но един от приятелите ни сикхи откри едно в Клаптън: там една жена взема деца за отглеждане.

— Алис ще получи ли нови документи за самоличност? — попита Мая.

— Снабдил съм се с акт за раждане и паспорт. Ще бъде прекръстена на Джесика Моа. Родителите ѝ са загинали при самолетна катастрофа.

Уинстън караше бавно през задръстванията. След четирийсет минути отби до тротоара и каза:

— Пристигнахме, сър.

Липата отвори страничната врата и всички слязоха. Намираха се в Клаптън, близо до Хакни. Улицата беше оградена с два реда тухлени къщи, строени вероятно в началото на ХХ век. Години наред кварталът се беше държал на ниво, но сега само си придаваше важност. Локви мръсна дъждовна вода изпълваха дупките по тротоара и паважа. Моравите пред всяка къща бяха буренясаи и натъпкани с пластмасови кофи, пълни с боклук. Плакати за изгубено куче бяха закачени с кабарчета по дърветата, дъждът беше превърнал буквите в криволичещи черни струйки.

Липата огледа улицата. Нямаше видима опасност. Обърна се към Вики.

— Хвани момичето за ръка.

— Тя си има име. Алис. — Изражението ѝ беше твърдо. — Трябва да я наричате по име, господин... господин Липа.

— Името ѝ не е от значение, мадмоазел. След пет минути ще има друго.

Вики хвана Алис за ръка. Очите на момичето бяха уплашени, питащи. „Какво става? Какво ще правите с мен?“

Отидоха до номер седемнайсет и Липата почука на вратата.

Касата на вратата се беше подула от дъждовете. Вратата заяде и чуха женски глас да ругае, докато топката се въртеше наляво-надясно. Най-сетне вратата се отвори и Мая видя шейсетинагодишна жена. Имаше яки крака, широки рамене и боядисана руса коса със сиви корени. Не е глупава, помисли си Мая. Престорена усмивка върху хитро лице.

— Добре дошли, пиленца. Аз съм Джанис Стилуюел. — Тя се обърна към Липата. — А вие сигурно сте господин Кар. Очаквах ви. Нашият общ приятел господин Сингх ми каза, че търсите приемно семейство.

— Точно така. — Липата я изгледа като детектив, който току-що се е натъкнал на нов заподозрян. — Може ли да влезем?

— Разбира се. Къде са ми обноските? Какъв ужасен ден, нали? Време е за чаша чай.

Къщата миришеше на цигарен дим и урина. Кльоцаво малко червенокосо момченце, само по мъжка тениска, седеше по средата на стълбите. Качи се на втория етаж, докато те последваха госпожа Стилуюел към гостната, която гледаше към улицата. В единия край на стаята имаше огромен телевизор, на който вървеше рисувано филмче за работи: Звукът беше изключен, но едно момче пакистанче и едно малко чернокожо момиченце седяха на канапето и зяпаха ярките образи.

— Това са някои от децата — обясни госпожа Стилуюел. — В момента се грижим за шест. Вашето ще бъде щастливото число седем. Глория ни я дадоха от съда. Ахмед е частна уговорка. — Плесна раздражено с ръце. — Хей, вие двамата. Не виждате ли, че имаме гости?

Двете деца се спогледаха и напуснаха стаята. Госпожа Стилуюел поведе Вики и Алис към канапето, но Мая и Липата останаха прави.

— Някой да желае чай? — попита госпожа Стилуюел. Някаква животинска част в нея долавяше, че двамата арлекини са опасни. Лицето ѝ почервения. Тя непрекъснато гледаше Липата в ръцете — сплесканите пръсти и ожулените кокалчета.

На вратата се появи сянка и влезе възрастен мъж с цигара в уста. Изпито лице на алкохолик. Орфани панталони и лекедосан пуловер.

— Това ли е новото? — попита той и погледна Алис.

— Моят съпруг, господин Стилуюей...

— Значи имаме две черни, две бели, плюс Ахмед и Джералд, които са мелези. Тя ще ни е първото китайче. — Господин Стилуюел дрезгаво се разсмя. — Превърнахме се в проклето ООН!

— Как се казваш? — попита госпожа Стилуюел Алис.

Алис седеше на ръба на канапето, здраво стъпила на килима. Мая се премести към вратата, в случай че детето понечи да побегне.

— Глуха ли е, или бавноразвиваща се? — попита господин Стиллуел.

— Сигурно знае само китайски. — Госпожа Стиллуел се наведе над детето. — Говориш ли английски? Това е новият ти дом.

— Алис изобщо не говори — отвърна Вики. — Има нужда от специализирана помощ.

— Не оказваме специализирана помощ, пиленца. Само ги храним и поим.

— Предложили са ви петстотин лири на месец — намеси се Липата. — Ще ги направя хиляда, ако я вземете веднага. След три месеца господин Сингх ще провери какво е положението. Ако има проблем, ще я вземе обратно.

Двамата съпрузи се спогледаха и кимнаха.

— Хиляда лири са добре — рече госпожа Стиллуел. — Вече не мога да работя заради гърба си...

Алис скочи от канапето и се спусна към вратата. Но не се опита да избяга, а прегърна здраво Мая.

Вики се разплака.

Мая усети тялото на детето да се притиска към нея, малките ръце я стискаха с все сила. Никой не я беше докосвал по такъв начин досега. *Спаси ме!*

— Пусни ме, Алис. — Тонът на Мая нарочно беше груб. — Пусни ме веднага.

Момиченцето въздъхна и отстъпи встрани. Поради някаква причина подчинението още повече влоши нещата. Ако Алис се беше помъчила да избяга, Мая щеше да ѝ извие ръцете и да я повали на земята. Но Алис се подчини, както Мая се беше подчинявала на Тръна толкова години. Спомени нахлуха в съзнанието ѝ, завладяха я почти напълно — жестоките плесници и крясъци, предателството в метрото, когато баща ѝ я беше принудил да се бие с трима големи мъже. Може би арлекините защитаваха страниците, но защитаваха и собствената си арогантна гордост.

Без да обръща внимание на останалите, Мая се извърна към Липата.

— Алис няма да остане тук. Идва с мен.

— Невъзможно е, Мая. Вече съм взел решение.

Дясната ръка на Липата докосна ножницата на меча, но после се отпусна. Мая беше единственият човек в стаята, който разбра какво означава жестът. Арлекините никога не отправяха празни заплахи. Ако се стигнеше до бой, щеше да се опита да я убие.

— Мислиш ли, че можеш да ме уплашиш? — попита Мая. — Аз съм дъщеря на Тръна. Прокълната от плътта. Спасена от кръвта.

— Какви ги дрънкате, по дяволите? — попита господин Стилуел.

— Млъкни — срязва го Липата.

— Няма да млъкна! Току-що се споразумяхме за хиляда лири на месец. Може да не сме подписали договор, но аз знам правата си като англичанин!

Без предупреждение Липата го сграбчи за гърлото с една ръка и стисна. Госпожа Стилуел не се втурна да спасява съпруга си. Устата ѝ се отваряше и затваряше като на риба.

— Вижте, пиленца — промърмори тя. — Пиленца... пиленца...

— Само в определени случаи позволявам на отрепки като теб да ми говорят — рече Липата. — Вече ти е забранено. Разбра ли? Покажи ми, че си ме разбрал!

Лицето на Стилуел беше мораво. Той успя да кимне, очите му се бяха побелили. Липата го пусна и той се строполи на земята.

— Знаеш какъв е дългът ни — каза Липата на Мая. — Няма начин да изпълниш обещанието си и да задържиш детето.

— Алис ме спаси, когато бях в Ню Йорк. Рискува живота си, за да ми донесе очила за нощно виждане. Имам дълг и към нея.

Лицето на Липата замръзна, цялото му тяло се напрегна. Пръстите му докоснаха ножницата за втори път. Точно зад гърба на арлекина пуснатият без звук телевизор показваше кадри с щастливи деца, които си ядат овесените ядки за закуска.

— Аз ще гледам Алис — рече Вики. — Обещавам. Ще правя всичко...

Липата извади портфейл от вътрешния джоб на палтото си, извади няколко банкноти по петдесет лири и ги хвърли на пода, сякаш бяха някакви боклуци.

— Нямате представа какво е болка — истинска болка — каза на семейство Стилуел. — Гъкнете ли пред някого, ще разберете.

— Да, сър — запелтечи госпожа Стилуел. — Разбираме, сър.

Липата излезе от гостната. Двамата старци вече бяха на четири крака и се боричкаха за парите.

17.

Стиснал здраво бръснача, Джагър се пенявеше и пореше въздуха близо до главата на Гейбриъл.

— Лондонският изкормвач отново е тук и е жаден за кръв!

Себастиан седеше на един шезлонг до преносима електрическа печка. Вдигна поглед от „Ад“ на Данте с меки корици и се намръщи.

— Стига си се правил на глупак, Джагър. Вземи си свърши работата.

— Върша я. Даже май става една от най-хубавите ми работи.

Джагър изстиска малко пяна за бръснене на върха на пръстите си, размаза я покрай ушите на Гейбриъл и с бръснача обръсна американските му бакенбарди. Когато свърши, избърса остатъка с ръкава на фланелката си.

— Готово, пич. Вече си друг човек.

Гейбриъл стана и се приближи до потъмнялото огледало, закачено до вратата. Напуканото стъкло прокара назъбена линия през тялото му, но успя да види, че Джагър го е подстригал много късо, като войник. Новият му външен вид не беше на нивото на специалните контактни лещи на Мая и „напръстниците“ за прикриване на отпечатъци, но все пак беше по-добре от нищо.

— Роланд не трябваше ли да се е върнал вече? — попита Гейбриъл.

Джагър погледна колко е часът на мобилния си.

— Негов ред е да се погрижи за вечерята днеска, така че той купува храната. Ще му помогнеш ли да сготви?

— Едва ли. Не и след като загорих соса за спагети снощи. Помолих го да ми провери нещо. Затова питам.

— Ще ти свърши работа, пич. Роланд се справя с прости задачи.

— Невероятно! Данте пак припадна. — Отвратен, Себастиан запрати книгата на пода. — Вергилий трябваше да преведе през ада някой свободен бегач.

Гейбриъл излезе от помещението, което някога бе служило за салон, и се качи по дървените стълби към стаята си. Беше толкова студено, че можеше да види дъха си. Вече десет дни живееше с Джагър, Себастиан и Роланд в една къща на южния бряг на Темза — Къщата с лозите, — в която се бяха настанили незаконно. В този район някога бе имало лозя и зеленчукови градини — оттам и името.

Гейбриъл вече беше научил едно за англичаните от осемнайсети век — че са били по-дребни от днешните обитатели на Лондон. Когато стигна до най-горния етаж, наведе глава, за да мине през вратата, и влезе в мансардата. Беше малка, гола, със скосен таван и измазана с вар. Дъските на пода заскърцаха под краката му. Той надникна през кръглите прозорци.

Леглото му бе дюшек, поставен на четири талашитени палети, взети от доковете. Малкото му дрехи бяха натъпкани в един кашон. Единствената украса на стаята беше снимка в рамка на млада жена от Нова Зеландия — Нашата Труди. С колан за инструменти на кръста и чук в ръка, тя позираше пред камерата с наперена усмивка. Преди едно поколение Труди и малка армия австралийци бяха завладели изоставените къщи около Бонингтън Скуеър. Беше минало време и сега общината в Ламбет беше разрешила настаняването в повечето сгради, но Труди още се усмихваше на снимката и Къщата с лозите си стоеше — обитавана незаконно, рушаща се и свободна.

След състезанието над Смитфийлд Маркет Джагър и хората му начаса предложиха на Гейбриъл храна, приятелство — и ново име.

— Как го направи? — попита Джагър, докато вървяха на юг към реката.

— Рискувах и скочих от улука.

— Правил ли си го някога? — попита Джагър. — Подобно действие изисква увереност.

Гейбриъл сломена за скоковете с парашут в Калифорния. При скоковете от голяма височина, с ниско отваряне, се хвърляш от самолета и летиш свободно надолу повече от минута, без да си отваряш парашута.

Джагър кимна, сякаш това обясняваше всичко.

— Чуйте ме — рече той на останалите. — Имаме нов член на отбора — Парашутиста. Шути, добре дошъл при свободните бегачи.

На следващата сутрин Гейбриъл излезе от Къщата с лозите и отново тръгна към манастира Тайбърн. Това беше единственият начин, по който можеше да намери баща си: трябваше да слезе по железните стълби в криптата и да отгатне какъв е знакът, който баща му е оставил сред костите и почернелите кръстове.

Три часа седя на една пейка срещу манастира и наблюдава кой отваря вратата на малкото на брой посетители. Тази сутрин туристите бяха посрещани или от сестра Ан, възрастната жена, която беше отказала да отговори на въпросите му, или от сестра Бриджит, помладата, която явно се уплаши, когато той спомена баща си. Гейбриъл още два пъти се върна до манастира, но същите две жени продължаваха да отварят и затварят вратата. Единствената му възможност беше да чака, докато сестра Бриджит не бъде заместена от някоя друга монахиня, която не го познаваше.

Когато не наблюдаваше манастира, по цял следобед безцелно търсеше баща си в предградията на Лондон. В града имаше хиляди наблюдателни камери, но той свеждаше риска до минимум, като избягваше обществения транспорт и оживените улици северно от реката.

Това, че беше станал странник, постепенно преобърна начина, по който гледаше на света. Можеше да погледне даден човек и да усети и най-неуловимите промени в чувствата му. Сякаш умът му се преинсталираше и той не контролираше напълно процеса. Един следобед, докато прекосяваше Чапман Сомън, зрението му се разшири и стана панорамно. Виждаше целия свят пред себе си в един и същи миг; красотата на жълтите глухарчета, гладката извивка на черните метални перила. Имаше и лица — толкова много лица. Хората излизаха от магазини и се разминаваха по улицата с очи, изпълнени с тревога и болка, а понякога и с искрици на радост. Този нов поглед към света беше завладяващ, но след около час панорамата постепенно избледня.

Дните си минаваха и Гейбриъл се оказа въввлечен в подготовката на гигантско парти в Къщата на лозите. Не обичаше събиранията, но беше друго да си „Шути“ — американският свободен бегач без минало

или бъдеще. Беше по-лесно да загърби силата си и да излезе с Джагър да купят бира.

Денят за купона беше студен, но слънчев. Първите гости започнаха да пристигат към един на обяд и после стана върволица. Малките стаи на Къщата с лозите бяха пълни с хора, които си разменяха храна и алкохол. Деца се гонеха в коридора. Бебе спеше в кенгуру на гърдите на баща си. В градината опитни бегачи си показваха различни грациозни начини за прескачане на боклукчийска кофа.

Гейбриъл остана изненадан колко много хора знаят за състезанието на Смитфийлд Маркет. Свободните бегачи на купона представляваха лежерно организирана група приятели, които се опитваха да живеят извън Мрежата. Те бяха движение, което бръщолевещите лица по телевизията никога нямаше да забележат — защото самото движение не желаше да бъде виждано. В днешно време бунтът в индустриалните страни не се вдъхновяваше от отживели политически философии. Истинският бунт беше определен от връзката ти с Голямата машина.

Себастиан ходеше чат-пат на училище, а пък Айс още живееше при родителите си, но повечето свободни бегачи работеха в подземната икономика. Някои се бяха хванали по нощните дене клубове, други сервираха бира по кръчмите по време на футболни мачове. Оправяха мотоциклети, местеха мебели и продаваха сувенири на туристите. Джагър имаше приятел, който събираше умрелите кучета в Ламбет.

Свободните бегачи си купуваха дрехите от улични разпродажби, а храната — от селски пазари. Вървяха през града пеша или използваша странни наглед колела, сглобени от всевъзможни части. Всички имаха мобилни телефони, но използваша предплатени телефонни номера, които трудно можеха да бъдат проследени. Прекарваха часове в интернет, но никога не използваша услугите на интернет доставчик. Роланд беше направил импровизирана антена от празни кутии за кафе, която позволяваше достъп до различни безжични мрежи. Наричаха това „риболов“ и свободните бегачи си разменяха списъци с кафенета, офис сгради и файета на хотели, където имаше лесен достъп до интернет.

До девет вечерта всички, които възнамеряваха да се напият, бяха постигнали целта си. Малой, барманът на половин работен ден, който

бе участвал в състезанието, изнасяше реч за плановете на правителството да взема отпечатъци на деца под шестнайсетгодишна възраст, които кандидатстват за паспорт. Отпечатъците, заедно с останалата биометрична информация, щели да се съхраняват в тайна база данни.

— Министерството на вътрешните работи твърди, че пръстовите отпечатъци на някое единайсетгодишно момиче ще помогнат в борбата с тероризма — заяви Малой. — Хората не виждат ли, че става въпрос за контрол?

— Ти по-добре си контролирай пиенето — обади се Джагър.

— Вече сме затворници! — извика Малой. — А сега ще изхвърлят ключа. Къде тогава е странникът? Това искам да знам. Хората постоянно ми повтарят, че има надежда за странник, но аз не съм видял и следа от него.

Гейбриъл се почувства така, сякаш изведнъж всички на купона разбраха кой всъщност е в действителност. Огледа претъпкания салон, като очакваше Роланд или Себастиан да го посочат с пръст. „Това е странникът. Ето го там. Безполезно копеле. Седи пред очите ви.“

Повечето свободни бегачи нямаха представа за какво говори Малой, но няколко души побързаха да го накарат да млъкне. Двама съотборници го издърпаха към задната врата. Никой не обърна голямо внимание на случката и купонът си продължи. Още бира. Дай чипса. Гейбриъл спря Джагър в коридора на първия етаж.

— За какво говореше той?

— Това е тайна, пич.

— Хайде, Джагър, можеш да ми имаш доверие.

Джагър се поколеба за миг, после бавно кимна.

— Да, така е. — Повече Гейбриъл към празната кухня и започна да тъпче боклуци в една найлонова торба за пазаруване. — Спомняш ли си, когато се запознахме в кръчмата и ти казах за Голямата машина? Някои свободни бегачи твърдят, че група, наречена Табулата, седи зад цялото това следене и контролиране. Опитват се да превърнат Британия в затвор без стени.

— Но Малой говореше за някакъв странник.

Джагър хвърли торбата с боклука в ъгъла и отвори една кутия бира.

— Е, тук вече историята става малко налудничава. Носят се слухове, че хора, наречени странници, могат да ни спасят от това да се превърнем в затворници. Затова хората пишат „Надежда за странник“ по стените на Лондон. И аз съм го правил няколко пъти.

Гейбриъл се опита да говори спокойно и небрежно.

— И как странникът ще промени нещата, Джагър?

— Де да знам, по дяволите! Понякога си мисля, че всички тези приказки за странници са чисти измислици. Истината е, че се разхождам из Лондон и виждам, че са поставили още камери за наблюдение, и започвам да се отчайвам. Свободата се стопява по хиляди малки начини и на никой не му пука.

Купонът беше свършил към един след полунощ и Гейбриъл беше помогнал да измият пода и да съберат боклуците. Вече беше понеделник и той чакаше Роланд да се върне от манастира Тайбърн. Час след новата си подстрижка чу тропане на обувки по стълбите и Роланд влезе в мансардата. Свободният бегач от Йоркшир винаги изглеждаше сериозен и малко тъжен. Себастиан веднъж каза, че Роланд бил пастир, който бил изгубил всичките си овце.

— Направих каквото искаше, Шути. Отидох до манастира. — Роланд бавно поклати глава. — Никога не бях влизал в манастир. Семейството ми са презвитерианци.

— И какво стана, Роланд?

— Двете сестри, за които ми каза — сестра Ан и сестра Бриджит, — ги нямаше. Беше някаква нова. Сестра Тереза. Каза, че тя била „общодостъпната монахиня“ тази седмица. Прозвуча доста тъпо...

— Общодостъпна означава, че ѝ позволено да разговаря с непознати.

— Да, тя наистина говори с мен. Хубаво момиче. За малко да я попитам дали иска да дойде в кръчмата да пийнем по бира. Ама монахините май не правят такива неща.

— Май не.

Застанал на вратата, Роланд гледаше как Гейбриъл си облича коженото яке.

— Добре ли си, Шути? Искаш ли да дойда до манастира с теб?

— Това е нещо, което трябва да направя сам. Не се тревожи. Ще се върна. Какво има за вечеря?

— Праз — рече бавно Роланд. — Наденица. Пюре. Праз.

Всички колела в Къщата с лозите си имаха прякори и се държаха в бараката в градината. Гейбриъл взе едно, наречено Синьото чудовище, и се отправи на север към реката. Синьото чудовище имаше дръжки от мотоциклет, огледало за обратно виждане от камион за доставки и ръждясала рамка, намацана с яркосиня боя. Задното колело непрекъснато скърцаше. Гейбриъл мина по моста Уестминстър и се провря покрай колоната коли към манастира Тайбърн. Отвори му млада монахиня с кафяви очи и тъмна кожа.

— Дошъл съм да видя реликвите — рече ѝ Гейбриъл.

— Не може — отвърна монахинята. — Тъкмо затваряме.

— За съжаление утре сутринта летя за Америка. Дали не мога все пак да разгледам набързо? От години искам да дойда тук.

— О, разбирам. В такъв случай... — Монахинята отвори вратата и му позволи да влезе в клетката, която служеше вместо фоайе. — Съжалявам, но можете да прекарате в криптата само няколко минути.

Извади връзката ключове от джоба си и отключи. Гейбриъл зададе няколко въпроса и научи, че монахинята е родена в Испания и се е присъединила — към ордена на четиринайсет. За втори път се спусна по металните стълби към криптата. Монахинята светна лампите и той заоглежда костите, окървавените дрехи и останалите реликви на английските мъченици. Знаеше, че е опасно да идва втори път тук. Имаше само един шанс да открие следата, която да го отведе при баща му.

Сестра Тереза му разказа набързо за испанския посланик и ешафодите в Тайбърн. Като кимаше, сякаш слушаше внимателно всяка дума, Гейбриъл обикаляше стъклените витрини. Парчета кости. Окървавен къс дантела. Още кости. Започна да си дава сметка, че знае много малко както за католическата църква, така и за английската история. Почувства се така, сякаш е влязъл на изпит, без да си е прочел учебниците.

— По време на Реставрацията някои общи гробове в Тайбърн били отворени и...

С годините дървените витрини в криптата бяха потъмнели от времето и ръцете на вярващите. Ако тук бяха оставени знаци, свързани с баща му, щяха да са скрити в нещо по-ново. Докато обикаляше стаята, забеляза на стената снимка в чиста чамова рамка. Отдолу имаше месингова плочка, която отразяваше светлината.

Гейбриъл се приближи и се вгледа в черно-бялото изображение. Беше фотография на малък скалист остров с два назъбени върха. На склона на по-високия бяха скупчени сиви каменни сгради, построени във формата на обърнати конуси. Отдалече приличаха на огромни кошери. Върху месинговата плочка с готически букви бяха изписани няколко думи:

„СКЕЛИГ КЪЛЪМБА. ИРЛАНДИЯ.“

— Каква е тази фотография?

Сестра Тереза се сепна и спря наизустената си реч.

— Това е Скелиг Кълъмба, остров на западното крайбрежие на Ирландия. Има манастир, ръководен от Бедните кларитинки.

— Това вашият орден ли е?

— Не, ние сме бенедиктинки.

— Но аз си мислех, че всичко в тази крипта е или за вашия орден, или за английските мъченици.

Сестра Тереза сведе поглед и стисна устни.

— Господ не го е грижа за държави. Само за души.

— Няма спор за това, сестро. Но е странно човек да открие снимка на ирландски манастир в това светилище.

— Предполагам, че сте прав. Не си подхожда.

— Някой външен човек ли я е оставил тук? — попита Гейбриъл.

Монахинята бръкна в джоба си и извади тежката връзка ключове.

— Съжалявам, сър, но е време да си вървите.

Докато следваше сестра Тереза нагоре по стълбите, Гейбриъл се опита да скрие вълнението си. Миг по-късно стоеше на тротоара. Слънцето беше паднало ниско зад дърветата на Хайд Парк и ставаше студено. Той отключи Синьото чудовище и подкара към кръговото на Бейзуотър Роуд.

Погледна в огледалото за обратно виждане и видя на стотина метра зад себе си мотоциклетист с кожено яке. Мотоциклетистът можеше да даде газ нагоре по улицата и да изчезне в града, но караше бавно и не се отделяше от бордюра. Матов шлем скриваше лицето му. Външният му вид напомни на Гейбриъл за наемниците на Табулата, които го бяха преследвали в Лос Анжелис преди три месеца.

Гейбриъл бързо зави по Еджуеър Роуд и отново погледна в огледалото. Мотоциклетистът го следваше. На улицата имаше задръстване в пиковия час. Автобуси и такситата пъпеха на сантиметри един от друг. Той зави по Блумфийлд Роуд, качи се на тротоара и започна да кара на зигзаг през навалищата, която напускаше офис сградите и бързаше към метрото. Една възрастна жена му се скара:

— На улицата, моля!

Без да обръща внимание на сърдитите погледи, той зави по Уоруик Авеню.

Месарница. Аптека. Ресторант, рекламиращ кюрдска кухня. Гейбриъл спря рязко и навря Синьото чудовище зад няколко празни кашона. С бърза крачка се върна на тротоара и мина през автоматичната врата на един супермаркет.

Мъжът, който подреждаше стоките по полиците, го изгледа, когато грабна една кошница и се втурна покрай щанда. Гейбриъл изтръпна. Щяха да убият новите му приятели със същата безсърдечна безпощадност, с която се бяха отнесли към семействата в Нова хармония.

Стигна до края на щанда, зави... и се озова право пред мотоциклетиста. Изглеждаше свиреп, с широки рамене и яки ръце, бръсната глава и бръчки на пушач по лицето. Държеше каската в лявата си ръка, а в дясната — сателитен телефон.

— Не бягайте, мосю Кориган. Ето. Вземете.

Протегна ръка и му подаде телефона.

— Говорете с приятелите си. Но използвайте завоалиран език. Без имена.

Гейбриъл взе телефона и чу леко изпукване.

— Кой се обажда? — попита той.

— В Лондон с един от приятелите ни съм — отвърна Мая. — Мъжът, който ти даде телефона, е мой съдружник.

Мотоциклетистът се усмихна и Гейбриъл разбра, че е бил проследен от Липата, френския арлекин.

— Чуваш ли ме? — попита Мая. — Добре ли си?

— Добре съм — каза Гейбриъл. — Радвам се да чуя гласа ти. Току-що открих къде живее баща ми. Трябва да го намерим...

18.

Холис закуси в едно кафене, после се отправи по Кълъмбъс Авеню към Южен Уестсайд. Четири дни бяха минали, откакто Вики и останалите бяха напуснали Ню Йорк. През това време Холис се беше преместил в един долнопробен хотел с единични стаи и си беше намерил работа като разпоредител в един клуб в центъра. Когато не работеше, захранваше с откъслечна информация сканиращите програми, които зареждаха Голямата машина. Всяка следа трябваше да убеди Табулата, че Гейбриъл продължава да се крие в града. Мая му беше казала думата на жаргона на арлекините за това, което правеше. Наричаше се „захранка“ рибарски термин за хвърляне на стръв във водата.

Южен Уестсайд беше пълен с ресторанти, салони за маникюр и кафенета от веригата „Старбъкс“. Холис така и не можеше да разбере защо толкова много мъже и жени прекарват деня си в „Старбъкс“, като пият кафе, заляпани в компютрите си. Повечето изглеждаха прекалено възрастни за студенти и прекалено млади за пенсионери. От време на време надничаше през нечие рамо, за да види над какво се труди толкова много човекът. Започна да се убеждава, че всеки в Манхатън пише един и същ сценарий за романтичните проблеми на урбанистичната средна класа.

В „Старбъкс“ на Осемдесет и шеста улица и Кълъмбъс откри Кевин Рибаря с вечния му лаптоп. Кевин беше строен младеж, много блед, ядеше, спеше и от време на време си миеше мишниците в някое кафе „Старбъкс“. Нямахше друг дом, освен „Старбъкс“ и никаква друга реалност освен безжичния интернет достъп по кафенетата.

Холис седна. Рибаря вдигна лявата си ръка и размаха пръстите си в знак, че е забелязал присъствието на друго човешко същество. Очите му гледаха съсредоточено компютърния екран, дясната му ръка продължаваше да пише. Беше хакнал файловете на някаква агенция за кастинг и сваляше снимките на хубави — но неизвестни — нийоркски актьори. Използваше снимките им и създаваше профили на уебсайтове

за запознанство. Актьорите се превръщаха в лекари, адвокати или инвестиционни банкери, които искаха да правят дълги разходки по плажа и да се оженят. Стотици жени по целия свят се скъсваха да пишат, като отчаяно се мъчеха да привлекат вниманието на Кевин.

— Какво става, Кевин?

— Богата дама от Далас. — Кевин имаше пронизителен, но и някак носов глас. — Иска да отида със самолет в Париж и да се срещна с нея за пръв път под Айфеловата кула.

— Звучи романтично.

— Всъщност това е осмата, която иска да се срещнем или в Париж, или в Тоскана. Явно всичките гледат едни и същи филми. — Кевин вдигна поглед от екрана. — Помогни ми, моля ти се. Кажете един хубав зодиакален знак.

— Стрелец.

— Добре. Чудесно. — Кевин написа съобщението и го изпрати. — Имаш ли друга работа за мен?

Голямата машина беше създавала потребност за невъзможен за проследяване начин за изпращане и получаване на съобщения по интернет. Когато някой използваше компютър, за да изпрати имейл или за достъп до информация, сигналът се удостоверяваше чрез адрес на интернет протокол, уникален за всяка машина. Всеки IP адрес, получен от правителството или от голяма корпорация, се запазваше завинаги. Сдобиеше ли се Табулата с IP номер, получаваше в ръцете си мощно средство за следене на дейността в интернет.

За да запазят анонимността си, арлекините използваха интернет кафенета или обществени библиотеки, но спец като Кевин беше в състояние да си осигури друго ниво на сигурност. Всеки от трите компютъра на Кевин беше купен втора ръка, което означаваше, че трудно може да бъде проследен. Рибаря използваше специални програми, които разпращаха имейли от рутери по целия свят. От време на време го наемаха руски гангстери, които живееха на Стейтън Айланд, но повечето му клиенти бяха женени мъже, които имаха любовници или искаха да си свалят специализирана порнография.

— Искаш ли да изкараш двеста долара?

— Двеста долара са добра пара. Искаш да разпратя още информация за Гейбриъл ли?

— Влез по чатове и пусни коментари в блоговете. Кажи на всички, че си чул Гейбриъл да изнася реч срещу Братството.

— Кои са Братството?

— Няма нужда да знаеш. — Холис извади химикалка и написа няколко думи на една книжна салфетка. — Кажи, че Гейбриъл ще се срещне с последователите си в денс клуб „Маската“ в центъра. Горее има частен салон и в него той ще изнесе реч в един след полунощ.

— Няма проблем. Ще го направя веднага.

Холис даде на Кевин двестата долара и стана.

— Ако се справиш както трябва, ще ти дам бонус. Може пък да изкараш достатъчно да идеш до Париж.

— Защо да го правя?

— Ами да се срещнеш с жената Под Айфеловата кула.

— Няма да е забавно. — Кевин се върна към компютъра. — Истинска плът, истински грижи...

Холис излезе от „Старбъкс“ и махна на едно такси. На път към Саут Фери се зачете в „Пътят на меча“. Книгата за медитация на Врабеца беше разделена на три части: Подготовка, Битка и След битката. В Шеста глава японският арлекин анализираше два факта, които сякаш си противоречаха. Опитният воин винаги разработваше стратегия преди атаката и въпреки това в суматоката на битката обикновено правеше нещо друго. Врабеца вярваше, че плановите помагат, но според него истинската им сила се състоеше в това, че успокояват духа и подготвят за битка. Към края на главата Врабеца пишеше: „Планирай да скочиш наляво, макар че вероятно ще скочиш надясно“.

Холис имаше чувството, че привлича внимание по време на пътуването си с ферибота до едно от най-добре охраняваните места в Америка — Статуята на свободата. Корабът беше пълен с ученици, възрастни туристи и семейства на почивка. Той беше единственият чернокож с раница на гърба. Когато стигнаха, се помъчи да се смеси с тълпата по пътя към огромното временно съоръжение, издигнато в основата на Статуята.

Чака на опашка двайсетина минути. Когато дойде редът му, го накараха да влезе в някаква машина, която приличаше на огромен

омограф. Механичен глас му каза да застане върху двете зелени стъпки и изведнъж го удари силна въздушна струя. Беше „душачка“ — машина, долавяща химически емисии, които се излъчваха от експлозивни.

Светна зелена светлина и го упътиха към огромна зала, пълна с шкафчета. Близо до Статуята раниците бяха забранени. Холис пусна един долар в процепа за плащане и механичен глас го накара да постави десния си палец върху скенера. Надписът над шкафчетата гласеше:

„ВАШИЯТ ОТПЕЧАТЪК Е ВАШИЯТ КЛЮЧ.
ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОТПЕЧАТЪКА СИ, ЗА ДА ОТВОРИТЕ
ШКАФЧЕТО СИ НА ВРЪЩАНЕ.“

В раницата му беше скрит калъп на дясната ръка на Гейбриъл. Преди няколко седмици Мая беше стопила моделин в една тенджера и Гейбриъл беше потопил ръката си в кафявата каша. Калъпът беше биодуплика — материална репродукция на биометрична информация — и можеше да се използва като примамка, за да се отвлече вниманието на Табулата. Холис скри фалшивата ръка в ръкава на якето си и притисна гумения палец към прозорчето на скенера. За по-малко от секунда отпечатъкът на Гейбриъл беше преобразуван в пакет цифрови данни и предаден на компютрите на Голямата машина.

— Насам за Свободата. Насам за Свободата — нареждаше отегчено един пазач. Холис остави раницата си в шкафчето и заедно с другите граждани влезе в каменната основа на огромната статуя. Всички изглеждаха доволни. Бяха в страната на свободните хора.

Холис се прибра в хотела късно следобед и успя да поспи няколко часа. Щом отвори очи, се загледа в четирите поредни черно-бели фотографии, които си бяха направили с Вики в една будка за автоматични снимки. Огромна хлебарка се приближаваше до този личен олтар и Холис я чука с пръст и тя падна на пода.

Той взе снимките, вдигна ги към светлината на лампата и се загледа в последната. Вики се беше извърнала да го погледне и лицето

й изразяваше едновременно любов и разбиране. Наистина го познаваше — беше наясно с насилието и егоизма му в миналото, — но въпреки всичко го приемаше. Любовта й го подтикваше да облече доспехите и да се бие с чудовища; беше готов на всичко, за да оправдае доверието й.

Към осем вечерта се облече и взе такси към месарския квартал в центъра — район от двайсет пресечки с индустриални сгради, източно от Гринич Вилидж. Денс клуб „Маската“ се намираше в бивш птицекомбинат на Западна тринайсета. Работеше от три години, доста дълго време конкретно в този бранш. Огромното централно помещение беше разделено на две. По-голямата част беше заета от дансинг, два бара и място за пиене на коктейли. В дъното една стълба водеше към ВИП зоната над главния дансинг. Само готините и тузарите — тези, които бяха или красиви, или богати — можеха да се качват горе. Долният етаж беше за тълпата от моста или тунела, за клиентите, които бяха дошли до Манхатън или с кола, или с влак. Собствениците на клуба бяха обсебени от разделението на двете групи. Макар че тъкмо тълпата от моста и тунела превръщаше „Маската“ в доходоносен бизнес, тя идваше в клуба заради актьорите и моделите, които пиеха на горния етаж.

Без проблясващите светлини и бумтящата дене музика „Маската“ изглеждаше така, сякаш лесно може отново да се превърне във фабрика за скубане на мъртви пилета. Холис влезе в малката съблекалня за служителите и се преоблече в черна фланелка и спортно сако. Написана на ръка бележка над огледалото предупреждаваше, че всеки служител, който продава наркотици, ще бъде незабавно уволнен. Холис вече беше открил, че управата няма нищо против служителите да си продават наркотици един на друг — обикновено разни баровци държаха охраната нащрек цяла вечер.

Холис си сложи слушалките, които го свързваха с останалите разпоредители, излезе от съблекалнята и се качи горе. Служителите в „Маската“ гледаха на клуба като на сложно средство за изстискване на пари от клиентите. Една от най-доходоносните работи беше да пазиш ВИП зоната и този пост в момента се заемаше от Буда. Буда беше с баща афроамериканец и майка китайка. Прякорът му идваше от огромния му тумбак, който явно го предпазваше от всичката лудост на Ню Йорк.

Буда — тъкмо подреждаше столовете и масите за коктейли в царството си — попита:

— К'во ста'а? Изглеждаш уморен.

— Добре съм.

— Действай. Ако някой иска да мине през въжето, трябва да дойде при мен.

— Няма проблем. Знам правилата.

Буда пазеше главния вход на ВИП зоната, а Холис стоеше на изхода от отсрещната страна. Този изход се използваше само от готините хора, които искаха да отидат до тоалетната на долния етаж или бяха решили да отъркат рамене в потната тълпа на дансинга. Работата на Холис беше да не пуска никой друг. Да си разпоредител означаваше цяла нощ да казваш „не“ — освен ако не ти платят, за да кажеш „да“.

Холис вършеше работата си като послушно зомби, но усещаше, че днес ще се случи нещо различно. Мост с перила водеше от ВИП зоната до частната стая. Вътре имаше кожени канапета, маси за коктейли и интерком за поръчки от бара. Огледален прозорец гледаше към дансинга на долния етаж. Тази вечер частната стая щеше да бъде заета от някакви бандюги от Бруклин, които обичаха да взимат наркотици по нощните клубове. Ако Табулата дойдеше да търси Гейбриъл, щеше да остане неприятно изненадана.

Холис се облегна на перилата и раздвижи мускулите на краката си. Върна се на поста си, когато Рики Толсън, помощник-управителят, се качи по задната стълба. Рики беше далечен роднина на собствениците. Грижеше се да има тоалетна хартия в тоалетните и през останалата част от времето си се мъчеше да сваля пияни жени.

— Как си, брато? — попита Рики.

Холис стоеше прекалено ниско в йерархията на клуба, за да си има име. „Не съм ти брат“, срязва го Холис наум. Но се усмихна мило.

— Частната стая е запазена, нали? Чух, че щели да идват Марио и приятелите му.

Рики изглеждаше ядосан.

— Не, обадиха се и отмениха резервацията. Но ще дойде някой друг. Винаги се намира кой...

След половин час клубният диджей откри вечерта със суфистко религиозно песнопение и постепенно го смеси с разтърсващия ритъм на хауса. Тълпата от моста и тунела пристигна първа и зае масите до бара. От наблюдателницата си над дансинга Холис гледаше как млади жени с къси поли и евтини обувки тичат до тоалетните, за да си проверят грима и да си оправят косата. Партньорите им се мотаеха наоколо и размахваха двајсетачки като флагчета на бармана.

Гласовете на останалите разпоредители шепнеха в дясното му ухо по радиостанцията. Момчетата от охраната водеха непрекъснат диалог за това кой мъж можел да им създаде неприятности и коя жена е с най-разголената рокля. Часовете минаваха. Холис не изпускаше от око частната стая. Още беше празна — но може би днес нямаше да се случи нищо.

Към полунощ придружи два модела до специалната тоалетна, за която трябваше пропуск. Когато се върна на мястото си, видя Рики и едно момиче с впита зелена дреха да вървят по коридора към частната стая. Приблжи се до Буда и се опита да надвика шума:

— Какво ще прави Рики пък там?

Огромният мъж присви рамене, сякаш въпросът не заслужаваше внимание.

— Поредната бройка. Ще ѝ даде малко кока, а тя на него — обичайното.

Холис погледна към дансинга и видя в клуба да влизат двама мъже със спортни якета. Вместо да огледат жените или да си купят питие на бара, двамата погледнаха към частната стая. Единият беше нисък и много мускулест. Панталоните му изглеждаха прекалено дълги за подобното му на пожарникарски кран тяло. Другият беше висок, черната му коса беше вързана отзад на опашка.

Двамата се качиха по стълбите към ВИП зоната и ниският пхна в ръката на Буда няколко банкноти. Бяха достатъчни, за да му купят мигновено уважение и пропуск през червеното кадифено въже. След секунди мъжете седяха на една маса и гледаха към тесния коридор, който водеше към частната стая. Рики още беше вътре с приятелката си. Холис изруга тихо и си спомни съвета на Врабеца: „Планирай да скочиш наляво, макар че вероятно ще скочиш надясно“.

Една пияна жена започна да крещи на приятеля си и Буда слезе по стълбите, за да реши проблема. В мига, в който напусна зоната,

двамата наемници станаха. Високият тръгна бавно към частната стая, а ниският остана на пост. Светлините над дансинга станаха по-ярки и започнаха да присветват в такт с музиката. Високият наемник се извърна и сребърна светлина проблесна по острието на ножа в ръката му...

Холис се съмняваше, че имат снимка на Гейбриъл. Заповедта им беше да убият човека в стаята. До този момент Холис беше вярвал, че може да действа като Мая и останалите арлекини. Но той не беше като тях. Никой от арлекините нямаше да се разтревожи за Рики и момичето... но Холис не можеше да стои със скръстени ръце и да остави нещата така. „По дяволите — помисли си. — Ако тези двама глупаци умрат, кръвта им ще изцапа моите ръце“.

С любезна усмивка се приближи до ниския.

— Извинете, сър. Но частната стая е заета.

— Да, от наш приятел. Така че се разкарай.

Холис разпери ръце, сякаш се канеше да се извини. След което ръцете му се свиха в юмруци и юмруците се насочиха един към друг, забиха се едновременно от двете страни на главата на мъжа. От силния удар мъжът загуби равновесие и падна по гръб. Светлините и думкането на музиката бяха толкова гръмовни, че никой не забеляза какво се е случило. Холис прекрачи ниския и продължи напред.

Високият вече беше сложил ръка на дръжката, но реагира мигновено, щом го видя. Холис знаеше, че когато човек държи нож, се съсредоточава прекалено много върху оръжието: всяка частица смърт и злонамереност се събираше върху върха на острието.

Той посегна, сякаш иска да хване ръката на наемника, и веднага отскочи назад, когато мъжът замахна, и го изрита с пета в корема. Наемникът се сви на две, а Холис го удари с всичка сила и го преметна през перилата.

Хората долу се разкрещяха, но музиката продължи да дъни. Холис се затича надолу. Когато стигна до задната стълба, видя, че още трима наемници си проправят път през тълпата. Единият беше по-възрастен, с очила с метални рамки. Това ли беше Нейтан Бун — мъжът, убил бащата на Мая? Мая щеше да го нападне незабавно, но Холис изобщо не спря.

Тълпата се буташе като стадо животни, ужасени, от мириса на смъртта. Холис стъпи на дансинга и си запробива път напред,

блъскаше всички, които се изпречваха на пътя му. Стигна до задния коридор, който водеше до кухнята и съблекалните. Няколко млади жени се смееха на нещо, светлината проблясваше в огледалцата на пудриерите им. Холис мина през тях и излезе през аварийния вход.

В уличката стояха двама наемници със слушалки на ушите. Някой ги беше уведомил за Холис и го чакаха. По-възрастният вдигна един флакон и напръска Холис с някакъв химикал в очите.

Болката беше невероятна. Очите му пламнаха. Холис не виждаше — и не можеше да се защити. Юмрук се заби в носа му. Като удавник той сграбчи нападателя пред себе си и като се засили, го цапардоса с глава в лицето.

Онзи падна на паважа, но вторият вече беше стиснал Холис за гърлото и го душеше. Холис го ухапа. Чу писък, сграбчи ръката на наемника, натисна я надолу и я изви, докато не изпука.

Сляп. Беше сляп. Като опипваше грубата тухлена стена, побягна през собствения си мрак.

19.

Към десет сутринта минаха през град Лимерик. Гейбриъл караше бавно през централната търговска част, внимаваше да не наруши някой закон за движението по пътищата. Предпазливостта му изчезна в мига, в който излязоха от града, той натисна педала на газта и малката синя кола зарева по шосето с две платна, право към западния бряг и остров Скелиг Кълъмба.

При нормални обстоятелства Мая щеше да седне до Гейбриъл, за да следи пътя и да предотвратява евентуални проблеми. Но не искаше Гейбриъл да я наблюдава и да тълкува различните изражения, които се сменяха по лицето ѝ. По време на краткия опит да води нормален живот в Лондон колежките ѝ от офиса вечно се оплакваха, че гаджетата им явно не забелязвали смяната в настроенята им. Сега тя си имаше работа с мъж, който умееше тъкмо това — и се боеше от силата му.

Вики седеше на предната седалка до шофьора. Алис и Мая бяха на задната, разделени от пазарски чанти, пълни със солени бисквити и бутилки вода. Чантата беше необходима преграда. Откакто бяха пристигнали в Ирландия, Алис все искаше да сяда близо до Мая. Веднъж протегна пръсти и докосна очертанията на ножа за мятане, който Мая криеше под ръкава си. Беше прекалено лично, прекалено близко и Мая предпочиташе да я държи на разстояние.

Липата беше взел колата на лизинг с кредитна карта от една от измислените си корпорации, регистрирани в Люксембург. Беше купил евтина цифрова камера и пластмасови пътнически куфари с надпис „МОНАРХ ТУРС — ВИЖДАМЕ СВЕТА“. Всичко това беше бутафория, за да изглеждат като туристи, но Вики искрено се зарадва на камерата. Непрекъснато повтаряше: „На Холис това ще му хареса“, докато сваляше стъклото на прозореца и правеше поредната снимка.

След като спряха да заредят бензин в Адеър, напуснаха зелените пасища и тръгнаха по един тесен път през планината. Лишеният от дървета пейзаж напомняше на Мая за планините в Шотландия;

минаваха покрай скали, храсталаци и пирен, тук-там и покрай засадени до канавките цветя.

Накрая превалиха билото и видяха Атлантическия океан в далечината.

— Той е там — прошепна Гейбриъл. — Знам, че е там.

Никой не дръзна да му противоречи.

Мая пазеше пак Гейбриъл вече от няколко дни, но и двамата избягваха разговорите насаме. Тя се изненада колко късо се е подстригал: бръснатата глава го правеше да изглежда напрегнат — почти свиреп — и тя се зачуди дали силата му на странник не е започнала да нараства. Гейбриъл изглеждаше обсебен от фотографията в рамка, която беше видял в манастира Тайбърн. Беше настоял да идат до Скелиг Кълъмба колкото се може по-скоро и Липата не можа да прикрие раздразнението си. Френският арлекин непрекъснато поглеждаше Мая, все едно беше майка, отгледала вироглаво дете.

Гейбриъл имаше и второ искане, когато започнаха да организират пътуването до Ирландия. През последните две седмици беше живял със свободни бегачи на южния бряг на Темза и пожела да се сбoguва с новите си приятели.

— Мая може да дойде с мен — каза на Липата, — но ти ще стоиш настрана. Изглеждаш така, сякаш се каниш да убиеш някого.

— Ако се налага — отвърна Липата. Но остана във вана, когато стигнаха до Бонингтън Скуеър.

Старата къща миришеше на пържен бекон и варени картофи. Трима млади мъже и едно кораво на вид момиче с къса коса вечеряха в салона. Гейбриъл представи на Мая свободните бегачи и тя кимна на Джагър, Себастиан, Роланд и Айс. Гейбриъл каза, че Мая е негова приятелка и че двамата ще напуснат града вечерта.

— Проблем ли имаш? — попита Джагър. — Можем ли да ти помогнем с нещо?

— Може да дойдат едни хора да питат за мен. Кажете им, че съм се запознал с едно момиче и сме заминали за Южна Франция.

— Добре. Ясно. Помни, че винаги имаш приятели тук.

Гейбриъл взе кашона с вещите си и тръгна с Мая обратно към вана. Прекараха два дни на безопасно място близо до Стратфорд,

докато Липата се опитваше да събере информация за Скелиг Кълъмба. Всичко, което успя да научи от интернет, беше, че на острова има манастир от шести век, основан от свети Кълъмба. Ирландският светец, известен още като Калъм Кил, беше закрилник на езическите племена в Шотландия. В началото на ХХ век разрушените постройки били възстановени от монашеския орден на Бедните кларитинки. До острова нямаше ферибот и монахините не приемаха посетители.

Излязоха от планината и се спуснаха по крайбрежно шосе; от едната страна имаше варовикови скали, от другата беше океанът. Постепенно пейзажът се разшири и се появи мочурища. Копачи на торф се трудеха в далечината, вадеха огромни парчета сбита трева, расла още през ледниковата епоха.

Навсякъде имаше езера и потоци. Пътят следваше извивките на една река, която се вливаше в малък залив. На север от залива се простираха хълмове, но те завиха на юг към Портмагий, рибарско селище с кей и нисък вълнолом. Двеста къщи се изредиха от едната страна на тесния път и всяка заприлича на Мая на детска рисунка на лице: сива коса от каменни плочи, два прозореца горе за очи, по средата червена врата вместо нос и два по-ниски прозореца със саксии с цветя, които приличаха на зъбата усмивка.

Отбиха се в селската странноприемница и собственикът каза, че до Скелиг Кълъмба ходел единствено Томас Фоли. Рядко си вдигал телефона, но вечер обикновено си бил у дома. Вики остана да уреди стаите в странноприемницата, а Гейбриъл и Мая тръгнаха по пътя. За пръв път, откакто се бяха срещнали в Лондон, оставаха сами. За Мая бе съвсем естествено да е отново с него и тя се хвана, че мисли за запознанството им в Лос Анжелис. И двамата се притесняваха един от друг и не знаеха със сигурност какви са новите им отговорности като странник и арлекин.

В края на селото видяха грубо изписана табела, която гласеше: „КАПИТАН Т. ФОЛИ — РАЗХОДКА С ЛОДКА“. Тръгнаха по калната отбивка към избелялата къща и Мая почука на вратата.

— Влизай или спри да чукаш! — извика мъжки глас.

Влязоха в антре, пълно с шамандури от стиропор, изпочупени градински мебели и алуминиева лодка с гребла, качена върху магаре за

рязане на дърва. Тук очевидно бяха събрани всички боклуци от цяла Западна Ирландия. Гейбриъл последва Мая по къс коридор, затрупан с купища стари вестници и торби с алуминиеви кутийки. Стените сякаш се стесняваха все повече. Стигнаха до втора врата.

— Ако си ти, Джеймс Кели, направо изчезвай! — извика гласът.

Мая бутна вратата и влязоха в кухнята. Имаше електрическа готварска печка и мивка, пълна с мръсни чинии. Един старец седеше по средата на стаята и кърпеше рибарска мрежа. Усмихна се и оголи кривите си зъби, пожълтели от цял живот пушене и силен чай.

— Е, кои сте вие?

— Аз съм Джудит Странд, а това е приятелят ми Ричард. Търсим капитан Фоли.

— Е, намерихте го. За какво ви е притрябвал?

— Бихме искали да наемем лодка за четирима.

— Лесна работа. — Капитан Фоли погледна Мая преценяващо, явно се чудеше колко пари да поиска. — Обиколка за половин ден струва триста евро. Цял ден — петстотин. И ще трябва да си носите обяда сами.

— Видях снимки на остров Скелиг Кълъмба — каза Гейбриъл.
— Можем ли да отидем до него?

— Нося доставки на монахините на всеки два месеца. — Фоли затършува сред безпорядъка върху кухненската маса, докато не откри една лула от изтравниче. — Но на този остров не можете да слизате.

— Защо? — попита Гейбриъл.

— Просто не се допускат посетители. — Капитан Фоли отвори една смачкана кутия за захар, извади щипка черен тютюн и я натъпка в лулата си. — Островът е собственост на Републиката, даден е под наем на Светата Църква и се управлява от ордена на Бедните сестри. Единственото, за което са единодушни всички — правителство, църква и монахини, — е, че не желаят посетители да се мотаят из Скелиг Кълъмба. Това е защитена територия за морски птици. Бедните кларитинки не ги закачат, защото прекарват времето си в молитви.

— Е, може би, ако поговоря с тях и им поискам разрешение...

— Никой не се допуска на острова без писмо от епископа, а не виждам да размахвате такова. — Фоли запали лулата си и издуха към Гейбриъл сладникав дим. — Край на приказките.

— Измислих нова — каза Мая. — Ще ти платя хиляда евро, за да ни закараш до острова и да уредиш да говорим с монахините.

Капитанът обмисли предложението.

— Може и да стане... Обаче...

Мая хвана Гейбриъл за ръката и го дръпна към вратата.

— Мисля, че ще трябва да потърсим друга лодка.

— Добре де, ще стане — бързо каза Фоли. — Ще се видим на кея утре в десет сутринта.

Излязоха от къщата и закрачиха по пътя. Мая се чувстваше като заклещен в дупката си язовец. Свечеряваше се и се бяха появили тъмни сенки — заплетени в храстите и по-рехави под дърветата.

Селяните се бяха прибрали, гледаха телевизия и си приготвяха вечеря. Лампите светеха през дантелените пердета, над повечето комини се виеше дим. Гейбриъл поведе Мая към една ръждясала пейка над залива. Отливът беше оставил тъмна ивица пясък, покрита с дървени отломки и мъртви водорасли. Мая седна на пейката, а Гейбриъл слезе до водата и се загледа на запад към хоризонта. Залязващото слънце докосваше океана и се превръщаше в размазано светло петно, което се стопяваше във водата.

— Баща ми е на острова — рече Гейбриъл. — Знам, че е там. Почти чувам как ми говори.

— Може да е вярно. Но все още не знаем защо е дошъл в Ирландия. Трябва да има някаква причина.

Гейбриъл седна до нея. Бяха сами в здрача, толкова близко, че го усещаше как диша.

— Стъмва се — рече той. — Защо още си със слънчевите очила?

— Навик.

— Веднъж ми каза, че арлекините са противници на навиците и предсказуемите действия.

Пресегна се и свали слънчевите ѝ очила. Сгъна ги и ги остави до крака и. Сега я гледаше право в очите. Мая се почувства оголена и уязвима, сякаш ѝ бяха отнели всички оръжия.

— Не искам да ме гледаш, Гейбриъл. Чувствам се неловко.

— Но ние се харесваме. Приятели сме.

— Не е вярно. Никога не можем да сме приятели. Тук съм, за да те пазя — да умра заради теб, ако се наложи.

Гейбриъл вдигна поглед към океана.

— Не искам никой повече да умира заради мен.

— Всички разбираме риска.

— Може би. Но аз съм свързан със случилото се. Когато се запознахме и ти ми каза, че може да съм странник, не разбрах как това ще промени живота на хора, с които се срещам. Имам толкова много въпроси, които искам да задам на баща си... — Гейбриъл поклати глава. — Никога не съм вярвал, че е умрял. Понякога, когато бях дете, лежах през нощта в леглото си и водех въображаеми разговори с него. Мислех, че ще го надрасна, но сега е дори още по-осезаемо.

— Гейбриъл, баща ти може и да не е на острова.

— Тогава ще продължа да го търся.

— Ако Табулата знае, че търсиш баща си, ще имат власт над теб. Ще пуснат фалшиви следи — като стръв. И ще влезеш в капана им.

— Ще рискувам. Но това не означава, че ти трябва да идваш с мен. С мен е свършено, ако нещо се случи с теб, Мая. Не бих могъл да го преживея.

Почувства се така, сякаш Тръна стои зад пейката и ѝ шепне предупреждения и заплахи. „Никога не се доверявай. Никога не се влюбвай“. Баща ѝ винаги беше толкова силен, толкова уверен в себе си — най-важният човек в живота ѝ. „Но, дявол да го вземе — помисли тя. — Той ми открадна гласа. Не мога да говоря“.

— Гейбриъл — прошепна тя. — Гейбриъл... — Гласът ѝ беше тих като на загубено дете, изгубило надежда, че някога ще го открият.

— Успокой се. — Той хвана ръката ѝ. Само сребристото от слънцето остана на хоризонта. Кожата на Гейбриъл беше топла и Мая се почувства така, сякаш ще остане студена — арлекински студена — до края на живота си.

— Ще остана до теб, независимо какво ще стане — каза тя. — Кълна ти се.

Той се наведе и я целуна. Когато устните им се разделиха, Мая видя към тях да се приближават тъмни фигури.

— Мая! — провикна се Вики. — Тук ли сте? Алис се притесни.

Валя цяла нощ. На сутринта над океана извън залива бе паднала гъста мъгла. Мая си облече някои от дрехите, които беше купила в Лондон — вълнени панталони, тъмнозелен кашмирен пуловер и

кожено яке със зимна подплата. След като закусиха в странноприемницата, отидоха на кея и видяха капитан Фоли да товари чували торф и някакви пластмасови контейнери на десетметровата си рибарска лодка. Каза им, че торфът бил за печките в манастира, а в контейнерите имало храна и чисти дрехи. Единствената питейна вода на Скелиг Кълъмба била дъждовната — събирала се в каменни езерца по скалите. Монахините имали достатъчно за пиене и къпане, но не и за пране.

Лодката беше открита, за да могат да се теглят рибарските мрежи, с покрит кокпит близо до носа, който осигуряваше завет от вятъра. Алис явно се радваше, че отново ще се качи на лодка. Влизаше и излизаше, и инспектиреше всичко, докато напуснаха залива. Капитан Фоли запали лулата си и издуха дима към тях.

— Познатият свят — рече той и вдигна палец към зелените хълмове на изток. — А това... — Махна на запад.

— Краят на света — отвърна Гейбриъл.

— Точно така, момко. Когато свети Кълъмба и монасите му дошли на острова, били стигнали до най-отдалеченото място на запад на картата на Европа. Последната спирка на трамвая.

Влязоха в мъглата в мига, в който напуснаха заслона на залива. Сякаш се намираха наскрещ огромна облак. Палубата лъщеше, капчици висяха по стоманените въжета, които крепяха антената на радиопредавателя. Лодката се спускаше плавно по всяка вълна, после се издигаше отново и разпенваше гребена на следващата. Алис — държеше се за перилата на кърмата — дотича до Мая и развълнувана посочи един тюлен. Беше лъскав и гладък и ги гледаше като куче, заварило непознати в задния двор.

Постепенно мъглата започна да се вдига и започнаха да се виждат късчета синьо небе. Пълно беше с птици: буревестници, пеликани и някакви други, с черни ръбове на крилата. След час минаха покрай остров Литъл Скелиг. Голите скали бяха целите бели от курешки, хиляди птици кръжаха из въздуха.

Мина още час, преди Скелиг Кълъмба да се появи от вълните. Изглеждаше точно като на снимката в манастира Тайбърн: два назъбени върха, хрусталаци и пирен. Мая обаче не видя нито манастира, нито някаква друга сграда и попита:

— Къде ще пристанем?

— Търпение, госпожице. Идваме от изток. От южната страна има заливче.

Фоли заобиколи отдалече скалите и се приближи до седемметров док на метални стълбове. Докът водеше до бетонна плоча с телена ограда. Огромна табела с червени и черни букви гласеше, че островът е защитена територия и достъпът до него е позволен само с изричното разрешение на Керийската епархия. В единия край на плочата имаше заключена метална порта — пазеше каменна стълба, която водеше нагоре по склона.

Капитан Фоли изключи двигателя. Вълните приближиха лодката до дока и Фоли ловко метна въже на един кнехт. Мая, Вики и Алис слязоха, а Гейбриъл помогна на Фоли да разтовари контейнерите с провизии и чувалите с торф. Вики се приближи до вратата и докосна месинговия катинар.

— Сега какво?

— Няма никой — каза Мая. — Според мен трябва да прескочим оградата и да се качим до манастира.

— На капитан Фоли няма да му хареса.

— Той ни докара до тук. Дала съм му само половината от парите. Гейбриъл няма да си тръгне, докато не разбере за баща си.

Алис дотича до тях и посочи нагоре. Мая отстъпи назад и видя четири сестри да слизат по стълбите. Бедните кларитинки носеха черни дрехи, черни покривала за глава над бели касинки и бели яки. Възлите на белите въжета, с които бяха препасани през кръста, бяха вдъхновени от францисканската история на ордена им. И четирите бяха загърнати с черни шалове. Спряха: първите три се скупчиха на стълбите, а най-високата остана няколко стъпала по-нагоре.

Капитан Фоли тръшна два чувала пред портата и изсумтя:

— Не върви на добре. Високата е игуменката. Тя командва парада.

Една от кларитинките се качи по стълбите до игуменката, получи някаква заповед и после бързо слезе към портата.

— Какво става? — попита Гейбриъл.

— Всичко свърши, момко. Не ви щат.

Фоли свали плетената шапка от плешивата си глава и се приближи до портата. Поклони се на монахинята и ѝ каза нещо с приглушен глас, после се запъти към Мая. Изглеждаше изненадан.

— Извинете, госпожице. Извинявам се за казаното преди малко. Игуменката държи да се явите в параклиса.

Игуменката тръгна, а трите монахини нарамиха по един чувал торф и се заизкачваха нагоре по стълбите. Мая, Гейбриъл, Вики и Алис ги последваха. Капитан Фоли остана при лодката си.

През шести век монасите начело със свети Кълъмба бяха иззидали стълба, която водеше от океана до върха на острова. Сивият варовик беше осеян с бели нишки и покрит тук-там с лишей. Докато следваха монахините нагоре по склона, приспивният плясък на приборя изчезна и беше заместен от воя на вятъра, който свиреше между конусовидните каменни блокове и шумолеше в пореча, костреца и киселеца. Скелиг Кълъмба приличаше на руини на огромен замък с паднали кули и порутени арки. Всички морски птици бяха изчезнали и на тяхно място се бяха появили гарвани, виеха се над главите им и грачеха.

Стигнаха до върха и се спуснаха към северната страна на острова. Точно под тях имаше три тераси, разположени една под друга, всяка широка двайсетина метра. Върху първата тераса имаше малка градина и два каменни басейна за събиране на дъждовна вода. На втората тераса имаше четири каменни сгради, построен без хоросан; приличаха на кошери с дървени врати и кръгли прозорци. Параклисът се намираше на третата тераса. Беше дълъг двайсетина метра и имаше формата на обърната наопаки лодка.

Алис и Вики останаха при монахините, а Мая и Гейбриъл слязоха по стъпалата и влязоха в параклиса. Дъбов под водеше до олтара в дъното: три прозореца зад семпъл златен кръст. Загърнатата в пелерината си, игуменката стоеше пред олтара — с гръб към посетителите и прибрани за молитва ръце. Вратата се затвори със скърцане и чуха как вятърът свири през дупките в каменните стени.

Гейбриъл направи няколко крачки напред.

— Извинете, госпожо. Току-що пристигнахме на острова и бихме желали да разговаряме с вас.

Игуменката разтвори длани и бавно отпусна ръце. В жеста имаше нещо едновременно и грациозно, и заплашително. Мая

мигновено посегна към скрития в ръкава ѝ нож. „Не — искаше ѝ се да изкрещи. — Не!“

Игуменката се извърна към тях и метна черен стоманен нож. Острието се заби в дървото на педя от главата на Гейбриъл.

Мая застана пред Гейбриъл и собственият ѝ нож за мятане почти изхвърча от ръката ѝ... но в същия миг тя видя познатото ирландско лице. Зелените ѝ очи бяха диви, почти луди. Кичур червена коса се беше измъкнал изпод колосания бял плат. Игуменката се озъби пренебрежително и каза:

— Явно е, че нито си нащрек, нито си подготвена. Ако исках, приятелят ти щеше да е мъртъв.

— Това е Гейбриъл Кориган — отвърна Мая. — Той е странник като баща си, а ти за малко да го убиеш.

— Никога не убивам без нужда.

Гейбриъл погледна ножа и попита:

— И коя, по дяволите, си ти?

— Това е Блажената майка. Една от последните живи арлекини.

— Да бе, как не се сетих. Арлекини... — Гейбриъл произнесе думата с презрение.

— Познавам Мая от дете — рече Блажената майка. — Аз я научих как да прониква в сгради. Винаги е искала да е точно като мен, но явно има още много да учи.

— Какво правиш тук? — попита Мая. — Липата мислеше, че си мъртва.

— Така исках да мислят. — Блажената майка свали черния си шал и го сгъна. — След като Тръна беше нападнат от засада в Пакистан, разбрах, че сред нас има предател. Баща ти не ми вярваше. Кой беше, Мая? Знаеш ли?

— Пастира. Убих го.

— Добре. Надявам се, че доста е страдал. Дойдох на този остров преди година и два месеца. Когато игуменката почина, монахините ме избраха... временно. — Отново се ухили. — Ние, бедните кларитинки, водим скромен, но праведен живот.

— Значи си се уплашила — обади се Гейбриъл. — И си дошла да се скриеш.

— Какъв глупав младеж. Не ме впечатли. Може би ще се наложи да минеш през преградите още един-два пъти. — Блажената майка

пристъпи към него, извади ножа от дървото и го прибра в скритата под расото ѝ ножница. — Виждате ли олтара до прозореца? В него има свещен ръкопис, вероятно написан от свети Кълъмба. Моят странник искаше да прочете тази книга, затова се наложи да го последвам по тези студени чукари.

Гейбриъл ахна и направи крачка към нея.

— Странникът...

— Е баща ти, разбира се. Тук е. Аз го пазя.

20.

— Къде е? — възкликна Гейбриъл.

— Спокойно. Ще те заведе при него. — Блажената майка махна няколко фиби и тръсна глава, за да освободи заплетената си червена грива.

— Защо не си казала на Мая, че баща ми е на този остров?

— Нямах връзка с нито един арлекин.

— Баща ми сигурно те е помолил да ме откриеш.

— Всъщност не. — Блажената майка взе един меч в кожена ножница и го преметна през рамо. — Мая не ти ли е обяснила? Ние, арлекините, само пазим странниците. Не се опитваме да ги разберем.

И без повече обяснения изведе Гейбриъл и Мая от параклиса. Една от монахините, дребна ирландка, чакаше на каменна пейка, стиснала дървената си броеница. Сигурно се молеше наум.

— Капитан Фоли още ли е на пристана? — попита Блажената майка.

— Да, госпожо.

— Кажу ми, че гостите ни ще останат на острова, докато не се свържа с него. Двете жени и момичето ще спят в общата стая. Младежът ще спи в склада. Сестра Джоун да удвои храната за обяд.

Дребничката монахиня кимна и бързо се отдалечи, все така стиснала здраво броеницата.

— Тези жени могат да изпълняват заповеди доста добре — рече Блажената майка. Но всичките тези молитви и песнопения са ужасно досадни. Говорят прекалено за отдаден на размишления орден.

Мая и Гейбриъл последваха Блажената майка обратно нагоре по една къса стълба, която водеше към средната тераса на манастира, където средновековните монаси бяха построили от варовик четири подобни на кошери сгради. Заради неспирния вятър, сградите бяха с тежки дъбови врати и малки кръгли прозорци. Бяха колкото двуетажни лондонски автобуси.

Вики и Алис ги нямаше. Блажената майка каза, че са в готварницата. Тънка струя дим излизаше от комина и вятърът я отнасяше на юг. Тръгнаха по пътеката и минаха през спалното помещение на монахините и една постройка, която Блажената майка нарече килията на светеца. За склад служеше последната постройка в края на терасата. Ирландката арлекин спря и внимателно огледа Гейбриъл, сякаш беше животно в зоопарк.

— Той е вътре.

— Благодаря ти, че си пазила баща ми.

Блажената майка отметна кичур коса от очите си.

— Благодарността ти е ненужна проява на чувства. Направила съм избор и съм поела този дълг.

Отвори тежката врата и ги поведе в склада. Подът беше дъбов, тясна стълба водеше до друг етаж. Единствената светлина идваше от три кръгли прозореца, приличаха на криви люкове в стените. Навсякъде имаше сандъци и консерви с храна. Плюс един електрически генератор. Върху една червена аптечка бяха закрепени свещи. Ирландката извади кибрит и го метна на Мая.

— Запали ги.

После коленичи на пода, полите ѝ се разпериха около нея. Прокара ръка по гладките дъбови дъски и натисна една. Тя се отмести, и отдолу се показва въжена дръжка.

— Готово. Отстъпете.

И както беше коленичила, дръпна дръжката и в пода зейна дупка. Каменни стълби слизаха надолу в мрака.

— Какво става? — попита Гейбриъл. — Той затворник ли е?

— Разбира се, че не. Вземи свещ и иди се увери сам.

Гейбриъл взе една свещ от Мая, заобиколи Блажената майка и слезе по тесните стълби в иззиданото с тухли подземие. Беше настлано с чакъл. Вътре нямаше нищо, освен пластмасови кофи с метални дръжки. Гейбриъл се зачуди дали монахините ги използват, за да напояват зеленчуковата си градина през лятото.

— Ехо? — извика той.

Никой не му отговори.

Посоката беше само една — през още една дъбова врата. Гейбриъл стисна свещта в лявата си ръка, бутна вратата и влезе в една доста по-тясна стая. Почувства се така, сякаш е влязъл в морга, за да

разпознае любим човек. На каменна плоча беше проснато тяло, завито с памучен чаршаф. Той постоя над тялото няколко секунди, после се пресегна и дръпна чаршафа. Беше баща му.

Пантите на вратата изскърцаха — Мая и Блажената майка също влязоха. И двете носеха свещи и сенките им се сливаха по стените.

— Какво се е случило? — попита Гейбриъл. — Кога е умрял?

Блажената майка завъртя очи, сякаш не можеше да повярва, че съществува такова невежество.

— Не е мъртъв. Сложи глава на гърдите му. Ще чуеш пулс на всеки десетина минути.

— Гейбриъл никога не е виждал друг странник — защити го Мая.

— Е, сега вижда. Така изглеждаш, когато прекосяваш в друг свят, момче. Баща ти е в това състояние от месеци. Нещо се е случило. Или му е харесало и е останал, или е в капан и не може да се върне в нашия свят.

— Колко време може да остане така?

— Ако загине в друг свят, тялото му ще се разложи. Ако оцелява, но никога не се върне в този свят, тялото му ще умре от старост. Няма да е лошо да умре в някой друг свят. — Тя замълча за миг. — Тогава ще мога да напусна този гаден остров.

Гейбриъл се извърна от баща си и пристъпи към Блажената майка.

— Можеш да напуснеш острова веднага. Махай се от тук, по дяволите!

— Пазя баща ти, Гейбриъл. Бих умряла за него. Но не очаквай да се държа, все едно съм му приятел. Мой дълг е да съм хладнокръвна и абсолютно благоразумна.

Блажената майка погледна Мая и излезе.

Гейбриъл нямаше представа колко дълго е стоял в подземието, взрян в баща си. Това, че беше дошъл чак тук, за да открие една празна черупка, толкова го съкруши, че умът му отказваше да приеме случилото се. Завладя го детският импулс да направи всичко отново — да влезе в склада, да дръпне капака, да слезе по стълбите и да стигне до различна развръзка.

След известно време Мая вдигна края на чаршафа, метна го върху тялото на Матю Кориган и каза тихо:

— Вече се стъмва. По-добре да идем при другите.

— С Майкъл все чакахме момента, когато ще го видим пак — въздъхна Гейбриъл. — Само за това говорехме вечер, преди да заспим.

— Не се тревожи. Той ще се върне. — Мая го хвана за ръка и го изведе от подземие.

Навън беше студено, слънцето почти докосваше хоризонта. Отидоха в готварницата. Вътре беше топло и приятно — уютно като в дом. Една пълничка ирландска монахиня, казваше се Джоун, току-що беше опекла кифлички и ги беше наредила на един поднос с различни видове домашно направени сладка и мармалади. Сестра Рут, възрастна жена е дебели очила, шеташе из кухнята и прибираше провизиите, които бяха донесли от пристана. Торфът в печката проблясваше с тъмнооранжева светлина.

Вики бързо слезе по стълбата от горния етаж и попита:

— Какво стана, Гейбриъл?

— После ще ти кажем — рече Мая. — Пие ми се чай.

Гейбриъл разкопча ципа на якето си и седна на една пейка до стената. Двете монахини го бяха зяпнали.

— Матю Кориган е твой баща? — попита сестра Рут.

— Да.

— Беше чест да се запознаем с него.

— Той е велик човек — добави сестра Джоун. — Велик...

— Искаме чай — отсече Мая и всички млъкнаха. Миг по-късно Гейбриъл държеше чаша горещ чай в студените си ръце. Настъпи напрегнато мълчание. След малко дойдоха две други монахини, носеха още от докараната храна. Сестра Мора беше дребничката монахиня, която се беше молила пред параклиса; сестра Фаустина беше от Полша и говореше със силен акцент. Докато разопаковаха провизиите и преглеждаха пощата, монахините забравиха за Гейбриъл и весело си говореха.

Бедните кларитинки не притежаваха нищо друго, освен кръстовете на врата си. Живееха без модерна канализация, хладилници или електричество, но явно намираха голяма наслада в дребните радости на живота. На връщане от пристана сестра Фаустина беше набрала розов пирен. Сложи стръкче в края на всяка синя порцеланова

чиния до бучката масло и горещата кифла — за разкош. Всичко изглеждаше идеално подредено — като в изискан ресторант, — но в жеста нямаше нищо превзето. За бедните кларитинки светът беше прекрасен; да пренебрегнеш този факт означаваше да се отречеш от Господ.

Алис Чен слезе от спалното помещение и изяде три кифлички с огромно количество мармалад от ягоди. Вики и Мая седяха в ъгъла, шепнеха си и от време на време поглеждаха към Гейбриъл. Монахините си изпиха чая и обсъдиха пощата, която им беше донесъл капитан Фоли. Молеха се за десетки хора по целия свят и говореха за тези непознати — за жената с левкемия, за мъжа с откъснати крака — като за близки приятели. Но новините се посрещаха сериозно. Добрите ставаха повод за смях и празнуване, сякаш някой имаше рожден ден.

Гейбриъл продължаваше да мисли за тялото на баща си и за белия памучен чаршаф, който му напомняше на паяжините, които покриваха древните гробници. Защо баща му още беше в друг свят? Нямаше начин да отговори на този въпрос, но си спомни това, което им беше казала Блажената майка за идването на баща му на острова.

— Извинете — обади се Гейбриъл. — Бих искал да разбера защо баща ми е дошъл тук. Блажената майка спомена нещо за ръкопис, написан от свети Кълъмба.

— Ръкописът е в параклиса — отвърна сестра Рут. — Някога е бил в Шотландия, но преди половин век го върнали на острова.

— И за какво пише Кълъмба?

— Това е слово за вярата — изповед. Светецът е описал подробно пътуването си през ада.

— Първото царство.

— Не вярваме във вашата система и със сигурност не вярваме, че Исус е бил странник.

— Той е Божият син — рече сестра Джоун.

Сестра Рут кимна.

— Христос е заченат от Светия дух и роден от Дева Мария, Той е бил разпнат, умрял и погребан — и после е възкръснал от мъртвите. — Погледна останалите сестри. — Това е в основата на християнската ни вяра. Но не смятаме, че това противоречи на идеята, че Господ е позволил на някои хора да станат странници и че тези странници могат да станат ясновидци и пророци — или светци.

— Значи Кълъмба е бил странник?

— Не знам отговора на този въпрос. Но духът му е отишъл на прокълнато място и после той се е върнал и го е описал. През по-голямата част от времето си баща ти превеждаше ръкописа. А когато не беше в параклиса...

— Разхождаше се из острова — рече сестра Фаустина със силен полски акцент. — Катереше се на върха и гледаше към морето.

— Мога ли да отида в параклиса? — попита Гейбриъл. — Бих искал да видя ръкописа.

— Няма електричество — отвърна сестра Рут. — Ще трябва да използваш свещи.

— Само искам да видя какво е чел баща ми.

Четири монахини се спогледаха и явно стигнаха до единодушно решение. Сестра Мора стана и отиде до един скрин.

— На олтара има достатъчно свещи, но ще ти трябва кибрит. Дръж вратата затворена, иначе вятърът ще ги угаси.

Гейбриъл дръпна ципа на якето си и излезе от готварницата. Единствената светлина идваше от звездите и новата луна. През нощта четирите подобни на кошери сгради и параклисът изглеждаха като огромни могили от камък и пръст, гробници на царе от Бронзовата ера. Като внимаваше да не се препъне по неравната пътека, той заобиколи спалното помещение на монахините и така наречената „килия на светеца“, където живееше Блажената майка. Слаба синкава светлина проблясваше от един от горните прозорци и Гейбриъл се зачуди дали ирландката арлекин няма компютър, свързан със сателитен телефон.

Слезе по стълбите на долната тераса и отвори незаклучената врата на параклиса. Трудно виждаше, докато не запали три дебели свещи, които засияха с тъмножълт пламък.

Олтарът на параклиса представляваше правоъгълна ниша с размерите на малък скрин с чекмеджета. Отгоре имаше прикачен голям дървен кръст, а останалата част беше украсена с дърворезби на русалки, морски чудовища и мъж, от чиято уста растеше бръшлян. Гейбриъл коленичи пред олтара и намери вдлъбнатината, която очертаваше централното чекмедже, но не можа да открие ключалка или дръжка. Буташе и дърпаше всяка резба, но нито едно от езическите украшения не искаше да отвори чекмеджето. Тъкмо щеше да се откаже и да се върне в готварницата да пита, когато дръпна

дървения кръст сантиметър напред. Чу се изщракване и чекмеджето се плъзна напред.

Вътре имаше нещо голямо, увито в черен плат, малка ученическа тетрадка с картонена подвързия и две книги. Гейбриъл разви плата и откри ръкопис с подвързия от телешки бокс и веленови^[1] страници. На първата страница беше нарисувано как свети Кълъмба стои на брега на река. Макар че ръкописът беше много стар, цветовете се бяха запазили ярки. На съседната страница беше началото на изповедта на ирландския светец, написана на латински.

Гейбриъл се наведе отново над чекмеджето и огледа и останалите книги. Едната беше опърпан латинско-английски речник; другата бе орфан учебник по латински за първокурсници. Отвори тетрадката и откри превода на ръкописа, направен от баща му. Красивият почерк му напомни за списъците за пазар, които баща му забождаше на дъската за съобщения в кухнята на фермата им. Двамата с Майкъл проверяваха списъка всяка сутрин, за да видят дали родителите им са решили да купят от магазина бонбони или други лакомства.

Гейбриъл приближи тетрадката до свещта и започна да чете преживяванията на светеца в Първия свят.

Четири дни след отпразнуването на Възнесение Богородично в небесата душата ми напусна тялото и аз се спуснах в това прокълнато място.

Обърна на следващата страница, четеше колкото се може по-бързо.

Те са демони в човешки образ и живеят на един остров наред тъмна река. Светлина идва от огъня — баща му беше зачеркнал последната дума и беше опитал друг вариант. — Светлина идва от пламъците и слънцето е скрито.

На последната страница на тетрадката Матю беше подчертал няколко реда.

Без вяра. Без надежда. Без разбулена пътека. Но по Божията милост аз открих черния вход и душата ми се върна в параклиса.

Гейбриъл се върна на ръкописа от дванайсети век, започна да разгръща веленовите страници и да разглежда илюстрациите. Кълъмба беше облечен в бяла роба и имаше златен ореол, за да се знае, че е светец. Но в този вариант на ада нямаше нито демони, нито дяволи, само мъже със средновековни одежди, въоръжени с мечове или копия. Светецът наблюдаваше, застанал до една порутена кула, а обитателите на ада се измъчваха и убиваха един друг с необуздана жестокост.

Чу как вратата изскърца и се извърна. Беше Мая. Мина през сенките и влезе в малкия осветен от свещите кръг. Беше се увила с един от шаловите на монахините. По примера на Блажената майка беше махнала черния метален тубус и носеше меч си открито. Презрамката на ножницата препасваше гърдите ѝ и дръжката на меча се подаваше над лявото ѝ рамо.

— Намери ли книгата?

— Да. Но не е само това. Баща ми е направил превод от латински и го е записал в тетрадка. Разказва се за това как свети Кълъмба прекосил в Първия свят. Предполагам, че баща ми е искал да научи нещо повече за това място, преди да иде там.

Болка проблесна върху лицето на Мая. Както обикновено се досещаше какво е намислил.

— Може да е навсякъде, Гейбриъл.

— Не. В Първия свят е.

— Няма нужда да прекосяваш. Тялото на баща ти още е в този свят. Сигурна съм, че ще се върне.

Гейбриъл се усмихна.

— Съмнявам се някой да изгаря от желание да се върне при Блажената майка.

Мая поклати глава.

— Познавам я от дете. Станала е толкова черногледа, не зачита нищо...

— Винаги ли е била толкова ревностна?

— Преди се възхищавах на смелостта и красотата ѝ. Още си спомням как пътувахме с влак до Глазгоу. Тръгнахме набързо — нямаше време да се подготвим — и Блажената майка не носеше нито перука, нито някаква друга дегизировка. Помня как я гледаха мъжете; привличаше ги, но усещаха и нещо опасно в нея.

— И си се възхищавала на това?

— Беше много отдавна, Гейбриъл. Сега се опитвам да намеря собствения си път. Не съм нито гражданка, нито зомби, но не съм и чист арлекин.

— И какъв човек искаш да бъдеш?

Мая спря пред него, мъчеше се да скрие чувствата си.

— Не искам да съм сама Гейбриъл. Арлекините могат да имат деца и семейства, но никога не се привързват истински към тях. Веднъж баща ми ми подаде меча и каза: „Това е семейството ти, приятелят ти и любовникът ти“.

— Помниш ли как седяхме на пейката и гледахме океана? — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Каза, че ще си до мен, независимо от всичко. Това означава много за мен.

Водеха разговор — думи се носеха през студения въздух, — но изведнъж, почти като по магия, всичко се преобърна. Островът и параклисът изчезнаха и те останаха сами на света. И Гейбриъл не видя нищо прикрито в погледа на Мая, нищо лъжовно. Бяха свързани дълбоко, по начин, който надхвърляше ролите им на странник и арлекин.

Вятърът блъскаше по вратата на параклиса, изпитваше силата ѝ, опитваше се да нахлуе. Гейбриъл се наведе и целуна Мая, дълго. Накрая тя се отдръпна. Извечната традиция беше унищожена като лист хартия, хвърлен в огъня. Желанието, което беше изпитвал толкова месеци, избута всичките му мисли настрана. Погледна я. Имаше чувството, че между тях не съществуват никакви бариери.

Внимателно свали меча от рамото ѝ и го постави върху една дървена пейка. Отметна косата от лицето ѝ и я целуна отново. Мая пак се дръпна, но този път много бавно. Прошепна в ухото му:

— Остани тук, Гейбриъл. Моля те. Остани тук...

[1] Тънка хартия, подобна на пергаментата — Б.пр. ↑

21.

След час лежаха на пода един до друг, увити в черния вълнен шал. Помещението беше студено, а те бяха голи. Фланелката на Гейбриъл беше метната върху пейката и Мая усещаше топлата му кожа до гърдите си. Искаше ѝ се да остане тук завинаги. Той я беше прегърнал. За пръв път, откакто се помнеше, Мая имаше чувството, че някой я закриля.

Тя беше жена и лежеше до своя любим, но арлекинската ѝ същност се беше спотаила като призрак в тъмния параклис. Изведнъж се дръпна от Гейбриъл и седна.

— Ставай, Гейбриъл.

— Защо?

— Трябва да се махнеш от тук.

Той се усмихна сънено.

— Стига де...

— Облечи се и иди в складовото помещение. Арлекините не могат да се обвързват със странници.

— Мога да поговоря с Блажената майка.

— Дори не си го помисляй. Нищо не можеш да ѝ кажеш, а и аз не мога да се държа по друг начин. Не ме докосвай, когато тя е наблизо. Не ме гледай в очите. По-късно ще говорим за това. Обещавам. Но сега трябва да се облечеш и да си вървиш.

— Стига глупости, Мая. Ти си голям човек. Блажената майка не може да ти казва как да си живееш живота.

— Не знаеш колко е опасна.

— Знам само, че обикаля из острова, раздава заповеди и обижда всички.

— Направи го заради мен. Моля те.

Гейбриъл въздъхна, но се подчини. Бавно си облече фланелката и якето и си обу обувките. После каза:

— Това пак ще се случи.

— Няма.

— И двамата го искаме. Знаеш, че това е истина...

Целуна я по устните и излезе от параклиса. Щом вратата изскърца и се затвори, Мая си отдыхна. Щеше да го остави да се върне в склада, да изчака няколко минути и тогава да се облече. Уви се с черния шал и отново легна на пода. Ако се свиеше на кълбо, можеше да запази топлината от тялото на странника, притиснато към нея, момент на близост и екстаз. Спомни си какво си беше пожелала на Карловия мост в Прага. „Нека някой ме обича и аз също да го обичам“.

Унесе се в сладки мечтания. Вратата изскърца и някой влезе. За миг изпита удоволствие от мисълта, че Гейбриъл се е върнал; после чу как някой стъпва уверено и бързо по дървения под.

Силни пръсти я сграбчиха за косата и я дръпнаха да се изправи. Една ръка ѝ зашлеви плесница, засили се и я удари отново.

Мая отвори очи и видя Блажената майка, надвесена над нея. Беше си свалила монашеската дреха и носеше черни панталони и пуловер.

— Обличай се — рече Блажената майка. Вдигна ризата на Мая и ѝ я метна.

Мая смъкна шала и я облече, копчетата я затрудниха. Още беше боса, обувките и чорапите ѝ бяха някъде на пода.

— Ако ме излъжеш, ще те убия пред олтара. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да.

Мая закопча ризата си и се изправи, залитна. Мечът ѝ беше на цели три метра от нея, на пейката.

— Спиш ли с Гейбриъл?

— Да.

— Кога започна всичко това?

— Тази вечер.

— Казах ти да не ме лъжеш!

— Кълна се, че е истина.

Блажената майка пристъпи напред и сграбчи брадичката на Мая с дясната си ръка. Втренчи се в младата жена, търсеше издайническа следа от измама или колебание. После я блъсна отвратно.

— Имаше неща, за които не бях съгласна с баща ти, но винаги съм го уважавала. Той беше истински арлекин, почиташе традициите ни. Но ти си нищо. Ти ни предаде.

— Не е вярно! — Мая се опита да говори уверено. — Открих Гейбриъл в Лос Анжелис. Пазих го от Табулата...

— Баща ти не те ли е учил? Или ти не си го послушала? Ние пазим страниците, но не се обвързваме с тях. А ти си се поддала на слабостта и чувствата си.

Босите крака на Мая стъпиха на студения под, тя направи три крачки вдясно и взе меча си. Преметна презрамката през главата си и нагласи ножницата на гърба си. После каза:

— Познаваш ме от дете. Помогна на баща ми да ми съсипе живота. Арлекините трябва да вярват в случайността. Е, в детството ми нямаше нищо случайно! Бях удряна, ритана и командвана от теб и всеки друг арлекин, който минаваше през Лондон. Обучена бях да убивам без колебание или угризение. На шестнайсет убих онези мъже в Париж...

Блажената майка тихо се изсмя, подиграваше ѝ се.

— Горкото малко момиченце, толкова съжалявам. Това ли искаш да чуеш? Съжаление ли искаш — от мен? Да не мислиш, че с мен е било по-различно? Убих първия наемник на Табулата с рязана пушка, когато бях на дванайсет! И знаеш ли с какво бях облечена? С бяла рокля за първо причастие. Майка ми ме накара да си я сложа, за да мога да се приближа по-близо до олтара и да дръпна спусъка.

За миг Мая видя следа от болка в очите ѝ. И си представи как едно дете, с бяла рокля, стои наред огромна катедрала, опръскано с кръв. Мигът отлетя и гневът на Блажената майка сякаш нарасна още повече.

— Аз съм арлекин също като теб — рече Мая. — А това означава, че не можеш да ми заповядваш...

Блажената майка изтегли меча си с две ръце, завъртя го над главата си и насочи острието към пода.

— Ще правиш каквото ти наредя. Връзката ти с Гейбриъл приключи. Повече никога няма да го видиш.

Мая бавно вдигна дясната си ръка — за да покаже, че не възнамерява да я нападне веднага. После извади меча от ножницата, вдигна го с върха нагоре и опря плоската страна до гърдите си.

— Обади се утре на капитан Фоли и той ще дойде да ни отведе от острова. Ще продължа да защитавам Гейбриъл, а ти можеш да останеш при баща му.

— Няма какво да обсъждаме. Няма място за компромис. Ще ми се подчиниш.

— Не.

— Спала си със странник и сега си влюбена в него. Подобни чувства го излагат на опасност. — Блажената майка вдигна меча си. — Понеже съм унищожила собствения си страх, мога да будя страх у другите. Понеже не ме е грижа за собствения ми живот, всичките ми врагове умират. Баща ти се опитваше да те научи на това, но ти беше прекалено непокорна. Може пък аз да те накарам да слушаш...

Блажената майка изнесе напред левия си крак. Грациозно, отработено движение — като начало на танц. След което атакува с бързи, резки движения на китката и ръката. Разсичаше и пореше въздуха с необузdana мощ, докато накрая Мая не отстъпи и не започна да се отбранява. Пламъците на свещите потрепваха, дрънченето на мечовете прорязваше тишината.

На няколко крачки от олтара Мая се хвърли през стаята, като плувец, който се гмурка във водата. Направи задно салто, за да се отдалечи от ирландката, стъпи на крака и отново вдигна меча.

Блажената майка поднови атаката си и я притисна към стената. Замахна с меча вдясно и го завъртя в последния момент, като закачи меча на Мая близо до дръжката и го изтръгна от ръцете ѝ. Той се завъртя във въздуха и издрънча в другия край на параклиса.

— Ще ми се подчиниш — рече Блажената майка. — Подчини се или приеми последствията.

Мая отказваше да отговори.

Без предупреждение острието на меча на Блажената майка мина по гърдите на Мая, отдръпна се, поряза лявото ѝ рамо, отдръпна се и после срязва и лявата ѝ ръка. Трите рани изглеждаха като от изгорено. Мая погледна в очите на арлекина и осъзна, че следващото движение на меча ще сложи край на живота ѝ. Стисна зъби, но изведнъж през главата ѝ мина мисъл, която толкова я потресе, че забрави за гордостта си.

— Нека да видя Гейбриъл за последно.

— Не.

— Ще ти се подчиня. Но трябва да се сбогувам.

22.

Фондация „Евъргрийн“ се помещаваше в цяла офис сграда на Четирийсет и четвърта и Медисън Авеню в Манхатън. Повечето служители си мислеха, че работят за неправителствена организация, която отпуска средства за изследвания и следи за тяхното изразходване. Малко на брой служители, чиито офиси се намираха на последните осем етажа, се занимаваха с не толкова публичните дейности на Братството.

Нейтан Бун мина през въртящата се врата и влезе в преддверието. Погледна декоративния водопад и малката горичка от изкуствени смърчове, подредена покрай прозорците. Архитектите бяха настоявали за истински дървета, но всички истински заляняваха и умираха, и оставяха след себе си неприятен килим от кафяви иглички. Решението беше в горичката от изкуствени дървета със съвременна климатична система, от която се носеше лек аромат на бор. Всички предпочитаха имитацията: изглеждаше по-истинска от всичко, което расте в гората.

Бун се приближи до охраната, застана в малък жълт квадрат и позволи на служителя да сканира очите му. След като самоличността му беше потвърдена на компютърния екран, охранителят каза:

— Добър ден, господин Бун. Имате достъп до осемнайсети етаж.

— Някаква друга информация?

— Не, сър. Само това пише. Господин Реймънд ще ви придружи до съответния асансьор.

Бун последва втори охранител до последния асансьор в коридора. Охранителят прокара лична карта пред сензора и излезе точно преди вратите да се затворят. Щом асансьорът потегли нагоре, видеокамера засне лицето на Бун и го сравни с биометричната информация в компютъра на фондация „Евъргрийн“.

Сутринта Бун беше получил имейл да се яви на среща с членове от борда на директорите на Братството. Нещо крайно необичайно. През последните няколко години Бун се беше срещал с борда само под

председателството на Наш. Доколкото знаеше, генералът още беше на Дарк Айланд в река Сейнт Лорънс.

Вратите на асансьора се отвориха и Бун пристъпи в празната чакалня. Столът зад рецепцията също беше празен, но на бюрото имаше малък високоговорител.

— Здравейте, господин Бун. — Гласът, който идваше от високоговорителя, беше генериран компютърно, но звучеше като на истински човек — млада жена, умна и интелигентна.

— Здравейте.

— Моля, изчакайте тук. Ще ви уведомим, когато срещата започне.

Бун седна на едно велурено канапе до стъклена масичка за кафе. Никога не беше идвал на осемнайсетия етаж и нямаше представа какво оборудване оценява реакциите му. Свърхчувствителен микрофон можеше да следи пулса му, а инфрачервена камера да отразява промените на температурата на кожата му — хората, които са ядосани или се страхуват, имат по-топла кожа и по-учестен сърдечен ритъм. Компютърът можеше да анализира данните и да предскаже евентуална проява на насилие.

Чу се тихо изщракване и едно чекмедже на бюрото на рецепцията се отвори.

— Нашите сензори ни информираха, че носите пистолет — рече компютърният глас. — Моля, поставете го в чекмеджето. Ще ви бъде върнат след края на срещата.

Бун отиде до бюрото и се втренчи в отвореното чекмедже. Въпреки че работеше за Братството вече почти осем години, никога не го бяха карали да си предава оръжието. Винаги беше минавал за надежден и изпълнителен служител. Бяха ли започнали да се съмняват в лоялността му?

— За втори път ви молим — обади се гласът. — Неподчинението ще бъде сметнато за нарушение на сигурността.

— Аз отговарям за сигурността — заяви Бун и чак сега осъзна, че разговаря с компютър. Изчака няколко секунди, само за да покаже независимостта си, извади пистолета от кобура си и го сложи в чекмеджето. Три светли линии веднага оградиха оръжието в равноностранен триъгълник. Чекмеджето се плъзна и се затвори. Бун се върна на канапето. Нямаше нищо против да го проверява машина, но

го ядоса това, че се отнасят с него като с престъпник. Явно програмата не беше настроена да засвидетелства различни степени на уважение.

Загледа се в голямата картина на стената срещу него. Пастелно петно с крака, приличаше на размазан паяк. В дъното на стаята имаше три врати, боядисани в различен цвят. Нямахме друг изход, освен асансьора, а и той се командваше от компютъра.

— Срещата ще започне всеки момент — каза гласът. — Моля, минете през синята врата и отидете до края на коридора.

Бун стана. Мъчеше се да не показва раздразнението си.

— Приятен ден — каза на машината.

Синята врата плавно се прибра в стената в мига, в който сензорите усетиха тялото му. Той тръгна по коридора към металната врата. Не виждаше ключалка или дръжка. Вратата също се плъзна пред него и той влезе в заседателна зала с огромни прозорци, зад които се виждаха върховете на сградите в Манхатън. Двама членове на борда на Братството седяха на дългата черна маса — доктор Андерс Йенсен и госпожа Брюстър, британката, която натискаше за новата програма сянка в Берлин.

— Здравсти, Нейтан. — Госпожа Брюстър се държеше така, сякаш той беше някакъв слуга, който се е отбил в дома ѝ в Южен Кенсингтън. — Познаваш доктор Йенсен от Дания, нали?

Бун кимна на Йенсен.

— Запознахме се миналата година в Европа.

Трети човек стоеше до един прозорец и наблюдаваше града. Майкъл Кориган. Преди няколко месеца Бун беше заловил Майкъл в Лос Анжелис и го беше превозил до Източното крайбрежие. Беше го виждал уплашен и объркан, но сега беше настъпила промяна. Странникът сякаш излъчваше увереност и власт.

— Аз настоях за тази среща — каза Майкъл. — Благодаря ти, че се отзова толкова бързо.

— Майкъл се присъедини към усилията ни — допълни госпожа Брюстър. — Той напълно разбира новите ни цели.

„Но той е странник — помисли си Бун. — От хилядолетия убивате такива като него“. Искаше му се да сграбчи госпожа Брюстър и да я удуши. Защо правеше това? Не виждаше ли опасността?

— И какви са новите ни цели? — попита Бун. — Братството прави всичко възможно, за да установи Паноптикона. Целта променила

ли се е през последните няколко седмици?

— Целта е същата, но вече е постижима — рече Майкъл. — Ако програмата сянка заработи в Берлин, можем да я наложим в Европа и Северна Америка.

— Това е свързано с компютърния център — отвърна Бун. — Моята работа е да пазя Братството от атаките на враговете му.

— И не я вършите много добре — рече доктор Йенсен. — Проникнаха в изследователския център в Уестчестър и той беше почти унищожен, завършването на квантовия компютър беше отложено и снощи Холис Уилсън нападна няколко от мъжете ми в нощен клуб в Манхатън.

— Очакваме наетият персонал да си върши по-съвестно работата — намеси се госпожа Брюстър. — Това, което ни притеснява, е, че Холис Уилсън е избягал.

— Имам нужда от повече хора.

— Гейбриъл и приятелите му не са най-належащият проблем — заяви Майкъл. — Трябва да съсредоточите усилията си в откриването на баща ми.

Бун се поколеба, после внимателно каза:

— Напоследък получавам различни заповеди от различни източници.

— Брат ми никога не е можел да организира нещо. Беше куриер и разносяше пратки с мотор в Лос Анжелис, когато хората ви го откриха. Баща ми цял живот е бил странник и знаем, че е вдъхновил създаването на различни комуни. Матю Кориган е опасен и затова той е целта. Получихте заповедите си, господин Бун.

Госпожа Брюстър кимна в знак на съгласие. Бун се почувства така, сякаш огромният прозорец току-що се е пръснал и навсякъде има парчета стъкла. Странник, един от враговете им, говореше от името на Братството.

— Щом така искате...

Майкъл го изгледа втренчено, сякаш беше доловил мислите му.

— Да, господин Бун. Аз ръководя търсенето на баща си и така искам.

23.

Вратата на склада се тресна и обувки с тежки подметки затропаха нагоре по стълбите. Все още увит в тежкия юрган, Гейбриъл се претърколи по гръб и отвори очи. Сестра Фаустина, полската монахиня, влезе с дървен поднос. Постави закуската му на пода, после се изправи и сложи ръце на кръста си.

— Спеше ли?

— Не.

— Приятелите ти са будни. След закуска ела в параклиса.

— Благодаря, сестра Фаустина. Ще дойда.

Едрата жена го гледаше, изучаваше го, сякаш беше непознатата морска твар, изхвърлена на брега на острова.

— Ние говори с баща ти. Той вярващ човек. — Сестра Фаустина продължаваше да го гледа; изсумтя. Гейбриъл се почувства така, сякаш не е издържал на проверката. — Молим се за баща ти всяка нощ. Може би е на мрачно място. Не може намери пътя към дома...

— Благодаря ти, сестро.

Сестра Фаустина кимна, после изтрополи надолу по стълбите.

В склада нямаше отопление, затова Гейбриъл се облече бързо. Монахинята му беше донесла пълен чайник, черен хляб, масло, мармалад от кайсии и дебел резен сирене чедар. Гейбриъл беше гладен и почна да се тъпче, спря само да си налее втора чаша чай.

Наистина ли се беше любил с Мая нощес? В студената стая, със слънцето, което проникваше през кръглите прозорци, мигът в параклиса изглеждаше като отдавнашен сън. Спомни си първата дълга целувка, трептенето на свещите, когато телата им се сляха и после се разделиха. За пръв път, откакто се бяха срещнали, усещаше, че всички защитни прегради на Мая са се стопили и че може да я види ясно. Тя го обичаше и държеше на него и той ѝ отвърщаше със същото. И двамата, и арлекинът, и странникът, вече бяха отделени от обикновения свят и сега тези две парченца от пъзъла някак се бяха намерили и се бяха събрали.

Облече си якето, излезе и тръгна по каменната пътека покрай другите пострройки. Небето беше ясно, но денят бе суров и студен, северозападният вятър рошеше буренака. Черен дим полягаше над комина на готварницата, но Гейбриъл не се отби да се стопли, а тръгна директно към параклиса.

Мая седеше на една пейка, мечът бе на коленете ѝ. Беше с черни дрехи — панталони и пуловер с поло яка, Блажената майка крачеше напред-назад пред олтара. Разговорът между двете секна в мига, в който Гейбриъл влезе.

— Сестра Фаустина каза да дойда тук.

— Точно така — отвърна Блажената майка. — Мая има да ти каже нещо.

Мая го погледна и Гейбриъл усети, че все едно го пробожда нож. Агресивната самоувереност на младата жена беше изчезнала. Изглеждаше тъжна и сразена и Гейбриъл разбра, че Блажената майка някак си е научила за снощи.

— Опасно е два арлекина да стоят на едно място — каза Мая. Гласът ѝ беше безстрастен. — Свързахме се с капитан Фоли по сателитния телефон. Двамата с Блажената майка се връщате тази сутрин на брега. Тя ще те отведе на безопасно място някъде в Ирландия. Аз ще остана тук и ще пазя баща ти.

— Искам ти да дойдеш с мен.

— Вече взех решение — отвърна Блажената майка. — Нямам избор. Пази баща ти половин година. Сега е ред на Мая.

— Не виждам защо с Мая не можем да останем заедно.

— Ние знаем кое е най-добре за оцеляването ти.

Мая стискаше ножницата на меча си, сякаш оръжието можеше да я спаси от разговора. Лицето ѝ беше отчаяно, умоляващо, но тя сведе поглед към пода.

— Това е най-логичното решение, Гейбриъл. И така трябва да постъпват арлекините — да взимат логични решения, свързани със сигурността на странниците. Блажената майка е много по-опитна от мен. Има достъп до оръжия и надеждни наемници.

— А и не забравяй за Вики Фрейзър и момиченцето — намеси се Блажената майка. — Ще бъдат в безопасност тук, на острова. Трудно е да се пътува с дете.

— До тук се справяхме.

— Извадили сте късмет. — Блажената майка отиде зад олтара да избърше прозореца, който гледаше към морето. Гейбриъл понечи да ѝ възрази, но в тази ирландка имаше нещо наистина заплашително. През годините Гейбриъл беше ставал свидетел на всевъзможни сбивания по барове и по улиците, когато пияни мъже се обиждаха и постепенно стигаха до изблик на агресия. Блажената майка беше прекрачила тази черта преди много години. Ако някой я предизвикаше, тя нападнаше начаса — без задръжки.

— Кога ще те видя пак? — попита Гейбриъл Мая.

— След около година, вероятно, ще може да напусне острова — отвърна вместо нея Блажената майка. — Може да стане и по-рано, ако баща ти се върне в този свят.

— Година? Това е лудост!

— Лодката ще пристигне след двацет минути, Гейбриъл. Пригответи се за тръгване.

Разговорът беше приключил. Замаян, Гейбриъл излезе от параклиса. Видя Вики и Алис нагоре по склона. Качи се по стълбите на следващата тераса, заобиколи градината и басейните за дъждовна вода и тръгна към най-високата точка на острова.

Седнала на една кръгла скала, Вики гледаше тъмносиния океан, който ги заобикаляше от всички страни. Островът караше Гейбриъл да се чувства така, сякаш не съществува нищо друго — сякаш наистина са сами в центъра на света. На десетина метра от Вики Алис подскачаше по скалите и от време на време спираше, за да сече високите бурени с пръчка.

Вики се усмихна и посочи момиченцето.

— Мисля, че се прави на арлекин.

— Не съм убеден, че това е добре — отвърна Гейбриъл и седна до нея. Небето беше осеяно с буревестници — плуваха в невидимите въздушни течения.

— Заминавам — рече Гейбриъл. Докато ѝ предаваше разговора от параклиса; думите на Блажената майка добиха тежест и съдържание — като далечен град, към който се приближаваш през мъглата. Вятърът се усили и птиците над тях закрещяха пронизително. Гейбриъл се почувства ужасно самотен.

— Не се тревожи за баща си, Гейбриъл. Двете с Мая ще го пазим.

— Ами ако се върне в този свят и аз не съм тук?

Вики стисна ръката му.

— Тогава ще му кажем, че има предан син, който е направил всичко възможно, за да го намери.

Гейбриъл се върна в склада, запали свещ и слезе в подземие. Тялото на баща му все така лежеше на каменната плоча, покрито с памучния чаршаф. Сянката на Гейбриъл потрепна на стената, когато дръпна чаршафа. Косата на Матю Кориган беше дълга и сива, по челото и в двата края на устата му имаше издълбани дълбоки бръчки. Докато Гейбриъл растеше, всички повтаряха, че приличал на баща си, но той успя да види приликата чак сега. Почувства се така, сякаш вижда себе си на стари години — изнурен от цял един живот взирание в сърцата на другите.

Коленичи до тялото и допря ухо до гърдите на баща си. Изчака няколко минути и после чу тихото тупкане на един-единствен удар на сърцето. Почувства се така, сякаш баща му се намира само на няколко крачки от него и го вика от сенките. Целуна го по челото и се качи по стълбите. Тъкмо затваряше капака, когато Мая влезе.

— Баща ти добре ли е?

— Няма промяна. — Гейбриъл я прегърна. За миг тя се поддаде на чувствата си и се притисна до него. Той я погали по косата.

— Фоли току-що пристигна — рече тя. — Блажената майка вече слиза към пристана. Трябва да побързаш.

— Тя знае за снощи, нали?

— Разбира се, че знае. — Вятърът блъсна отворената врата и Мая се дръпна от него и я затвори. — Направихме грешка. Не изпълних дълга си.

— Престани да говориш като арлекин.

— Аз съм арлекин, Гейбриъл. И не мога да те защитавам, ако не бъда като Блажената майка. Хладнокръвна и разумна.

— Не ти вярвам.

— Аз съм арлекин, а ти си странник. Време е да започнем да се държим като такива.

— За какво говориш?

— Баща ти е прекосил и може да не се върне. Брат ти се присъедини към Табулата. Ти си единственият, на когото се надяват

всички. Знам, че притежаваш силата, Гейбриъл. Сега трябва да я използваш.

— Не съм го искал.

— И аз не съм искала точно такъв живот, но това ми е дадено. Снощи и двамата се опитахме да избягаме от задълженията си. Блажената майка е права. Любовта те прави глупав и слаб.

Гейбриъл пристъпи напред и се опита да я прегърне.

— Мая...

— Приемам това, което съм. Време е и ти да приемеш дълга си.

— И какво да направя? Да поведе свободните бегачи?

— Можеш да говориш с тях. Това е начало. Те ти се възхищават, Гейбриъл. Когато бяхме в Къщата с лозите, го видях в очите им.

— Добре, ще говоря с тях. Но искам да дойдеш с мен.

Мая се извърна настрана, за да не може Гейбриъл да види лицето й.

— Пази се — каза със задавен глас, после излезе и тръгна нагоре по скалистия склон. Вятърът развяваше косата й.

Гейбриъл слезе на пристана. Капитан Фоли ровичкаше нещо из двигателя. Блажената майка крачеше напред-назад по бетонната плоча.

— Мая ми даде ключовете на колата, която сте оставили в Портмагий — каза тя. — Ще тръгнем на север към една безопасна къща в Каунти Каван. Трябва да се обадя на един от контактите й да видя дали...

Гейбриъл я прекъсна:

— Ти можеш да правиш каквото си искаш, но аз се връщам в Лондон.

Блажената майка хвърли поглед към капитан Фоли, за да се увери, че не ги чува.

— Ти прие закрилата ми, Гейбриъл. Това означава, че аз взимам решенията.

— Имам приятели в Лондон — свободни бегачи. Искам да говоря с тях.

— И ако не се съглася?

— От Табулата ли те е страх, Блажена майко? Това ли ти е проблемът?

Ирландката се намръщи и докосна черния метален тубус, в който беше арлекинският ѝ меч. Приличаше на езическа царица, която токущо е била оскърбена от простосмъртен.

— Повече от ясно е, че те се страхуват от мен.

— Добре. Защото аз се връщам в Лондон. Щом искаш да ме защитаваш, значи трябва да дойдеш с мен.

24.

Гейбриъл седеше до прозореца на горния етаж на Къщата с лозите и гледаше към малкия обществен парк в средата на Бонингтън Скуеър. Наближаваше девет вечерта. След падането на мрака студена мъгла се беше вдигнала от Темза и лазеше към тесните улички на Южен Лондон. Уличните лампи около площада светеха слабо, като малки пламъчета, покорени от студена и завладяваща сила. В парка нямаше никой, но през няколко минути малки групички млади жени и мъже се приближаваха до къщата и тропаха на вратата.

Гейбриъл се беше върнал в Лондон преди три дни и беше отседнал в магазина за барабани на Уинстън Абоса в Камдън Маркет. Потърси помощ от Джагър и приятелите му и те се отзоваха начаса. Мълвата беше плъзнала и свободни бегачи от всички краища на страната пристигаха в Къщата с лозите.

Джагър почука два пъти на вратата, преди да провре глава. Изглеждаше притеснен. Гейбриъл чуваше глъчката, която се носеше от тълпата долу.

— Много хора дойдоха — каза Джагър. — Има отбори от Глазгоу и Ливърпул. Дори старият ти приятел Резачката пристигна от Манчестър с приятелите си. Не знам откъде са разбрали.

— Ще има ли достатъчно място?

— Айс се държи като ръководителка в детски лагер и нарежда кой къде да сяда. Роланд и Себастиан опъват кабели. Ще има високоговорители в цялата къща.

— Благодаря, Джагър.

Свободният бегач оправи плетената си шапка и му се усмихна сконфузено.

— Слушай, пич. Нали сме приятели? Можем да си кажем всичко.

— Защо? Какво има?

— Ирландката, дето ти е бодигард. Предната врата била задръстена от хора и Роланд заобиколил отзад и се прехвърлил през

оградата. Правим го непрекъснато, за да влезем през кухнята. Ирландката обаче измъкнала пистолет и...

— Убила ли го е?

— Не. Обаче той за малко да се напикае в гащите. Та имам предвид да я постегнеш малко. Може би трябва да почака пред къщата по време на речта ти. Не искам да убива никого тази вечер.

— Не се тревожи. Изчезваме веднага щом свърша.

— И после какво?

— Ще помоля за малко помощ и ще видим какво ще стане. Искам да играеш ролята на посредник между мен и всички долу.

— Няма проблем. Това го мога.

— Отседнал съм в Камдън Маркет, в един ъндърграунд район, Катакомбите. Там има магазин за барабани, държи го един тип, Уинстън. Той ще знае как да ме открие.

— Това все пак е план, пич. — Джагър кимна сериозно. — Всички искат да те чуят, дай ни само още няколко минути. Трябва да сместя още малко хора.

Свободният бегач слезе долу. Гейбриъл остана да седи и да гледа към малката градина по средата на площада. Според Себастиан на мястото на градинката имало разрушена от бомбардировките през Втората световна война сграда, която после била превърната в бунище. С времето хората се обединили, почистили мястото и посадили обичайните храсти и бръшлян, плюс по-екзотични тропически растения. До розовите храсти растяха палми и бананови дървета. Себастиан беше убеден, че Бонингтън Скуеър е различна екологична зона със собствен климат.

Свободните бегачи бяха насадили зад Къщата с лозите зеленчукова градина, а по покривите на всяка сграда около площада се виждаха храсти и дори малки дървета. Макар че в Лондон имаше хиляди камери за наблюдение, несекващото желание за градинки показваше, че средностатистическият гражданин търси убежище от Голямата машина. С приятели, храна и бутилка вино дори градината в задния двор изглеждаше просторна и скъпа.

След няколко минути Джагър почука два пъти, отвори и попита:

— Готов ли си?

Няколко свободни бегачи седяха на стълбите, други се бутаха по коридора. Блажената майка стоеше във всекидневната до една маса с

малък микрофон по средата. Един от ирландските ѝ наемници, здравеняк със стар белег на врата, пазеше пред къщата.

Гейбриъл взе микрофона, включи го, пое си дъх и чу пукането на колоните в коридора.

— В средното училище още първия учебен ден ни раздадоха огромни учебници по история — почна той. — Спомням си колко трудно ми беше да натъпквам моя в раницата всеки следобед. Но имам предвид друго. Всяка историческа епоха беше отбелязана с различен цвят и учителят ни караше да вярваме, че на определена дата всички преставали да се държат средновековно и решавали, че са във Възраждането. — Изглежда събралите се. — Разбира се, истинската история няма нищо общо с това. Различни виждания и различни технологии могат да съществуват рамо до рамо. Когато се появи истинско нововъведение, повечето хора дори не осъзнават въздействието и последиците, които ще има върху живота им. Та значи: един от начините да се гледа на историята е като на непрекъснатата битка — конфликт между хора с нови идеи и хора, които искат да контролират обществото. Някои от вас може да са чули слухове за мощна група хора, наречена Табулата. Табулата е водила крале и правителства към тяхната философия за контрол. Искат да превърнат света в огромен затвор, където затворникът винаги смята, че е наблюдаван. Накрая всички затворници ще приемат положението си като реалност.

— Някои хора не си дават сметка какво става. Други предпочитат да си затварят очите. Но всички тук сте свободни бегачи. Сградите, с които сме заобиколени, не ви плашат. Ние се катерим по стените и скачаме по покривите. — Гейбриъл забеляза, че Резачката, лидерът на свободните бегачи от Манчестър, седи до стената с гипсирана ръка. — Уважавам всички вас, и особено ето този човек, Резачката. Едно такси го блъсна преди няколко седмици, когато се състезавахме, а ето, че вече е сред приятелите си. Истинският бегач не приема традиционните граници и ограничения. Това не е „спорт“ или начин да те покажат по телевизията. Това е избор, който правим в живота си. Начин да изразим това, което е в сърцата ни...

— Макар че сред нас има хора, които отказват някои страни на технологиите, всички сме наясно колко много компютрите промениха света — продължи Гейбриъл. — Това наистина е нова историческа

епоха: епохата на Голямата машина. Наблюдателните камери и скенерите са навсякъде. Скоро правото на личен живот ще изчезне. Всички тези промени са оправдани от всепроникващата култура на страха. Медиите постоянно гърмят за поредната заплаха за живота ни. Избраните от нас лидери окуражават този страх, когато ни отнемат свободата.

— Но свободните бегачи не се страхуват. Някои от нас се опитват да живеят извън Мрежата. Други се бунтуват чрез дребни жестове. Тази вечер ви моля да направите нещо по-голямо. Смятам, че Табулата възнамерява да предприеме решителна крачка към създаването на електронния си затвор. Не става дума за още няколко камери за наблюдение или нова версия на сканираща програма. Това е последната фаза на плана. И какъв е планът? Това е въпросът. Моля ви да пресеете слуховете и да разберете какво се случва в действителност. Имам нужда от хора, които могат да говорят с приятели, да търсят в интернет, да се вслушват в гласовете, довени от вятъра. — Гейбриъл посочи Себастиан. — Този човек е направил първия от няколкото ъндърграунд уебсайтове. Пращайте информацията си там и ще започнем да организираме съпротива.

Направи пауза, през която огледа всички, и приключи:

— Помнете, че всички вие все още можете да направите своя избор. Няма нужда да приемате тази нова система на контрол и страх. Имаме силата да кажем „не“. Имаме правото да бъдем свободни. Благодаря ви.

Никой не изръкопляска, нито извика, но явно всички го подкрепяха. Гейбриъл си тръгна. Няколко души докоснаха ръката му, докато минаваше покрай тях.

Навън беше студено. Блажената майка се обърна към Брайън, ирландския наемник, който чакаше на тротоара, и каза:

— Свърши. Да тръгваме.

Двамата се качиха отзад във вана, а Брайън се пхна на седалката до шофьора. Ванът потегли бавно през мъглата по Лангли Лейн.

Блажената майка изглежда съсредоточено Гейбриъл. За пръв път, откакто се беше запознал с нея, не се отнасяше към него с пълно пренебрежение.

— Ще изнасяш ли още речи? — попита тя.

„Ще продължа да търся баща си“, помисли си Гейбриъл, но запази намеренията за себе си.

— Може би. Не знам.

— Напомняш ми за баща ти — рече Блажената майка. — Преди да отидем в Ирландия, го чух да говори няколко пъти пред различни групи в Португалия и Испания.

— Споменава ли е някога за семейството си?

— Каза ми, че двамата с брат ти сте се срещали с Тръна като малки.

— Само толкова ли? Пазила си баща ми месеци наред и той не ти е казал нищо друго?

Блажената майка се загледа през прозореца. Тъкмо минаваха по моста през реката.

— Каза и че и арлекините, и странниците са поели по дълъг път и че понякога е трудно да се види светлината в далечината.

Камдън Маркет беше мястото, където Мая, Вики и Алис бяха влезли в Лондон. През викторианската епоха тук бяха товарили шлеповете с въглища и трупи. Складовете и кораборемонтните работилници бяха превърнати в безистени, пълни с магазинчета за дрехи и хранителни стоки. От тук можеше да си купиш порцелан и сладкиши, бижута и военни униформи.

Брайън ги остави на Чок Фарм Роуд и Блажената майка поведе Гейбриъл към покрития пазар. Имигрантите, които продаваха храна на сергиите, вече прибираха столовете и хвърляха пилета с къри в чували за боклук. Цветни крушки, останали от Коледа, се полюшваха тук-там, но иначе пазарът беше тъмен и плъхове пробягваха в сенките.

Блажената майка знаеше местоположението на всяка камера за наблюдение в района, но от време на време спираше и използваше детектор за камери — устройство с размерите на мобилен телефон. Мощни диоди излъчваха инфрачервена светлина, невидима за човешкото око. Обективите на наблюдателните камери я отразяваха и светеха като миниатюрни луни на екрана на устройството. Гейбриъл се впечатли колко бързо ирландката открива скрити камери и избягва обсега им.

В източния край на пазара имаше стари тухлени постройките, използвани някога като конюшни за конете, които теглели каруците и омнибусите по улиците на Лондон. Още стари конюшни имаше в

тунелите, така наречените Катакомби, които се намираха под издигнатите железопътни релси. Блажената майка вкара Гейбриъл през една тухлена арка в катакомбите и двамата забързаха покрай заключените магазини и ателиета. На места стените на тунела бяха боядисани в розово, на други бяха покрити с алуминиево фолио. Накрая стигнаха до магазина на Уинстън Абоса — мъжът от Западна Африка седеше на циментовия под и опъваше кожа върху един дървен барабан.

Стана и кимна на гостите си.

— Добре дошли. Надявам се, че речта е имала успех.

— Имаше ли клиенти? — попита Блажената майка.

— Не, мадам. Вечерта беше много спокойна.

Заобиколиха африканските барабани и статуите от слонова кост на племенни богове и бременни жени. Уинстън дръпна един платнен плакат с реклама за фестивал на барабаните в Стоунхендж. В тухлената стена зад него имаше метална врата. Той я отключи и влязоха в апартамент с четири стаи, наредени покрай тесен коридор. Във всекидневната имаше походно легло и два монитора, които показваха магазина и входа към катакомбите. Гейбриъл продължи по коридора, покрай малката кухня и банята, към една спалня без прозорци, в която имаше стол, бюро и железен креват. Това беше домът му през последните три дни.

Блажената майка отвори шкафа в кухнята и извади бутилка ирландско уиски. Уинстън последва Гейбриъл в спалнята.

— Гладен ли сте, господин Гейбриъл?

— В момента не, Уинстън. Ще си направя чай и сандвичи по-късно.

— Всички ресторанти още са отворени. Мога да взема нещо за вкъщи.

— Благодаря. Вземи каквото искаш. Ще си легна малко.

Уинстън затвори вратата и Гейбриъл го чу да говори с Блажената майка. Легна и се загледа в крушката, която висеше на сред тавана. Стаята беше студена, от една пукнатина в тавана се процеждаше вода.

Енергията, която Гейбриъл беше усетил по време на речта, се беше изпарила. Осъзна, че в този момент е също като баща си — телата и на двамата лежаха в тайни помещения, охранявани от арлекини. Но един странник не трябваше да приема подобри

ограничения. Светлината можеше да търси светлина в паралелен свят. Ако прекосеше, можеше да се опита да открие баща си в Първото царство.

Седна на леглото с ръце в скута и крака на циментовия под. Отпусни се, каза си. През първата фаза прекосяването приличаше на молитва или медитация. Той затвори очи и си представи тяло от светлина вътре във физическото си тяло. Усети енергията му, проследи очертанията му от вътрешната страна на раменете, ръцете и китките.

Вдишвай. Издишвай. И изведнъж лявата му ръка се хлъзна от скута му и падна на дюшека като мъртва. Той отвори очи и видя, че призрачна ръка се е отделила от тялото му. Беше черна, с малки светещи точки като съзвездия в нощното небе. Съсредоточи се върху другата реалност и повдигна призрачната си ръка по-високо, още малко... и изведнъж светлината напусна тялото му като гъсеница, която излиза от пашкул.

25.

От верандата на двуетажната си облицована с дъски къща Розалин Мейгън гледаше как баща ѝ се клатушка по тясната уличка. Капитан Томас Фоли беше пресушил на вечеря пет бутилки гинес, но Розалин не се оплакваше от пиенето му. Капитанът беше отгледал шест деца, излизаше за риба във всякакво време и никога не се биеше в селската кръчма. „Щом иска още една бутилка, нека си пийне — помисли си тя. — Помага му да забрави за артритата“.

Влезе в кухнята и включи компютъра в нишата до килера. Мъжът ѝ беше в Лимерик на обучение, а синът ѝ работеше като дърводелец в Америка. През лятото къщата ѝ беше пълна с туристи, но през студените месеци дори и любителите на птици избягваха да идват. Розалин предпочиташе спокойния сезон, нищо че през деня не се случваше почти нищо. По-голямата ѝ сестра работеше в пощата в Дъблин. Непрекъснато се хвалеше на кой нов филм ходила или коя пиеса гледала в театър „Аби“. Веднъж даже беше достатъчно груба да нарече Портмагий „заспало малко село“.

Тази вечер Розалин имаше достатъчно новини за приличен имейл. Със сигурност на Скелиг Кълъмба ставаше нещо тайнствено и баща ѝ беше единственият източник на информация за острова.

Та Розалин напомни на сестра си, че миналата година един възрастен човек, Матю, отишъл на острова заедно с една червенокоса ирландка, която неизвестно как ненадейно станала игуменка. Преди няколко дни пък още по-странна група пристигнала в Портмагий — малко китайче, чернокожа жена, американец и млада жена с британски акцент. Ден след като баща им ги закарал на острова, му било наредено да върне така наречената игуменка и американеца на сушата. „Това, което става, със сигурност е странно — написа Розалин. — Може и да не е Дъблин, но и ние в Портмагий си имаме тайни“.

В компютъра имаше скрит „червей“ — шпионин, — който беше заразил милиони компютри по целия свят. Червеят дебнеше подобно на тропическа змия на дъното на тъмна лагуна. Когато се появи

определени думи или имена, програмата намираше новата информация, копираше я и после се плъзваше в интернет да намери господаря си.

Вики Фрейзър обичаше да се буди в спалното помещение над готварницата на манастира. Лицето ѝ беше винаги студено, но всичко останало беше увито в пухения юрган. Алис спеше в ъгъла. Мая беше само на няколко крачки от нея с арлекинския меч подръка.

Сутрин готварницата беше притихнала. Когато слънцето паднеше под определен ъгъл върху постройката, жълтеникавобял лъч влизаше през скосения прозорец и бавно запълзваше по пода. Вики си мислеше за Холис и си представяше как лежи до нея. Тялото му беше покрито с белези от всевъзможни битки и двубои, но щом надникнеше в очите му, виждаше добротата в тях. Сега, когато бяха в безопасност на острова, Вики имаше време да мисли за него. Холис беше много добър боец, но тя се тревожеше, че самоувереността му може да го вкара в беля.

Към шест сестра Джоун започна да тропа долу, приготвяше чая. Останалите три сестри дойдоха половин час по-късно и всички закусиха заедно. На масата имаше голям буркан мед. Алис го хващаше с две ръце и изливаше върху овесената си каша странни фигури.

Момичето все още отказваше да говори, но явно харесваше да живее на острова. Помагаше на сестрите в ежедневните им задължения, береше цветя и ги слагаше в празни буркани от мармалад и кръстосваше острова с пръчка вместо арлекински меч. Веднъж поведе Вики надолу по една тясна пътека, вдълбана в скалата. Стотина метра по стръмния склон — и човек излизаше право на скалистия бряг, където вълните са разбиваха в камъните.

Пътеката водеше до малка пещера. Вътре имаше покрита с мъх каменна пейка и малък олтар с келтски кръст.

— Прилича на пещера на отшелник — каза Вики и на Алис, изглежда, идеята ѝ хареса. Двете седяха пред входа на пещерата и малкото момиченце хвърляше камъчета към хоризонта.

Алис се отнасяше към Вики като към по-голяма сестра, чиято основна грижа е да реши косата ѝ. Обожаваше монахините, които ѝ четяха приключенски романи и правеха сладки със стафиди. Една

вечер дори легна на една пейка в параклиса с глава в скута на сестра Джоун. Мая беше друга категория за малкото момиче: не беше майка, сестра или приятелка. Понякога Вики ги виждаше да си разменят погледи, изпълнени с разбиране. Сякаш се чувстваха еднакво самотни, независимо колко хора имаше около тях.

Два пъти на ден Мая ходеше при тялото на Матю Кориган в подземие то под склада. Останалото време прекарваше сама, слизаше по каменната пътека до пристана и гледаше морето. Вики не посмя да попита какво се е случило, но беше ясно, че Мая е направила нещо, което е дало повод на Блажената майка да вземе Гейбриъл и да напусне Скелиг Кълъмба.

На осмия ден Вики се събуди рано и видя арлекина, коленичил до нея.

— Слез долу — прошепна Мая. — Трябва да поговорим.

Увита в черен шал, Вики слезе в трапезарията, където имаше дълга маса с две пейки. Мая вече беше запалила печката. Вики седна на едната пейка и се облегна на стената. По средата на масата гореше голяма свещ и сенки минаваха по лицето на Мая, докато тя обикаляше стаята.

— Спомняш ли си, когато пристигнахме в Портмагий и двамата с Гейбриъл отидохме да намерим капитан Фоли? След като си тръгнахме от къщата му, седнахме на една пейка на брега и аз се заклев, че ще бъда винаги до него — каквото и да стане.

Вики Кимна и каза:

— Сигурно е било трудно. Ти веднъж ми каза, че арлекините не обичат да дават обещания...

— Изобщо не беше трудно. Искан да изрека тези думи повече от всичко на света. — Мая спря пред свещта и се загледа в пламъка. — Дадох обещание на Гейбриъл и възнамерявам да го удържа.

— Какво искаш да кажеш?

— Отивам в Лондон да го намеря. Никой не може да го пази по-добре от мен.

— Ами Блажената майка?

— Тя ме нападна в параклиса, но само за да ѝ обърна внимание. — Очите на Мая се присвиха ядосано. — Ще се бия с нея или с Липата, и с всеки, който се опита да ме отдели от Гейбриъл. Цял куп арлекини от дете ми нареждат какво да правя, но това време отмина.

„Блажената майка ще те убие“, помисли Вики. Но не го каза. Лицето на Мая сякаш блестеше от ярост.

— Щом обещанието е важно за теб, тогава върви в Лондон. Не се тревожи за Матю Кориган. Ще съм тук, ако прекоси обратно в този свят.

— Тревожа се за дълга си, Вики. Съгласих се да остана и да го пазя.

— Тук сме в безопасност — каза Вики. — Дори и Блажената майка го каза. Прекарала е тук почти половин година, без да види дори някой любител на птици.

— Ами ако стане нещо?

— Ще се оправя. Аз съм същата като теб, Мая. Вече не съм малко момиченце.

Мая спря да крачи и се усмихна.

— Да, ти също се промени.

— Фоли пристига утре сутрин с провизиите и може да те върне на сушата. Но как ще откриеш Гейбриъл в Лондон?

— Вероятно ще се свърже със свободните бегачи. Била съм в къщата им в Саут Банк. Ще ида там и ще поговоря с приятелите на Гейбриъл.

— Вземи всичките пари от раницата ми. Не ни вършат работа на острова.

— Мая... — промълви едно тъничко гласче и Вики изненадано се обърна. Алис Чен стоеше до стълбите. Детето беше проговорило. Устните се движеха мълчаливо, сякаш не му се вярваше, че от гърлото му може да излезе звук. После отново проговори: — Моля те, не си отивай, Мая. Искам да си тук.

Лицето на Мая се превърна в обичайната арлекинска маска, но после устата ѝ се размекна и тя си позволи да изпита нещо друго, освен гняв. Вики беше наблюдавала Мая да действа смело десетки пъти през последните месеци. Но най-смелият момент беше сега — точно сега, — когато отиде до момиченцето и го прегърна.

Един от британските наемници, които бяха долетели до Ирландия с Бун, отвори страничната врата на багажното отделение на хеликоптера. Бун седеше на металната пейка и работеше на лаптопа си.

— Извинете, сър. Но искахте да ви кажа, когато пристигне господин Харкнес.

— Точно така. Благодаря.

Бун облече якето си и слезе от хеликоптера. Двамата наемници и пилотът стояха на пистата, пушеха и обсъждаха предложения за работа в Москва. През последните три часа всички стояха и чакаха на това малко летище край Киларни. Беше късно следобед и пилотите аматьори, които бяха упражнявали кацане при страничен вятър, си бяха прибрали самолетите и си бяха отишли у дома. Пистата беше наскре полето, заобиколена от оградени пасища. От северната страна пасяха овце; на юг — крави. Във въздуха се носеше приятният мирис на окосена трева.

Малък пикап с метална каросерия беше паркиран на двеста метра от тях, до самия вход на летището. Господин Харкнес тъкмо слизаше от него. Бун се беше запознал с пенсионирания гледач на животни в Прага, когато бяха заловили, разпитали и убили бащата на Мая. Харкнес беше вече на години, с бледа кожа и лоши зъби. Носеше спортно сако от туид и лекедосана военна вратовръзка.

Бун беше наемал и ръководил много наемници, но Харкнес го караше да се чувства неловко. На стареца, изглежда, му харесваше да се грижи за снадките. Това му беше работата, разбира се. Но Харкнес се вълнуваше, когато говореше за тези генетични деформации, създадени от учените на Братството. Беше лишен от сила човек, който сега контролираше нещо крайно опасно. Бун винаги се чувстваше край него така, сякаш си има работа с просяк, който си подхвърля граната.

— Добър вечер, господин Бун. За мен е удоволствие да ви видя отново. — Харкнес кимна в знак на уважение.

— Имаше ли проблеми на летището в Дъблин?

— Не, сър. Всички документи бяха надлежно подпечатани и подписани от нашите приятели в зоологическата градина. Митничарите дори не погледнаха в клетките.

— Има ли пострадали от пренасянето?

— Всички екземпляри изглеждат здрави. Искате ли да се уверите лично?

И отвори задната врата на пикапа. Отзад имаше четири пластмасови товарни контейнера с размерите на самолетни клетки за

кучета. Дупките за въздух бяха покрити с дебела телена мрежа. Отвътре се носеше ужасна смрад.

— Нахраних ги, когато пристигнахме на летището, и край. Гладът е най-доброто средство за това, което може да им се наложи да правят.

Харкнес шляпна с длан по капака на един от контейнерите. Отвътре се чу дрезгав вой. Останалите три снадки му отговориха. Овцете на близкото пасище ги чуха; и се разбягаха.

— Отвратителни същества — рече Харкнес и показа жълтите си зъби.

— Бият ли се помежду си?

— Рядко. Тези животни по принцип са създадени да нападат, но носят основните белези на вида си. Това в зеления контейнер е капитанът, а останалите трима са сержантите му. Не нападаш командира си, освен ако не можеш да го убиеш.

— И можеш да се оправяш с тях?

— Да, сър. Имам огромни щипци в колата и електрически остен за говеда. Няма да има проблем.

— Какво ще стане, след като ги пуснем?

— Ами, господин Бун... — Харкнес погледна обувките си. — Куршумът е най-доброто средство, след като си свършат работата.

Втори хеликоптер се приближи от изток и двамата млъкнаха. Хеликоптерът закръжи над летището и после кацна. Бун остави Харкнес и тръгна към новопристигналите. Страничната врата се отвори, един наемник спусна къса стълба и на вратата се появи Майкъл Кориган.

— Добър ден! — бодро поздрави той.

Бун все още не беше решил как трябва да се обръща към странника — с „Майкъл“ или с „господин Кориган“. Кимна любезно.

— Как беше полетът?

— Никакви проблеми. Готови ли сте за тръгване, Бун?

Да, бяха готови. Но го притесняваше, че някой друг, освен генерал Наш може да задава този въпрос.

— Мисля, че трябва да изчакаме да се стъмни — отвърна той. — По-лесно е да открием мишена вътре в сграда.

След леката вечеря от супа от киселец и сухар бедните кларитинки напуснаха топлатата готварница и слязоха в параклиса. Алис ги последва. Откакто Мая беше напуснала острова, момиченцето беше продължило с мълчанието, което си беше наложило само, но пък явно ѝ харесваше да слуша песнопенията на латински. Понякога устните ѝ се движеха, сякаш пееше наум заедно със сестрите.

Вики остана да измие съдовете. Малко след като излязоха, видя, че Алис си е забравила якето. Вятърът се беше усилил, духаше от изток и в параклиса щеше да е студено. Тя остави чиниите в мивката, взе якето на детето и излезе.

Островът беше затворен свят. След като го обиколиш няколко пъти, осъзнаваш, че единственият начин да се освободиш от конкретната реалност е да погледнеш нагоре към небесата. В Лос Анжелис дебел пласт смог скриваше повечето звезди, но небето тук, над острова, беше чисто. Вики спря до готварницата и погледна нагоре към сребрилата луна и лъскавия прах на Млечния път. Чу далечния крясък на морска птица, отговори ѝ друга.

Четири червени светлини се появиха от изток; носеха се в нощното небе. „Самолети — помисли си тя. — Не, два хеликоптера“. За броени секунди осъзна какво ще се случи. Беше в църковния двор на североизток от Лос Анжелис, когато Табулата атакува по същия начин.

Като внимаваше да не се спъне в камъните, тя затича надолу към другата тераса и се втурна в подобния на кораб параклис. Пеенето спря в мига, в който отвори с трясък дъбовата врата.

— Табулата идва с два хеликоптера! Бързо се скрийте!

Сестра Мора изглеждаше ужасена.

— Къде? В склада при Матю ли?

— Заведи ги до пещерата на отшелника, Алис. Можеш ли да я откриеш в тъмното?

Момиченцето кимна, хвана сестра Джоун за ръката и я задърпа към вратата.

— Ами ти, Вики?

— Ще Дойда по-късно. Първо трябва да се погрижа странникът да е в безопасност.

Алис погледна Вики и тръгна, поведе сестрите в мрака на нощта. Вики се върна на средната тераса и видя, че хеликоптерите вече са

много по-близо — червените светлини се виеха над острова като зли духове. Чуваше приглушеното тупкане на въртящите се перки.

Влезе в складовото помещение, запали една свещ и дръпна капака. Почти вярваше, че Матю Кориган може да усети приближаващата опасност. Може би светлината щеше да се върне в тялото му и тя щеше да открие бащата на Гейбриъл седнал в гробницата си... Но странникът продължаваше да лежи неподвижно под памучния чаршаф.

Бързо се качи горе, затвори капака и го покри с един чувал. Сложи върху чувала мотор от лодка и разпръсна наоколо инструменти, все едно някой се опитва да го поправя.

— Пази твоя слуга Матю, Господи — помоли се тя. — Моля те, запази го да не пострада.

Нищо повече не можеше да направи. Време беше да иде при останалите в пещерата. Но когато излезе, видя на горната тераса фенери и тъмните фигури на наемниците на Табулата, очертани на фона на звездите. Върна се в склада и залости вратата с металния прът. Беше казала на Мая, че ще пази странника. Това беше обещание. Задължение. Арлекинското значение на думата я завладя със страшна сила, докато буташе един огромен сандък, за да подпре дъбовата врата.

Преди повече от сто години един арлекин — Лъвът от Храма — беше хванат, измъчван и убит заедно с, пророка Айзак Джоунс. Вики и малка група хора от църквата ѝ вярваха, че не са се отплатили за саможертвата. Защо Господ беше довел Мая и Гейбриъл в живота ѝ? Защо се беше озовала на този остров, за да пази странник? „Дългът не е платен — помисли си. — Дългът не е платен“.

Три от подобните на кошери сгради бяха празни, но четвъртата беше заключена и наемниците не можаха да отворят вратата със сила. Преди да дойде на Скелиг Кълъмба, Бун беше прочел цялата налична информация за острова и знаеше, че древните постройки имат дебели каменни стени, които затрудняват използването на инфрачервен скенер. Затова отрядът на Бун си носеше преносим *бекскетър*.

Когато двата хеликоптера кацнаха на острова, всички наскочаха на земята с желание да залавят и убиват. Сега агресията им се беше стопила. Въоръжените мъже говореха шепнешком, докато лъчите на

фенерите им прерязваха скалистия пейзаж. Двама мъже се спускаха по склона с оборудването от хеликоптера. Една част от бекскетъра приличаше на рефракторен телескоп на статив. Тя пускаше рентгенови лъчи през целта и малка параболична чиния улавяше отделените фотони.

Рентгеновите апарати в болниците действат на принципа, че обекти с по-голяма плътност абсорбират повече рентгенови лъчи от обекти с по-малка плътност. Бекскетърът действаше на принципа, че рентгеновите фотони се движат по различен начин през различните материали. Материи с по-малки атомни номера — като човешката плът — създават различен образ от пластмасата или метала. Гражданите, които живееха в Голямата машина, не знаеха, че по летищата има монтирани подобни устройства и че охраната наднича под дрехите на пътниците.

Майкъл Кориган излезе от параклиса заедно с още двама наемници. Беше облечен с грейка и маратонки, сякаш се канеше да прави крос.

— В параклиса няма никой. Ами в тази сграда?

— Сега ще разберем. — Бун свърза лаптопа си с приемателя на бекскетъра, включи устройството и седна на една варовикова скала. Майкъл и още няколко души застанаха зад него. Появата на черно-бялото изображение от бекскетъра отне няколко секунди. Някаква жена трупаше сандъци до вратата на складовото помещение. „Не ще да е от бедните кларитинки“, помисли Бун. Бекскетърът щеше да покаже одеянията им като сянка.

— Вижте — каза на Майкъл. — В сградата има човек. Жена. В момента барикадира входа.

Майкъл се ядоса.

— Ами баща ми? Каза ми, че на острова е или Гейбриъл, или баща ми.

— Такава информация получих — отвърна Бун и завъртя образа, за да провери помещението от различни ъгли. — Може да е Мая. Тя беше арлекинът, който пазеше брат ти в Ню Йорк и...

— Знам коя е — прекъсна го Майкъл. — Не забравяй, че я видях вечерта, когато нападна изследователския център.

— Вероятно ще можем да я разпитаме.

— Ще убие хората ти и ще се самоубие, освен ако не я принудим да излезе. Харкнес да донесе снадките.

Бун се помъчи да не кипне.

— Не е наложително на този етап.

— Аз решавам кое е наложително, Бун. Направих някои проучвания, преди с госпожа Брюстър да се разберем за тази операция. Тези стари сгради са с невероятно дебели стени. Точно затова настоях да дойде и господин Харкнес.

При градежа средновековните монаси бяха оставили дупки в горната част на стените, за да излиза пушекът. След много години тези отдушници бяха превърнати в прозорци на горния етаж на постройката. Бяха само по трийсет-четирийсет сантиметра в диаметър. Дори нападателите да строшаха стъклата, нямаше да могат да се проврат вътре.

Вики чу на вратата да се тропа, после някой заблъска с юмрук. Тишина. Последва силен трясък. Дъбовата врата потрепери, но тежкия метален прът удържа — скобите бяха взидани дълбоко в стената. Вики си спомни как монахините разправяха за викингските набези срещу ирландските манастири през дванайсети век. Ако монасите не успеели да избягат, се затваряли в някоя каменна кула със златните си кръстове и покритите със скъпоценни камъни реликви. Молели се — и чакали, — докато скандинавците се опитвали да нахлуят.

Избута още сандъци до вратата. Тропането започна отново, после спря. Тя отиде до стълбите и видя светъл лъч да се промушва през един от малките кръгли прозорци на горния етаж.

В писмото си от Меридиан, Мисисипи, Айзак Ти Джоунс беше написал на вярващите: „Вгледайте се в себе си и намерете кладенеца, който никога не пресъхва. Сърцата ни преливат от храброст и любов...“

Само преди няколко месеца Вики стоеше на летището в Лос Анжелис — набожно момиче, притеснено и уплашено — и чакаше да посрещне един арлекин. От онзи момент беше подлагана на много изпитания, но нито веднъж не понечи да избяга. Айзак Джоунс беше прав. Смелостта никога не я беше напускала.

Чу се трясък, някой разби прозореца. Парчета стъкло паднаха на пода. „Могат ли да влязат?“ Не, само дете можеше да се провере през отвора. Зачака да чуе стрелба или експлозия. Вместо това чу дрезгав крясък, все едно някой убиваше птица.

— Боже, опази ме. Моля те, спаси ме... — прошепна Вики. Затърси някакво оръжие. Откри две въдици, торба цимент и празна туба от бензин. Намери и градински инструменти до стената и грабна една покрита със засъхнала кал лопата.

Чу тихо ръмжене и се спотаи в ъгъла. На стълбата се появи нещо — приличаше на набито малко джудже с шкембе и широки рамене. Джуджето слезе до средата на стълбите и извърна лице към нея. И тя видя, че изобщо не е човек, а някакво животно с черна кучешка муцуна.

С вой и скимтене животното скочи през перилата на стълбите към нея. Тя замахна с лопатата, веднъж и още веднъж. Животното изпищя, падна и оголи зъби. Кръв се процеждаше от устата му и то вдървено размърда предните си лапи. Опита да се изправи, но тя продължи да го удря с лопатата. Накрая то престана да се движи. Умря.

Две от свещите бяха паднали и бяха угаснали. Вики вдигна единствената, която още гореше, и огледа съществуването. Беше малък павиан с жълтеникавокафява козина. Имаше големи бузи, дълга гола муцуна и силни предни и задни лапи. Очите му все още бяха отворени и мъртвото същество сякаш я гледаше.

Спомни си, че Холис ѝ беше разправял за животните, които го били нападнали в дома му в Лос Анжелис. Това беше същото. Холис ги беше нарекъл... снадки. Хромозомите на павиана бяха променени и снадени от учените на Табулата, в резултат на което се беше получил генетичен хибрид, чието единствено желание беше да напада и убива.

Мъжете отвън разбиха втори прозорец горе. Вики стисна лопатата по-здраво. По левия ѝ крак се стичаше кръв и обувките ѝ я размазваха по пода. Близо минута нищо не се случи. После пламъкът на единствената свещ леко потрепна и Вики видя още три снадки — слизаха по стълбите. Спряха, подушиха въздуха и водачът нададе гърлен вой.

Бяха прекалено много и прекалено силни. Вики знаеше, че ще умре. Мисли се появяваха в главата ѝ като снимки от стар албум — майка ѝ, училището, приятелите — толкова неща, важни за нея

навремето, вече бяха избледнели. Най-ясно си спомняше Холис. Стана ѝ много тъжно, че никога вече няма да го види. „Обичам те — помисли си. — Помни го винаги. Любовта ми никога няма да бъде погубена“.

Снадките надушиха кръвта ѝ, скочиха от стълбата и се понесоха към нея с бясна скорост. Врявата им изпълни малкото помещение. Острите им зъби бяха като на вълци. „Нямам шанс — помисли си Вики. — Никакъв шанс“. Но вдигна лопатата и посрещна нападението.

26.

София Бригс беше казала на Гейбриъл, че всяко живо същество съдържа вечна неунищожима енергия, наречена светлина. Когато хората умират, светлината им се превръща в енергия, която се намира навсякъде във Вселената. Но само странниците са в състояние да изпращат светлината си в различни светове и после да се връщат в материалните си тела.

Шестте различни свята, както му беше обяснила София, били паралелни реалности, разделени от серия прегради, образувани от вода, земя, огън и въздух. Гейбриъл беше открил коридори през всяка преграда, когато се научи как Да прекосява. И сега, когато тялото му остана в задната стаичка на магазина за барабани в Камдън Маркет, се чувстваше така, сякаш се носи в пространството, заобиколен от непрогледен мрак. Мислеше за баща си. И изведнъж усети как се понася напред към непознатото, воден от силното си желание да открие един-единствен човек.

Усещането, че се носи изчезна; напипа кал и остри парчета чакъл. Отвори очи и видя, че лежи по гръб на няколко крачки от голяма река.

Стана и се огледа за някакъв признак на опасност. Стоеше върху кално възвишение, зарито с изпочупени автомобили и ръждясали чаркове от машини. Почернели руини на някакви сгради се издигаха на десетина метра над него по склона. Гейбриъл не беше сигурен ден ли е, нощ ли е, тъй като небето беше покрито с жълтеникавосиви облаци, които от време на време се разкъсваха и през тях се показваше по-светъл пепеляв оттенък. Беше виждал такива облаци на няколко пъти в Лос Анжелис, когато димът от пожарите по хълмовете се смесваше със замърсения въздух и скриваше слънцето.

На петстотин метра нагоре по реката имаше срутен мост. Изглеждаше така, сякаш е взривен с експлозив или бомбардиран. Във

водата бяха останали купища тухли и две елегантно извити арки, които придържаха изкривените трегери и части от пътя.

Гейбриъл направи няколко предпазливи крачки към реката и се помъчи да си спомни какво беше казал Холис в Ню Йорк, когато разговаряше с Наз, водача им през тунелите на метрото. Холис и Вики вечно цитираха писмата на Айзак Джоунс, но Гейбриъл не им беше обърнал голямо внимание. Беше нещо за грешния път, който те води до тъмна река.

„Е, Айзак Джоунс се оказа прав за мястото“, помисли си. Тази река беше черна като нефт, с изключение на малките късчета мръснобяла пяна, които се носеха по повърхността. Имаше остра, кисела миризма, сякаш бе замърсена с химикали. Гейбриъл коленичи, гребна малко вода и бързо я лисна и изтръска ръка — щипеше.

Изправи се и се огледа. За миг му се прииска да беше взел мечаталисман, подарък от баща му, но Мая го беше прибрала. „Нямаш нужда от оръжие — рече си. — Не си дошъл да убиваш никого“. Тръгна предпазливо, мъчеше се да остане незабелязан. Може би щеше да намери баща си, докато търсеше обратния път към собствения си свят.

Беше напълно убеден, че се намира в Първия свят. В различните култури беше познат като Подземния свят, Хадес, Шеол — тоест ад. Историята за Орфей и Евридика беше старогръцки мит, който се учеше в училище, но показваше и преживяванията на безименен странник, дошъл някога на това място. Важно беше да не се яде от храната — дори да е поднесена от могъщ владетел. И когато накрая стигнеш до изхода, не бива да се обръщаш назад.

В изповедта на свети Кълъмба, преведена от бащата на Гейбриъл, ирландският светец описваше ада като град, пълен с човеци. Гражданите на ада разказваха на Кълъмба за други градове, познати от слухове или видени отдалече. Гейбриъл знаеше, че може да бъде убит или хвърлен в затвора. Реши да следва реката и се отдалечи от срутения мост. Ако се приближеше до преграда или видеше нещо опасно, щеше да се върне до това място.

Склонът беше стръмен и хлъзгав, трябваше му няколко минути, за да стигне до тухлените руини. Отвътре проблясваше светлина и той предпазливо надникна през един прозорец. Вместо огън видя тъмнооранжев пламък, който изригваше от, както изглежда, спукан

газопровод. Явно виждаше бивша кухня. Мивката и печката бяха покрити със сажди, единственото обзавеждане беше прекатурена дървена маса с един-единствен крак. Чу тътрене на обувки. Преди да успее да реагира, една ръка го сграбчи изотзад, а друга притисна острие в гърлото му.

— Дай ми храната си — прошепна мъжът. Гласът беше запъхтян, колеблив, сякаш говорещият не вярваше в собствените си думи. — Дай ми всичката си храна и няма да умреш.

— Добре — рече Гейбриъл и понечи да се извърне.

— Не мърдай! Не ме поглеждай!

— Не се опитвам да те поглеждам — отвърна Гейбриъл. — Храната ми е долу до моста. Скрита на едно тайно място.

— Никой няма тайни от мен — отвърна гласът малко по-уверено. — Заведи ме до храната. По-бързо!

Все още с нож, опрян в гърлото, Гейбриъл бавно тръгна. Когато стигна до ръба, направи няколко крачки надолу по склона, за да е малко по-ниско от нападателя си.

Сграбчи китката му, дръпна я надолу и я изви надясно. Мъжът изкрещя от болка, изпусна ножа и политна надолу. Гейбриъл вдигна ножа. Приличаше на стоманена скоба, заточена с камък от едната страна.

Нападателят му — невероятно слаб човек — страхливо се беше свил на земята. Беше с мазна коса, рошава черна брада, скъсани панталони — почти на парцали — и дрипаво сако от туид. Кокалестите пръсти на лявата му ръка поглаждаха мърлявата зелена вратовръзка, сякаш беше важна съставна част от облеклото, която някак си можеше да му спаси живота.

— Извинявам се — прошепна кльощавият. — Не биваше да го правя. — Кръстоса мършавите си ръце на гърдите си и наведе глава. — Хлебарките не правят подобни неща. Хлебарките нямат право да се държат като вълци.

Гейбриъл вдигна ножа.

— Ще ми разкажеш всичко. Разбра ли? Не ме карай да използвам това...

— Разбрах, сър. — Мъжът вдигна мръсните си ръце във въздуха и замръзна. — Не мърдам.

— Как се казваш?

— Как се казвам ли, сър? Пикъринг. Да, Пикъринг. Някога имах и малко име, но съм го забравил. Трябваше да си го запиша. — Той се разсмя нервно. — Беше... Томас, Тиодор — нещо, дето започваше с Т. Но Пикъринг е вярно. Няма съмнение. Все ми викаха: „Ела, Пикъринг. Направи това, Пикъринг“. А аз знам как да се подчинявам, сър. Питайте, когото поискате.

— Добре, Пикъринг. Къде се намираме? Как се казва това място.

Пикъринг изглеждаше изненадан, че някой може да му задава подобен въпрос. Очите му се стрелкаха притеснено наляво-надясно.

— На острова сме. Така го наричаме. Острова.

Гейбриъл погледна нагоре по реката към срутения мост. Поради някаква причина беше решил, че може да напусне това място и да намери безопасно скривалище. Ако това беше единственият мост — или ако всички мостове бяха унищожени, — значи се намираше в капан, докато не намереше изход. Това ли се беше случило и с баща му? Скиташе се из този изпълнен със сенки свят и търсеше пътя към дома?

— Сигурно сте посетител, сър. — Пикъринг се замисли за миг и побърза да добави притеснено: — Това не значи, че искам да кажа, че не сте вълк, сър. Нищо подобно! Явно всъщност сте много силен вълк. Не сте хлебарка. В никакъв случай.

— Не разбирам за какво говориш. Посетител съм. И търся друг посетител също като мен, но по-възрастен.

— Бих могъл да ви помогна — рече Пикъринг. — Да, разбира се. Аз съм човекът, който може да ви помогне. — Той се изправи и приглади зелената си вратовръзка. — Обиколил съм целия остров. Видял съм всичко.

Гейбриъл напъха самоделния нож в колана си.

— Ако ми помогнеш, ще те пазя. Ще съм ти приятел.

Устните на Пикъринг потрепераха и той прошепна:

— Приятел. Да, разбира се, приятел... — Сякаш казваше тази дума за пръв път.

Нещо избухна в града — приглушен гръм — и Пикъринг се закатери нагоре по склона.

— С цялото ми уважение, сър — не можем да останем тук. Идва патрул. Много неприятно. Последвайте ме.

Пикъринг се беше нарекъл „хлебарка“ и наистина се движеше бързо като насекомо, стреснато от ярка светлина. Влезе в една от унищожените сгради, мина през лабиринт от стаи, пълни с изпотрошени мебели и купчини отломки. В един момент Гейбриъл осъзна, че стъпва по кости от човешки скелет. Нямахме време да мисли какво е станало.

— Внимавайте къде стъпвате, сър. Но не спирайте. Не можем да спираме.

И Гейбриъл последва слабия човек през вратата, която водеше на улицата.

Стресна се от светлината на огромен газов пламък, който се издигаше с рев от пукнатина в паважа. Беше оранжев и потрепваше като зъл дух. Димът оставяше лепкави черни сажди, които покриваха стените на околните сгради, както и шасито на едно смачкано такси.

Гейбриъл спря по средата на улицата. Пикъринг стигна до отсрещния тротоар. Бясно размахваше ръце, като майка, която подканва детето си да продължи.

— По-бързо, приятелю мой. Моля те! Патрулът идва. Трябва да се скрием.

— Какъв патрул? — попита Гейбриъл, но Пикъринг вече беше изчезнал в един вход. Странникът се затича да настигне дрипавия си водач и го последва през празните помещения към друга улица. Опитва се да си представи как е изглеждал градът преди разрушенията. Белите сгради бяха на по четири-пет етажа, с плоски покриви и балкони пред много от прозорците. Изкривена метална козирка покриваше изпочупените маси на някогашно кафене на тротоара. Гейбриъл беше виждал подобни градове по филми и списания. Приличаше на провинциална столица на тропическа държава — от местата, на които хората ходят на море през деня и на ресторант вечер.

Сега всички прозорци бяха изпотрошени и повечето врати бяха изтръгнати от пантите. Балконски парапет от ковано желязо висеше килнат на фасадата на сградата като живо същество, което се опитва да не падне на улицата. Всички стени бяха покрити с графити. Гейбриъл видя числа, имена и думи, изписани с огромни букви. Грубо изрисувани стрелки сочеха в неизвестна посока.

Пикъринг хлътна в друга сграда и започна да се прокрадва предпазливо. На няколко пъти спря и се послуша, не помръдна, докато

не се увери, че са сами. Гейбриъл го последва по мраморни стълби и после по коридор към едно помещение, в което на стената имаше полуизгорял дюшек. Пикъринг го отмести. Зад него имаше врата. Влязоха в някаква стая. Прозорците бяха покрити с шперплат. Единствената светлина идваше от малък газов пламък, който гореше от медна тръба на стената.

Докато Пикъринг пак нагласяваше дюшека на входа, Гейбриъл се огледа. Стаята беше пълна с боклуци, които Пикъринг явно беше събирал по време на обиколките си из града. Имаше празни бутилки, цял куп плесенявали одеяла, зелен фотьойл само с два крака и парчета от огледала. Гейбриъл реши, че тапетите се белят, но после видя, че Пикъринг е закачил картинки от моден журнал. Жените от избледнелите рисунки носеха дълги до земята рокли и блузи с високи яки отпреди сто години.

— Тук ли живееш?

Пикъринг погледна рисунките на стената и каза без капчица ирония:

— Надявам се, че го намирате за уютен. Моят хубав дом.

— Винаги ли си живял в тази сграда? Тук ли си роден?

— Как се казваш, приятелю мой? Можеш ли да ми кажеш?

Приятелите трябва да си говорят на име.

— Гейбриъл.

— Седни, Гейбриъл. Ти си мой гост. Заповядай, седни.

Гейбриъл седна на фотьойла. Зелената тапицерия миришеше на прах и застояло. Пикъринг изглеждаше едновременно притеснен и доволен, че в дома му има друг човек. Като прилежен домакин, той непрекъснато се щураше, събираше разни боклуци и ги трупаше на купчинки.

— Никой не е роден на Острова. Всички просто се събудихме тук една сутрин. Имахме апартаменти, дрехи и храна в хладилниците. Когато натиснехме копчето, лампата светваше. Когато завъртахме кранчето, водата потичаше. Имахме и работа. На нощното си шкафче имах ключове от магазин на няколко пресечки оттук. — Пикъринг се усмихна блажено, завладян от спомена. — Бях господин Пикъринг, дамски шивач. В ателието ми имаше цели топове скъпи платове. Не бях обикновен шивач. По всичко си личеше. Бях моделиер.

— Не се ли зачуди защо си тук?

— Онази първа сутрин беше вълшебно време, защото — за няколко часа — всички си мислеха, че са в рая. Обикаляхме целия остров, разглеждахме сградите и разрушения мост.

За пръв път Гейбриъл долови искрица разум и чувствителност зад страха.

— Беше толкова щастлив ден, Гейбриъл. Представа си нямаш колко щастлив. Защото всички вярвахме, че се намираме на чудно място. Някои дори наистина смятаха, че са ни преместили в рая.

— Но не помниш ли родителите си, детството си?

— Нямам лични спомени преди този първи ден. Няколко сънища. Това е всичко. Всички тук могат да пишат букви и да събират числа. Можем да боравим с инструменти и да караме коли. Но никой не помни да са го учили на всичко това.

— Значи градът е бил унищожен първия ден?

— Разбира се, че не. — Пикъринг вдигна няколко бутилки от вино и ги подреди до стената. — Имаше електричество. Всички коли имаха бензин. През онзи първи следобед хората говореха за това как щели да организират правителство и да оправят моста. Ако се качиш на покрива, можеш да видиш, че Островът е насред огромна река. Другият бряг е на няколко километра.

— И после какво стана?

— Боят избухна вечерта — няколко мъже започнаха да се ритат и удрят, а всички останали ги гледахме като деца, които учат нова игра. До сутринта всички започнаха да убиват. — Пикъринг изглеждаше почти горд със себе си. — Дори аз убих човек, който се опитваше да влезе с взлом в ателието ми. С ножиците за кроене.

— Но защо хората са унищожили собствените си домове?

— Градът беше разделен на сектори и се управляваше от различни военни диктатори. Имаше контролно-пропускателни пунктове, граници и мъртви зони. Това тук се водеше Зеленият сектор. Нашият диктатор се казваше Виник. После заместникът му го уби.

— И колко продължиха боевете?

— На Острова няма календар и всички часовници са унищожени. Хората брояха дните, но различни хора излизаха с различни цифри и, разбира се, започваха да се бият кой е прав. За известно време нашият Зелен сектор сключи примирие с Червения сектор, но създадохме таен съюз и ги предадохме на Синия. В началото имаше пистолети и пушки,

но после патроните свършиха и хората трябваше да си правят самоделни оръжия. Накрая диктаторите бяха убити и армиите им се стопиха. Сега има комисар, който разпраща патрули.

— Но защо всички не вземете да се споразумеете?

Пикъринг се разсмя, после се огледа уплашено.

— Не исках да те обидя, сър. Приятелю мой Гейбриъл. Не се сърди. Просто въпросът ти е... неочакван.

— Не се сърдя.

— По времето на диктаторите хората разправяха, че сраженията ще продължат, докато не останат само определен брой хора. Спорехме за цифрата. Деветдесет и девет, тринайсет, трима? Никой не знае. Но вярваме, че тези, които оцелеят, ще намерят начин да напуснат това място, а останалите ще се преродим, за да страдаме отново.

— И колко души са останали?

— Вероятно десет процента от първоначалното население. Някои сме хлебарки. Крием се в стените и под земята — и оцеляваме. Хората, които не се крият, се наричат вълци. Патрулите им обикалят из града и убиват всеки, когото видят.

— Затова ли се криеш?

— Да! С цялото си сърце мога да те уверя, че хлебарките ще надживеят вълците.

— Виж, аз не съм част от тази война и не искам да бъда на ничия страна. Търся друг посетител. Това е.

— Разбирам, Гейбриъл. — Пикъринг вдигна една спукана мивка от баня и я постави в ъгъла на стаята.

— Моля те, приеми гостоприемството ми. Остани тук, докато потърся твоя посетител. Не рискувай живота си, приятелю мой. Ако те открие някой патрул, ще те убият веднага.

Преди Гейбриъл да успее да отвърне, Пикъринг бутна дюшека настрана, промуши се през отвора и пак нагласи преградата на мястото й. Гейбриъл остана да седи във фотьойла и се замисли за всичко, което беше видял, откакто се беше озовал на брега на реката. Жестоките души в този свят бяха заточени завинаги тук, в безкрайния кръговрат на насилие и унищожение. Но нямаше нищо необичайно в ада. Собственият му свят вече имаше представа за жестокостта му.

Газовият пламък, който гореше от тънката тръба, като че изсмукваше целия кислород в стаята. Гейбриъл се потеше, устата му

беше изсъхнала. Знаеше, че не бива да яде от храната на това място, но трябваше да открие поне вода.

Изправи се, избута дюшека настрани и напусна скривалището на Пикъринг. Докато проучваше сградата, откри, че някога е била разделена на офиси. Имаше изоставени бюра, столове, шкафове и старовремски пишещи машини — и всичко беше покрито с фин бял прах. Кой беше работил тук? Бяха ли напуснали апартаментите си онази първа сутрин, за да дойдат на работа със смътното усещане, че просто продължават да сънуват?

Докато търсеше вода, откри разбит прозорец, който гледаше към улицата. Два покрити със сажди автомобила се бяха блъснали, броните им се бяха сгърчили като смачкани картонени кашони. Пикъринг се появи на ъгъла и Гейбриъл се отдръпна от прозореца. Слабият мъж спря и погледна през рамо, сякаш чакаше някого.

След секунди се появиха петима мъже. Щом Пикъринг казваше, че е хлебарка, тези мъже явно бяха вълци. Бяха облечени в странна комбинация от дрехи, събрани от най-различни места. Рус мъж със сплетена на плитчици коса беше облечен с къси срязани дънки и черен смокинг със сатенени реверси. Вълците бяха въоръжени със самоделни оръжия — сопи, мечове, брадви и ножове.

Гейбриъл веднага излезе от стаята, но сбърка пътя и се озова в друга кантора с празни офиси. Стигна до мраморното стълбище и чу запъхтия глас на Пикъринг от партера.

— Насам всички! Насам!

Гейбриъл се качи до третия етаж. Погледна надолу и видя оранжев пламък. Един от вълците току-що беше запалил грубо направена факла от крак на маса, увит с парцали.

— Не ви лъжа — рече Пикъринг. — Беше тук. Вижте, качил се е нагоре по стълбите. Не виждате ли?

Гейбриъл осъзна, че е оставил стъпки по белия прах, който покриваше стълбите. Коридорът зад него също беше покрит с прах. Където й да стъпеше, вълците щяха да го проследят.

„Не мога да остана тук“, помисли си и продължи нагоре. Стълбите свършваха на петия етаж. Той мина през метална противопожарна врата, която висеше само на една панта, и се озова на покрива. Жълтеникаво-сивкавите облаци, които покриваха небето, бяха станали по-тъмни и по-купести, сякаш щеше да завали зловонен

дъжд. Погледна към хоризонта и видя разрушения мост и черната линия на реката.

Приблужи се до ниския парапет по ръба на покрива. До съседната сграда имаше пет метра. Ако не успееше да прескочи, никога нямаше да се върне в своя свят. Дали Мая щеше да види някога мъртвото му тяло? Щеше ли да притисне ухо до гърдите му и да разбере, че сърцето му най-накрая е спряло да бие? Направи една, втора обиколка на покрива и накрая се върна на първоначалното място. Заради парапета нямаше как да се засили и да скочи.

Металната врата изскърца, падна и издрънча. Пикъринг и патрулът излязоха на покрива.

— Виждате ли? Нали ви казах! — рече Пикъринг. Гейбриъл стъпи на бетонния парапет и погледна към съседната сграда. „Далече е“, помисли си той. *Прекалено далече.*

Вълците вдигнаха оръжията си и тръгнаха към него.

27.

Двама от наемниците на Табулата се качиха до хеликоптерите и се върнаха с преносим електрогенератор. Сложиха го до складовото помещение и прикачиха натриева лампа. Майкъл погледна нагоре. Хилядите звезди в нощното небе приличаха на малки парченца лед. Беше много студено и дъхът му излизаше на пара.

Майкъл беше разочарован, че нито Гейбриъл, нито баща му са на острова. Но операцията все пак не беше пълен провал. Вероятно отрядът щеше да открие документи или информация на компютър, която да ги отведе до по-обещаваща мишена. До ушите на госпожа Брюстър щеше да стигне слухът, че е взел снадки и е наредил крути мерки по време на претърсването. Братството обичаше хора, която държат нещата под контрол.

Седеше на скалата и наблюдаваше как Бун раздава заповеди на хората си. Когато бекскетърът показа, че човекът в сградата е неутрализиран, един мъж с брадва започна да сече дъбовата врата. Щом изкърти трийсетина сантиметрова дупка, Бун му нареди да спре. След миг един от павианите надникна от дупката като любопитно куче. Бун го застреля в главата.

Двете останали вътре снадки се разкрещяха. Бяха достатъчно умни, за да усетят опасността и да стоят далеч от дупката. Мъжът с брадвата отново почна да сече. След петнайсет минути вратата падна. Хората на Бун отместиха сандъците и влязоха с вдигнати оръжия. Майкъл чу още крясъци и после изстрели.

Майкъл чакаше нова информация. След десетина минути Бун излезе през изкъртената врата. Усмиваше се уверено, сякаш си беше възвърнал силата. Приблужи се до Майкъл.

— Арлекинът мъртъв ли е? — попита Майкъл.

— Не беше Мая. Мъртвата е Виктори Син Фрейзър. — Бун се изсмя. — Ега ти тъпото име.

— „Мъртвата“? Още някой ли има?

— Хм... да. Долу в подземие. — Бун спря за секунда, наслаждаваше се на напрежението, изписано върху лицето на Майкъл. — Току-що открихме баща ти. Тоест... тялото му.

Майкъл взе фенер от един наемник и последва Бун вътре. Подът и стените бяха опръскани с кръв, все още ярка и лъскава. Четирите мъртви снадки бяха покрити с найлоново покривало. Второ покривало беше метнато върху Виктори Фрейзър, но Майкъл видя протритите подметки на обувките ѝ.

Слязоха в подземие с чакъл по пода и минаха през една врата в странично помещение. Матю Кориган лежеше на каменна плоча, краката му бяха покрити с бял чаршаф. Майкъл го погледна и спомени от миналото го връхлетяха с неочаквана сила. Спомни си как баща му плевеше градината зад къщата, караше очукания пикап и точеше ножа за коледната пуйка. Спомни си го как цепеше дърва в един мразовит зимен ден, снегът се сипеше по дългата му кестенява коса, докато брадвата се вдигаше към небето. Дните от детството вече си бяха отишли. И то завинаги. Но спомените успяха да го развълнуват и това го ядоса.

— Не е мъртъв — обясни Бун. — Чух пулса му със стетоскоп. Така изглеждаш и ти, когато прекосиш в друг свят.

Майкъл се вбеси на арогантната усмивка на Бун и подигравателния му тон и каза:

— Добре, намери го. Сега се махай от тук.

— Защо?

— Няма „защо“. Ако искаш да си запазиш работата, бих те посъветвал да показваш известно уважение към борда на директорите. Качвай се горе и ме остави сам.

Устата на Бун се превърна в тънка права линия, но той кимна и излезе. Майкъл чуваше как другите крачат горе и избутват сандъците до стените. Загледа се в Майкъл Кориган. Когато с брат му бяха малки, казваха, че Гейбриъл приличал на баща им. Макар че косата на Матю беше побеляла, а лицето му — покрито с дълбоки бръчки, Майкъл успя да види приликата. Зачуди се дали има нещо вярно в слуха, засечен от компютрите на Табулата. Наистина ли Гейбриъл беше идвал на острова и беше открил тялото?

— Чуваш ли ме? — попита Майкъл баща си. — Чуваш... ли... ме?

Никакъв отговор. Сложи ръка върху гърлото на баща си и натисна. За миг си помисли, че усеща слаб пулс. Ако оставеше фенера, можеше да стисне гърлото с две ръце. Дори светлината ти да пътува през друг свят, тялото ти може да умре в този. Никой не би могъл да му попречи да убие Матю. Никой не би осъдил решението му. Госпожа Брюстър щеше да види в действието му поредното доказателство за предаността му на каузата.

Постави фенера върху една издатина на стената и пак застана над баща си. Дъхът му се появяваше и изчезваше в студения въздух. Никога през живота си не се беше чувствал толкова отдаден на момента. „Направи го — помисли си. — Той избяга преди петнайсет години. Сега може да изчезне завинаги“.

Повдигна клепачите на баща си. Едно синьо око се загледа в него, без в тъмната зеница да проблесне дори искрица живот. Майкъл имаше чувството, че все едно гледа мъртвец — и това беше проблемът. В този свят или в друг искаше да се изправи пред баща си и да го накара да признае, че е изоставил семейството си. Унищожаването на тази празна черупка не означаваше нищо: никога нямаше да изпита удовлетворение.

В ума му пробяга споменът за едно сбиване в училище в Южна Дакота. След като беше удрял и ритал съперника си, другото момче беше паднало на земята и беше покрило лицето си ръце. Но това не беше достатъчно. Не това търсеше. Искеше пълна капитулация. Страх.

Взе фенера и се качи по стълбите в покритата с кръв стая, където Бун го чакаше с двама наемници.

— Натоварете го на хеликоптера — каза Майкъл.

28.

Вълците се нахвърлиха върху него. Извиха ръцете му, вързаха китките му с жица и омотаха около очите му скъсана риза. Един го удари в гърлото. Гейбриъл падна на покрития с мушама покрив и се опита да се свие на кълбо, защото вълците започнаха да го ритат. Нищо не виждаше, беше отчаян и се мъчеше да си поеме въздух.

Някой го цапардоса със сопа в кръста и болка заля цялото му тяло. Чу гласове, които говореха за някакво училище. „Отведете го в училището“. Изправиха го и го повлякоха надолу по мраморните стълби. Докато вървяха по улицата, непрекъснато залиташе и се препъваше в разни боклуци. Опита се да запомни къде го водят. Завой наляво. Завой надясно. Спиране. Но болката му пречеше да мисли. Накрая го качиха по друга стълба и го отведоха в стая с гладък, покрит с плочки под. Развързаха жицата и я смениха с белезници. Сложиха му пранга на врата и го приковаха към забита в земята метална халка.

Цялото му тяло беше натъртено; усещаше засъхналата кръв по лицето и ръцете си. Мислите му бяха завладени от образи на реката, разрушения мост, газовите пламъци, които горяха около руините. Унесе се в неспокоен сън, сепна се от тракането на метална врата. Махнаха превръзката от очите му и той се озова пред чернокож мъж с бяла лабораторна престилка и русия с плитчиците.

— Не можеш да избягаш от тази сграда — каза русият. — Животът не ти принадлежи, освен ако не се смилим.

Свалиха му прангите. Гейбриъл се огледа. Видя учителска катедра и старовремска черна дъска. На стената имаше закачена картонена азбука, някои от избледнелите зелени букви висяха преобърнати, хванати с едно-единствено пиронче.

— Идваш с нас — рече чернокожият. — Комисарят иска да се срещне с теб.

Двамата вълци го хванаха за ръцете и го повлякоха по коридора. Триетажната сграда беше с тухлени стени и малки прозорци с капаци. В някой етап от безкрайните сражения вълците бяха превърнали

училището в крепост, спално помещение, склад и затвор. Какъв ли беше комисарят? Сигурно по-едър, по-силен и още по-свиреп от мъжете, които го влачеха по коридора, мъжете със сопите и затъкнатите в коланите ножове.

Завиха, минаха през една люлееща се врата и влязоха в просторно помещение, някога вероятно училищен салон. Извити редове дървени седалки, обърнати към сцената. Метална тръба минаваше през сцената и подаваше газ на лампа, която гореше с ярка светлина. До стената в дъното имаше две пейки — неколцина вълци седяха на тях като просители пред кралски трон.

В средата на сцената имаше огромна маса, затрупана с папки и счетоводни книги. Мъжът на масата носеше строг тъмносин костюм, бяла риза и червена папийонка. Беше слаб и плешив, със самодоволно излъчване. Дори от разстояние Гейбриъл усети, че този човек познава всички закони и е готов да ги приложи по всякакъв възможен начин. Нямаше да има никакви преговори или отстъпки. Всички бяха виновни — и щяха да бъдат наказани.

Двамата пазачи на Гейбриъл спряха по средата на пътеката и изчакаха комисарят да приключи разпита на един едър мъж, който държеше окървавен чувал от зебло. Един от помощниците на комисаря преброи какво има в чувала и после прошепна някакво число.

— Добре. — Гласът на комисаря беше силен и самоуверен. — Можеш да получиш дажбата си.

Мъжът с чувала слезе от подиума, а комисарят си отбеляза нещо в един черен тефтер. Без да обръщат внимание на останалите просители, двамата вълци качиха Гейбриъл подиума и го натиснаха да седне на един дървен стол пред масата. Комисарят затвори тефтера и погледна новия проблем.

— А, ето го и нашия посетител от друго място. Разбрах, че се казваш Гейбриъл. Вярно ли е?

Гейбриъл продължи да мълчи, докато русият не го фрасна със сопата по гърба.

— Вярно е. А ти кой си?

— Предшествениците ми обичали да се кичат с грандиозни и безсмислени титли като генерал-майор или генерален директор. Един даже се нарече пожизнен президент. Аз си избрах по-скромна титла. Аз съм комисар на патрула в този сектор на града.

Гейбриъл кимна, без да каже нищо. Газовият пламък, който гореше зад гърба му, изсъска.

— Външни посетители са се появявали и друг път, но ти си първият, когото виждам. Кой си и как дойде тук?

— Аз съм като всички останали — отвърна Гейбриъл. — Отворих очи и се озовах до реката.

— Не ти вярвам. — Комисарят на патрулите стана и Гейбриъл видя, че има револвер на колана. Щракна с пръсти и един от помощниците му побърза да донесе втори стол. Комисарят седна срещу Гейбриъл, наведе се напред и прошепна:

— Някои казват, че божествена сила ще спаси последната група оцелели. Разбира се, в мой интерес е да подклаждам подобни фантазмагории. Лично аз вярвам, че сме осъдени вечно да се избиваме отново и отново. Това означава, че ще бъда вечно тук, освен ако не намеря начин да се измъкна.

— Това ли е единственият град на този свят?

— Разбира се, че не. По светло надолу по реката се виждат още острови. Но предполагам, че са други пък ли, вероятно с жители от различни култури или различни исторически епохи. Но всички острови са едни и същи — място, където душите са осъдени да повтарят вечно този кръговрат.

— Ако ме оставите да разгледам острова, бих могъл да потърся изход.

— Искат ли те, нали? — Комисарят се изправи и щракна с пръсти. — Донесете специалния стол.

Един от помощниците се затича и се върна със старомодна инвалидна количка — сложна конструкция, направена от извито дърво, ракитена седалка и гумени колела. Свалиха белезниците на Гейбриъл и вързаха ръцете и краката му за стола с найлоново въже и парчета електрически кабели. Комисарят на патрулите наблюдаваше, като от време навреме нареждаше на хората си да направят по някой допълнителен възел.

— Ти си командирът тук — рече Гейбриъл. — Защо не спреш убийствата?

— Не мога да се освободя от гнева и омразата. Мога само да ги канализирам в различни посоки. Оцелях, защото мога да различавам враговете ни — дегенериралите форми на живот, които трябва да бъдат

унищожени. В момента изстребваме хлебарките, които се крият в тъмното.

Комисарят слезе по рампата. Русият го последва с количката на Гейбриъл. Още веднъж минаха през училищния коридор на партера. Вълците, които чакаха там, свеждаха глави, когато комисарят на патрулите минаваше покрай тях. Ако видеше и сянка на неподчинение в очите им, мигновено щяха да се превърнат в негови врагове.

В края на коридора комисарят извади от джоба си ключ и отвори вратата в дъното.

— Стой тук — каза на русия мъж, после избута Гейбриъл през вратата.

Озоваха се в просторна стая, пълна с редици зелени метални шкафове. Някои чекмеджета бяха извадени и съдържанието им бе изсипано по пода. Гейбриъл погледна надолу и видя оценки, резултати от тестове и забележки на учители. Някои от папките бяха опръскани с кръв.

— Всички тези шкафове са пълни с папки на ученици — обясни Комисарят. — На острова няма деца, но когато се събудихме първата сутрин, това беше истинско училище. Имаше тебешир за черните дъски, листове, моливи и храна в консерви в училищното кафе. Подобни незначителни подробности засилват степента на жестокост. Не сме унищожили измислен град, а истинско място със светофари и колички за сладолед.

— Затова ли ме доведохте тук?

Комисарят буташе Гейбриъл покрай шкафовете с папки. Две малки газови пламъчета горяха от тръби в стените, но сенките в стаята поглъщаха светлината почти напълно.

— Има причина, поради която избрах това училище за своя щабквартира. Всички истории за посетители са свързани с тази стая. Има нещо особено в това място, но не успях да разкрия тайната му.

Стигнаха до работното пространство по средата — имаше маси, подноси и метални столове. Гейбриъл беше пленник в инвалидна количка, но завъртя главата си, търсеше ивицата безкрайно черно пространство, която щеше да му осигури изход към Четвъртия свят.

— Щом посетители могат да идват в този свят, значи сигурно има и изход от него. Къде е той, Гейбриъл? Трябва да ми кажеш.

— Не знам.

— Това не е приемлив отговор. Чуй ме внимателно. В момента виждам само две възможности. Ти или си единствената ми надежда за бягство, или си заплаха за оцеляването ми. Нямам нито време, нито намерение да гадая кое от двете е вярно. — Комисарят извади револвера и го насочи в главата на Гейбриъл. — Имам три куршума — може би последните три, които съществуват на този остров. Не ме карай да хабя един от тях, за да те убия.

29.

Мая все още носеше револвера с късо дуло, с който се беше сдобила в Ню Йорк. Оръжието определяше избора ѝ на транспорт. Налагаше се да избягва летищата, затова използваше селски рейсове, ферибот и влак от Ирландия до Лондон. Пристигна на гара „Виктория“ посред нощ, без ясна представа как да открие Гейбриъл. Преди да напусне Скелиг Кълъмба, бе обещала да се свърже със свободните бегачи, затова реши да се отбие до Къщата с лозите в Саут Банк. Най-вероятно Джагър и приятелите му щяха да знаят дали Гейбриъл е още в града.

Пресече Темза и тръгна по Лангли Лейн към Бонингтън Скуеър. Улиците бяха пусти в този късен час, но виждаше как в тъмните стаи проблясват телевизори. Мина покрай няколко обновени редици къщи и училище от червени тухли, строено през викторианската епоха — сега беше превърнато в луксозна жилищна сграда. В подобна обстановка Къщата с лозите изглеждаше като опърпан старец, заобиколен от наконтени банкери и адвокати.

Стигна до двуметровата ограда около градината на Къщата с лозите и подуши остра миризма, която ѝ напомни за горене на боклуци. Спря и надникна иззад ъгъла на къщата. На тротоара нямаше никого, в малката градинка в центъра на площада също не се виждаше никой. Всичко наоколо изглеждаше чисто... а после забеляза двама мъже в един ван за доставка на цветя в дъното на пресечката. Съмняваше се, че някой би поръчал букет рози в един след полунощ.

Задната градина нямаше вход от Лангли Лейн, така че Мая подскочи и се прехвърли през каменната ограда. Миризмата на изгоряло се засили, но все още не се виждаше огън. Колкото се може по-тихо, Мая се промъкна по пътеката към задната страна на къщата, откри, че вратата не е заключена, и тихо я отвори.

Отвътре блъвна пушек и се понесе около нея като порой мръсна сива вода. Мая залитна назад, закашля се и размаха ръце. Къщата

гореше, дъбовите греди и дъски пушеха като въглищна мина, запалена под земята.

Къде бяха свободните бегачи? Бяха ли избягали от къщата, или бяха мъртви? На четири крака Мая пропълзя във фойето на партера. Вратата вляво водеше до празната кухня. Вратата вдясно беше отворена към спалня с една-единствена електрическа крушка, която мъждиво светеше в мрака.

Насред стаята лежеше мъж — половината на пода, половината на дюшека, сякаш беше прекалено изтощен, за да стигне до леглото. Мая го сграбчи за ръцете и го повлече към градината. Кашляше силно и очите ѝ бяха пълни със сълзи, но успя да види, че изпадналият в безсъзнание мъж е приятелят на Гейбриъл Джагър. Възседна го и го шамароса здраво през лицето. Очите на Джагър се отвориха и той започна да кашля.

— Чуй ме! — каза Мая. — Има ли някой друг в къщата?

— Роланд. Себастиан... — Джагър отново се закашля.

— Какво стана? Мъртви ли са?

— Дойдоха двама мъже с ван. С пистолети. Накараха ни да легнем на пода. Биха ни инжекции...

Мая се върна при вратата, пое си дълбоко въздух и влезе пак. На четири крака, като животно, се промъкна по коридора и взе да се качва по тясната стълба. Умът и беше бистър, макар дробовете ѝ да се бореха за глътка въздух. Убийството на свободни бегачи с пистолети или ножове щеше да привлече прекалено много вниманието на властите. Вместо това наемниците на Табулата бяха упоили тримата мъже ѝ бяха подпалили порутената къща. Сега наблюдаваха предната врата и входа откъм градината да не би някой Да избяга. На сутринта пожарникарите щяха да открият обгорелите тела сред почернелите руини. Общината щеше да продаде земята на някой спекулант и лондонските вестници щяха да публикуват историята на задните си страници: „Трима умират в незаконно обитавана къща“.

Откри Себастиан в спалнята горе, сграбчи го за ръцете и го извлече надолу по стълбите и в градината. Когато влезе за трети път, видя пламъци да просветват в мрака: Дъските под креслото в салона горяха и пламъците пълзяха нагоре по стените към перилата. По стълбите се виеше черен дим и тя не виждаше нищо. Качи се опипом и откри тялото на Роланд в мансардата. Дърпай — спирай. Пак дърпай,

пак спирай. Картината и звукът изчезнаха и тя се превърна в малка частица съзнание, което минава през дима.

Извлече Роланд от задната врата, пусна го и клекна до него. Цяла минута кашля и се задъхва, после се изправи и разтърка очи. Джагър още беше в съзнание и говореше завалено за инжекциите. Мая докосна гърдите на другите двама свободни бегачи и усети, че дишат. Бяха живи.

Имаше оръжие, но щеше да е опасно да го използва В този квартал. Холис веднъж ѝ беше обяснил, че в Лос Анжелис имало толкова много оръжие, че посрещането на Нова година звучало като ожесточено сражение във военна зона. В Лондон обаче пистолетният изстрел беше нещо необичайно. Ако стреляше, половината от хората, които живееха наоколо, щяха да чуят и да се обадят в полицията.

Къщата продължаваше да гори, пердетата в спалнята на Джагър лумнаха в оранжеви пламъци. Мая се изправи, приближи се до задната врата и усети гореща вълна да напират в студената нощ. Спомни си разговора между баща си и Блажената майка за заглушителите. Заглушителите за пистолети бяха незаконни в Европа, трудно се намираха и не бяха удобни. Понякога беше по-лесно да импровизираш и да им намериш заместител.

Огледа задния двор и видя няколко претъпкани кофи за боклук близо до стената. Прерови боклука и измъкна празна двулитрова пластмасова бутилка и парче розова гумирана материя, приличаше на балатум. Натъпка парченца от нея в бутилката, после навря дулото на пистолета в отвора. На стълбите пред задната врата имаше стара ролка с лепенка и тя я уви здраво около пистолета и бутилката. Джагър беше седнал и я наблюдаваше от другия край на двора.

— Какво... какво правиш?

— Събуди приятелите си. Трябва да се махаме от тук.

Стиснала здраво импровизираното си оръжие, тя се прехвърли през стената, забърза по улицата и се приближи от задната страна на вана за доставки. Страничният прозорец беше смъкнат наполовина, за да излиза цигареният дим. Чу как двамата вътре си говорят:

— Колко още трябва да чакаме? — попита шофьорът. — Взех да огладнявам.

Другият се изсмя.

— Ами иди в къщата. Има печено месо...

Мая застана пред прозореца на шофьора, вдигна револвера и стреля. Първият куршум проби дъното на пластмасовата бутилка и мина през стъклото. Пистолетът издаде звук като от ръкопляскане — два бързи изстрела и после тишина.

30.

Час преди самолетът му да кацне на летище „Хийтроу“, Холис влезе в една от тоалетните и се преоблече. Притесняваше се да се върне на мястото си, облечен в морскосиня риза и панталони, но хората бяха уморени от дългото нощно пътуване и като че ли никой не забеляза. Старите му дрехи бяха натъпкани в малка чанта, която щеше да остане в самолета. Всичко, от което се нуждаеше, за да влезе в Европа, се намираше в един хартиен плик, който носеше под мишница.

През последните би няколко дни в Ню Йорк беше получил имейл от Липата: пишеше, че работата му е приключила и е време да отиде в Англия. Френският арлекин не можел да намери търговски кораб, който незаконно да го транспортира до Европа. Възможно било Табулата да е вкарала биометричните данни на Холис в базата данни на системата за сигурност, от която черпеха информация митническите власти по целия свят; Липата съобщи на Холис, че има и друг начин — извън мрежов начин — да влезе във Великобритания, но той изисквал известна ловкост на летището.

Полетът на „Американ Еърлайнс“ кацна навреме и хората, които седяха около Холис, започнаха да включват мобилните си телефони. Служителите на охраната наблюдаваха внимателно пътниците, които слизаха на пистата, после ги натовариха на транзитни автобуси, за да ги откарат до терминал номер четири.

Тъй като Холис нямаше да се прехвърля на друг полет, трябваше да вземе друг автобус, за да прекоси огромното летище до паспортния контрол в терминал едно. Влезе в мъжката тоалетна за няколко минути, после излезе и се смеси с пътниците, които пристигаха с различни полети. Постепенно започваше да схваща гениалната простота на плана на Липата. Около него вече нямаше никой, който да знае, че току-що е пристигнал от Ню Йорк. Другите пътници бяха уморени, отегчени и готови да напуснат терминала.

Качи се на автобус, който отиваше до терминал номер едно. Когато автобусът се напълни с хора, извади яркожълтата спасителна

жилетка от плика и я облече. Със синята риза, панталоните и жилетката изглеждаше точно като служител от летището. Картата, която висеше на врата му, беше фалшива, но това нямаше никакво значение. Зомбираните хора, които работеха на летището, гледаха само отгоре на нещата и търсеха как набързо да напъхат всеки чужденец в определена категория.

Автобусът пристигна на терминал едно и останалите пътници слязоха и бързо се запътиха към автоматичната врата. Холис се престори, че говори по мобилния телефон, докато стоеше на тротоара пред вратата. После кимна на отегчения служител от охраната, който седеше зад бюрото вътре, и се отдалечи. Почти очакваше да завият сирени и полицаи да наскачат с извадени пистолети, но никой не го спря. Свърхмодерната охранителна система на летището беше сразена от една светлоотразителна жилетка, купена за осем долара от магазин за велосипеди в Бруклин.

След двацет минути Холис седеше в един ван за доставки заедно с Уинртън Абоса, пълен млад мъж от Нигерия с благ глас и приятни обноски. Холис гледеше през прозореца. Макар че беше обиколил Мексико и почти цяла Латинска Америка, никога не беше идвал в Европа. Британските пътища имаха много спящи полицаи и зебри за пешеходците. Повечето къщи бяха двуетажни, тухлени, с малки градинки. Наблюдателни камери имаше навсякъде, насочени към регистрационната табела на всяко преминаващо превозно средство.

Новият пейзаж напомняше на Холис на пасаж от книгата на Врабеца „Пътят на меча“. Според японския арлекин воинът имал голямо преимущество, ако познавал града, който щял да му послужи за бойно поле. Когато се налагало да се сражаваш на ново място, било все едно сутрин да се събудиш и да се окажеш в друга стая.

— Срещал ли си се с Вики Фрейзър? — попита Холис.

— Разбира се. — Уинстън караше внимателно, с две ръце върху кормилото. — Познавам всичките ви приятели.

— В Англия ли са? Така и не получих отговор на имейлите си.

— Госпожица Фрейзър, госпожица Мая и момиченцето са в Ирландия. Господин Гейбриъл е... — Уинстън се поколеба. — Господин Гейбриъл е в Лондон.

— Какво се е случило? Защо не са заедно?

— Аз съм обикновен служител, сър. Липата и Мадам ми плащат добре и не оспорвам решенията им.

— За какво говориш? Коя е Мадам?

Уинстън изглеждаше напрегнат.

— Нищо не знам, сър. Липата ще отговори на всичките ви въпроси.

Уинстън паркира вана близо до Риджънтс Канал и преведе Холис през задните улички към претъпканите безистени и дворчета на Камдън Маркет. Вървяха на зигзаг, за да избегнат камерите, и стигнаха до входа на катакомбите под повдигнатите железопътни релси. Възрастна британка, боядисала косата си в светлорозово, седеше до табела, на която пишеше, че гледа на карти таро. Уинстън остави банкнота от десет паунда върху сгъваемата ѝ масичка. Докато жената прибираше парите, Холис видя, че в дясната ѝ ръка има малък радиопредавател. Значи тази възрастна жена беше първата отбранителна линия срещу нежелани посетители.

Тръгнаха по един тунел и стигнаха до магазин, пълен с барабани и африкански статуетки. В единия край имаше плакат, зад който беше скрита металната врата на таен апартамент.

— Кажете на Липата, че ще съм в магазина — рече Уинстън. — Ако желаете още нещо, само кажете.

Холис се озова в коридор, който водеше към четири стаи. В първата нямаше никого. Липата седеше в кухнята, пиеше кафе и четеше вестник. Холис прецени набързо френския арлекин. Някои от едрите мъже, с които се беше сражавал в Бразилия, бяха много яки, нетърпеливи да използват превъзходството на ръста си срещу по-дребен противник. Липата тежеше поне 120 килограма, но във външния му вид и в държането му нямаше нищо самодоволно. Беше спокоен и мълчалив, очите му сякаш забелязваха всичко. — Добро утро, мосю Уилсън. Надявам се, че всичко на летището е минало добре?

Холис присви рамене.

— Отне ми малко време да открия служебния изход. После вече беше лесно и бързо намерих Уинстън.

— Искате ли кафе? Чай?

— Искам да видя Вики. Уинстън каза, че била в Ирландия.

— Моля ви седнете. — Липата махна към стола срещу себе си.
— Много неща се случиха през последните десет дни.

Холис остави хартиения плик, в който беше дегизировката му, и седна. Липата се изправи, включи електрическия чайник и сложи кафе във френската кафеварка. Непрекъснато поглеждаше Холис, все едно беше боксьор, който преценява новия си противник от другата страна на ринга.

— Уморен ли сте от полета, мосю Уилсън?

— Добре съм. Тази страна е просто „различна стая“. Това е. Трябва да се приспособя към промените.

Липата изглеждаше изненадан.

— Прочели сте книгата на Врабеца?

— Разбира се. Това в разрез ли е с арлекинските закони?

— Не. Накарах да я преведат на френски и я публикувах чрез едно малко издателство в Париж. Бащата на Мая се запознал с Врабеца в Токио. А аз срещнах сина му, преди да бъде убит от Табулата.

— Да, знам. Нека обаче поговорим за това по-късно. Кога ще видя Вики, Мая и Гейбриъл? В имейла пишете, че ще ми отговорите на всички въпроси, когато пристигна.

— Вики и Мая са на един остров край западния бряг на Ирландия. Мая пази Матю Кориган.

Холис се разсмя и поклати глава.

— Е, това вече е изненада. И къде се е крил бащата на Гейбриъл през всичките тези години?

— Там е само черупката му — празното му тяло. Матю е прекосил в Първия свят и нещо се е объркало. Не се е върнал.

— Какъв е този Първи свят? Нищо не разбирам.

— L'enfer — отвърна Липата, но осъзна, че Холис не знае френски. — Подземният свят. Адът.

— Но Вики е добре, нали?

— Предполагам, че да. Блажената майка, ирландски арлекин, е оставила на Мая сателитен телефон. През последните няколко дни звъняхме многократно, но никой не се обажда. Мадам е доста ядосана от този факт. В момента пътува към острова.

— Мая ми е разказвала за Блажената майка. Мислех, че е мъртва. Липата наля врящата вода във френската кафеварка.

— Мога да ви уверя, че Мадам си е съвсем жива.

— Ами Гейбриъл? Мога ли да го видя? Уинстън каза, че бил в Лондон.

— Блажената майка доведе Гейбриъл в Лондон, но после той изчезна.

Холис се извъртя на стола и погледна Липата.

— Какво искате да кажете?

— Нашият странник отиде да търси баща си в Първото царство. Все още е жив, но също не се върнал.

— Къде е тялото му?

— Защо първо не си изпиете кафето?

— Не ви ща проклетото кафе. Къде е Гейбриъл? Той ми е приятел.

Липата присви огромните си рамене.

— В следващата стая...

Холис излезе от кухнята и влезе в мизерната малка стаичка, в която лежеше Гейбриъл. Тялото на странника беше отпуснато и не реагираше — сякаш беше изпаднал в дълбок сън. Холис седна на ръба на леглото и докосна ръката му. Макар че знаеше, че Гейбриъл вероятно няма да го чуе, му се искаше да поговори с него.

— Здравсти, Гейб! Аз съм — Холис. Не се тревожи. Ще те пазя.

— Добре. Точно това искаме. — Холис се извърна и видя Липата да стои на прага. — Ще ти плащаме по петстотин паунда на седмица.

— Не съм наемник и не желая да се отнасяте с мен като с такъв. Ще пазя Гейбриъл, защото ми е приятел. Но първо трябва да се уверя, че Вики е добре. Разбрахте ли?

Холис винаги предпочиташе да се държи агресивно, когато някой се опитваше да му нарежда, но сега не беше толкова самоуверен. Липата се наведе и извади деветмилиметров полуавтоматичен пистолет от кобур на глезена си. Като видя оръжието и студеното изражение на арлекина, Холис реши, че е мъртъв. „Това копеле ще ме убие“.

Липата завъртя пистолета и му го подаде с дръжката напред.

— Знаете ли как да използвате това, мосю, Уилсън?

— Разбира се. — Холис взе пистолета и го скри под ризата си.

— Блажената майка ще стигне до острова утре. Ще говори с мадмоазел Фрейзър и ще види дали ѝ се пътува до Лондон. Сигурен съм, че ще видите младата дама до няколко дни.

— Благодаря.

— Никога не благодарете на арлекин. Не го правя, защото ви харесвам. Имаме нужда от още един боец и вие пристигнахте в подходящия момент.

Холис и Уинстън Абоса вървяха по Чок Фарм Роуд. Повечето магазини по улицата продаваха различни стилове бунтарство: черни кожени мотористки панталони, вампирски готически дрехи или тениски с нецензурни послания. Пънкове с лимоненозелена коса и пиърсинг на веждите се разхождаха на малки групички и се наслаждаваха на удивените погледи на минувачите.

Купиха Си сирене, хляб, мляко и кафе и Уинстън заведе Холис до една гола врата между ателие за татуировки и магазин, в който се продаваха пеперудени крила за карнавал. На втория етаж имаше стая с креват и телевизор. Банята и кухнята бяха в дъното на коридора.

— Тук ще живееш — каза Уинстън. — Ако имаш въпроси, в магазина за барабани съм по цял ден.

Уинстън си тръгна, а Холис седна на леглото и хапна сирене и хляб. Някъде от сградата се носеше аромат на къри. Колите надуваха клаксони навън. В Ню Йорк можеше да намери начин да се измъкне, но Сега Голямата машина го беше обградила. Всичко щеше да е наред, ако можеше да прегърне Вики Фрейзър и да чуе гласа ѝ. Любовта ѝ го караше да се чувства по-силен. Любовта те прави по-голям. Свързва те със светлината.

Преди да иде до банята да си вземе душ, залепи върху процепа между пода и долния край на вратата дъвка. Около канала на банята имаше плесен и водата беше хладка. Когато се облече и се върна в стаята, забеляза, че дъвката е разделена на две.

Постави внимателно сапуна и кърпата на пода, бръкна под ризата си ѝ извади пистолета. Никога не беше убивал, но сега щеше да го направи. Беше сигурен, че наемниците на Табулата го очакват. Щяха да го нападнат в мига, в който влезеше.

Стиснал пистолета в дясната си ръка, той пъкна ключа в топката колкото се може по-тихо. „Едно — преброи наум. — Две. Три“. Завъртя топката, вдигна пистолета и се втурна в стаята.

До прозореца стоеше Мая.

31.

Рано на другата сутрин Мая се качи на покрива на някогашната конска болница в центъра на Камдън Маркет. Болните коне и конете за клане бяха изчезнали в края на викторианската епоха и сега триетажната сграда беше заета от бутици за органични сапуни и тибетски молитвени килимчета. Никой не забеляза Мая, когато застана до един скърцащ ветропоказател с галопиращ кон.

Видя как Холис минава през пазара и влиза в тухления тунел, който водеше към катакомбите. Липата беше прекарал нощта в магазина за барабани и Холис щеше да ѝ каже, когато френският арлекин напусне тайната квартира.

През последните двацет и четири часа беше обикаляла из Лондон. Когато Къщата с лозите избухна в пламъци, бе помогнала на Джагър и приятелите му да се измъкнат през задния двор. Хванаха едно такси близо до Воксхол Бридж и шофьорът ги закара до един празен апартамент в Чизик, собственост на брата на Роланд. Тримата свободни бегачи бяха свикнали да живеят извън Мрежата и ѝ обещаха да не се показват, докато властите не приключат с разследването на двамата убити в цветарския ван.

Гейбриъл беше казал на Джагър, че е отседнал в магазин за барабани в Камдън Маркет. Мая предположи, че Липата и Блажената майка заедно пазят странника. През останалата част от деня беше наблюдавала входа към катакомбите, докато Холис не пристигна в магазина. Блажената майка щеше да я убие за неподчинение, но Холис беше приятел. Щеше да уреди всичко, за да може тя да се види с Гейбриъл на безопасно място.

Най-накрая Липата излезе от тунела и отиде да закуси в едно кафене с изглед към канала. След десет минути Холис излезе от тунела и размаха ръце. Беше чисто.

Холис я преведе през барабаните и африканските статуетки към студената малка стаичка, където лежеше тялото на Гейбриъл. Мая коленичи на циментовия под и хвана ръката му. Знаеше, че е още жив, но се чувстваше като вдовица, която докосва мъртвия си съпруг. Беше разгледала светата книга на Скелиг Кълъмба и внимателно беше разучила ярките рисунки на ада. Не се съмняваше, че Гейбриъл е отишъл там да търси баща си.

Всичко, на което я беше научил Тръна — и останалите арлекини, — изглеждаше безполезно в момента. Нямахте с кого да се бие, нямаше охраняван замък с каменни стени и желязна порта. Беше готова на всякаква саможертва, за да спаси Гейбриъл, но беше с вързани ръце.

Стоманената врата на апартамента изскърца.

— Ти ли си, Уинстън? — изненадано попита Холис.

Мая скочи и извади револвера. Тишина. А после на прага на спалнята се появи Липата. Беше с ръце в джобовете и се подсмиваше.

— Ще ме застреляш ли, Мая? Винаги помни да се целиш малко по-ниско. Когато хората са изнервени, се целят прекалено високо.

— Не знаехме кой е. — Мая прибра револвера.

— Помислих си, че може да дойдеш. Блажената майка каза, че си имала сантиментална връзка с Гейбриъл Кориган. Когато изключи сателитния си телефон, разбрах, че вероятно си напуснала острова.

— Каза ли й?

— Не. Ще се ядоса достатъчно, когато се появи на Скелиг Кълъмба и открие странник, пазен от една американка и няколко монахини.

— Трябваше да го видя.

— Струваше ли си? — Липата възседна единствения стол в стаята. — Той пропадна, също като баща си. Не остана нищо, освен една празна черупка.

— Аз ще спася Гейбриъл — каза Мая. — Просто трябва да открия как.

— Невъзможно е. Него го няма. Изчезна.

Мая помисли, после каза:

— Трябва да говоря с човек, който знае колкото се може повече за световите. Познаваш ли някой в Англия?

— Това не е наша грижа, Мая. Правилото гласи, че пазим странниците само в този свят.

— Не ме интересуват правилата. „Отглеждай случайността“. Нали това пише Врабеца? Може би е време да се направи нещо различно, защото тази стратегия не действа.

— Права е, Липа — обади се Холис. — В момента Майкъл Кориган е единственият странник на този свят и той работи за Табулата.

— Помогни ми, Липа. Трябва ми само едно име.

Френският арлекин се изправи и тръгна към вратата. На прага спря и премести тежестта си от крак на крак, като човек, който се опитва да избере верния път в тъмна нощ.

— В Европа живеят няколко специалисти по различните светове, но можем да се доверим само на един — Симон Лумброзо. Беше приятел на баща ти. Доколкото знам, още живее в Рим.

— Баща ми никога не е имал приятели. Знаеш го също толкова добре, колкото и аз.

— Това е думата, която използва Тръна — отвърна Липата. — Трябва да идеш до Рим и да се убедиш сама.

32.

Холис тъкмо си бе направил кафе. Липата влезе от магазина за барабани.

Държеше сателитен телефон.

— Току-що се чух с Блажената майка. Тя е на Скелиг Кълъмба.

— На бас, че не се е зарадвала особено, когато е разбрала, че Мая я няма.

— Разговорът беше много кратък. Казах ѝ, че си пристигнал в Лондон, и тя настоя веднага да отидеш на острова.

— Искан да пазя тялото на Матю Кориган ли?

Липата кимна.

— Логично заключение.

— Ами Вики?

— Не спомена нищо за мадмоазел Фрейзър.

Холис сложи кафето пред френския арлекин и каза:

— Трябва да ми обясниш как да стигна до Ирландия и ще ми трябва лодка, за да ида до манастира.

— Мадам каза, че иска да отидеш колкото се може по-скоро на острова. Затова... организирах нещата по друг начин.

„Другият начин“ означаваше наемането на частен хеликоптер, който да го откара до острова. След два часа Уинстън Абоса го закара до Уайт Уолтам — малко летище със затревена писта близо до Мейнхед в Бъркшир. Холис носеше хартиен плик с пари. На паркинга го посрещна пилот, който минаваше шейсетте. Имаше нещо във външния му вид — късата подстрижка и изпънатия гръб, — което говореше за военна подготовка.

— Вие ли сте клиентът за Ирландия? — попита пилотът.

— Да. Аз съм...

— Не искам да знам кой сте. Искам само да видя парите.

Холис имаше чувството, че пилотът би откарал и Джек Изкормвача в девическо училище, стига в плика да има достатъчно евро. След десет минути хеликоптерът беше във въздуха и летеше на запад. Пилотът мълчеше, ако не се брояха няколкото кратки отговора към въздушните диспечери. Характерът му се проявяваше единствено в агресивния начин, по който бръмчеше над хълмовете и се спускаше към зелените долини, където всяко поле беше оградено с каменна стена.

— Може да ме наричаш Ричард — каза в един момент, но така и не попита Холис за името му.

Гласкани от източния вятър, прелетяха Ирландско море и презаредиха на едно малко летище близо до Дъблин. Докато летяха над провинцията, Холис гледаше надолу и видя купа сено, скупчени домове и тесни пътища, които рядко вървяха в права линия. Когато стигнаха западното крайбрежие на Ирландия, Ричард свали очилата си и започна да поглежда джипиеса на таблото. Летеше съвсем ниско. Минаха покрай ято пеликани, които летяха под формата на буквата V. Точно под птиците вълните се надигаха и после се свличаха в бяла пяна.

Накрая се показаха двата остри върха на Скелиг Кълъмба. Ричард заобиколи острова, докато не видя на един прът да се вее бял парцал. Кръжи над импровизирания флаг почти минута и после се приземи върху ивица равна камениста земя. Перката спря да се върти и Холис чу как вятърът свири през отвора на отдушника.

— На острова има няколко монахини — рече Холис. — Сигурен съм, че с удоволствие биха ти предложили чай.

— Инструкциите ми са да остана в хеликоптера — отвърна Ричард. — И ми платиха определена премия, за да ги следвам.

— Както желаете. Може да се наложи да почакаш обаче. Има една ирландка, която вероятно ще иска да се върне в Лондон.

Холи слезе от хеликоптера и погледна каменистия склон надолу към манастира. „Къде е Вики, помисли си — Не са ли й казали, че идвам?“

Вместо Вики видя Алис: тичаше към хеликоптера, следвана от една монахиня — и на още няколко метра — от жена с тъмноредена коса. Алис стигна до него и скочи на една скала, за да са на еднаква височина. Косата ѝ беше разрошена, а обувките — покрити с кал.

— Къде е Мая? — попита Алис.

Холис за пръв път чуваше гласа ѝ.

— Мая е в Лондон. Добре е. Не се притеснявай.

Алис скочи от скалата и продължи нагоре по склона, последвана от пълничката монахиня. Тя му кимна и той видя в очите ѝ тъга. Но монахинята отмина и Холис се изправи пред Блажената майка.

Ирландският арлекин носеше черни вълнени панталони и кожено яке. Изглеждаше по-дребна, отколкото си я беше представял, и имаше гордо, дори царствено изражение.

— Добре дошли на Скелиг Кълъмба, господин Уилсън.

— Благодаря за хеликоптера.

— Сестра Джоун говори ли с вас?

— Не. Трябваше ли? — Холис погледна надолу по склона. — Къде е Вики? Всъщност дойдох заради нея.

— Да. Последвайте ме.

Холис последва арлекина надолу към четирите подобни на кошери сгради на втората тераса. Имаше чувството, че е катастрофирала кола и сега го водят на местопроизшествието.

— Някога удряли ли са ви много силно, господин Уилсън?

— Разбира се. Бил съм се професионално в Бразилия.

— И как оцелявате?

— Ако не можеш да избегнеш нечий юмрук, се опитваш да се движиш заедно с него. Ако стоиш като камък, ще те свалят на земята.

— Добър съвет — отвърна Блажената майка и спря пред една от постройките. — Преди два дни Табулата е пристигнала на острова с хеликоптерите си. Монахините са избягали в една пещера заедно с момичето, но госпожица Фрейзър явно е останала да пази странника.

— Къде е тя? Какво се е случило?

— Няма да е лесно, господин Уилсън. Но можете да видите, ако желаете.

Блажената майка отвори вратата и го пусна да влезе пръв. Холис влезе в студено помещение с натрупани покрай стените кашони и сандъци. Нещо беше оцапало дървения под. Трябваша му няколко секунди, за да разбере, че е кръв.

Блажената майка стоеше зад него. Гласът ѝ беше спокоен и безстрастен, сякаш говореше за времето.

— Табулата воде снадки, за да се промъкнат през прозорците. Сигурна съм, че после са убили животните и са хвърлили телата им в морето.

Доближи се до нещо покрито с найлоново платнище и Холис мигновено разбра, че това е Вики. Приблужи се като насън, наведе се и дръпна покривалото. Вики беше почти неразпознаваема, но следите от зъби по ръцете и краката показваха, че са я убили зверовете.

Холис стоеше над обезобразеното тяло и се чувстваше така, сякаш и с него самия е свършено. Лявата ръка на Вики представляваше кървава каша от разкъсана плът и натрошени кости, но дясната беше недокосната. Сребърен медальон с формата на сърце лежеше на дланта ѝ. Холис веднага го позна. Повечето жени от църквата носеха подобни медальони. Ако човек го отвореше, щеше да открие вътре черно-бял портрет на Айзак Джоунс.

— Аз го свалих от шията ѝ — рече Блажената майка. — Реших, че може да искаш да видиш какво има вътре.

Холис взе медальона и пъкна нокът в горната част на малкото сребърно сърце. То щракна и се отвори. Познатата снимка на пророка беше изчезнала, на нейно място имаше парче бял лист. Той бавно разгъна листа и го изглади върху дланта си. Вики беше изписала седем думи със старовремска мастилена писалка, като се беше помъчила всяка буква да е свършена: „Холис Уилсън е в моето сърце — завинаги.“

Шокът и болката изчезнаха, смениха се с такава ярост, че му се искаше да вие. Независимо какво се беше случило той щеше да преследва хората, които я бяха убили, и щеше да ги унищожи. Нямаше да се спре. Никога.

— Не видя ли достатъчно? — попита Блажената майка. — Мисля, че е време да изкопаем гроб.

И понеже Холис не ѝ отговори, направи крачка напред и дръпна платнището върху тялото.

33.

Мая излезе от магазина за барабани и тръгна към едно кибер кафе на Чок Фарм Роуд. Липата бе казал, че има доверие на един от специалистите по Шестте свята, италианеца Симон Лумброзо. Бързо търсене в интернет показва, че мъж с такова име работи като оценител на художествени произведения в Рим. Мая записа адреса на офиса на Лумброзо и телефонния му номер, но не му се обади. Реши да лети до Рим и да се срещне лично с човека, който се предполагаше, че е бил приятел на баща ѝ.

След като си резервира билет, взе такси до шкафчето, което държеше в източната част на Лондон, и взе нов комплект фалшиви документи за самоличност. За пътуването си до Рим реши да ползва най-безопасния вариант, един от неизползваните си ОП-ФС паспорти. ОП-ФС беше съкращение за „оригинален произход — фалшива самоличност“. Тези паспорти бяха получени от правителството и всички данни в тях бяха вкарани в Голямата машина.

Бяха минали години, докато успее да се сдобие с ОП-ФС документите си. Когато беше на девет, Тръна се беше сдобил с актовете за раждане на няколко умрели деца. За всичко в „живота“ им се бяха погрижили така, както се грижеха за плодни дръвчета, които от време на време се нуждаят от напояване и подкастриране. На хартия момичетата бяха завършили гимназия и имаха шофьорски книжки, работеха и бяха кандидатствали за кредитни карти. Мая се беше грижила да набавя нужните документи дори и в периода, когато беше живяла в Мрежата и се беше опитвала да се държи като гражданка.

Когато британското правителство въведе биометричните документи за самоличност, физическите данни, вградени във всеки електронен паспорт, трябваше да отговарят на всяка фалшива самоличност. Мая си беше купила специални контактни лещи, които ѝ позволяваха да се оправя с ирисовите скенери по летищата, както и тънки пластмасови напръстници, които да слага върху показалците си. Снимките в някои от паспортите бяха на истинското ѝ лице, а в други

бяха направени, след като беше променила вида си с препарати и други помощни средства.

С годините беше започнала да смята всеки паспорт за различна страна от собствената си индивидуалност. Фалшивият ѝ паспорт на името на Джудит Странд я караше да се чувства като амбициозна делова жена. Паспортът, с който щеше да замине в Италия, използваше името на едно мъртво момиченце от Брайтън, Ребека Грийн. Мая беше решила, че Ребека е артистична натура, която харесва електронната музика.

Беше прекалено опасно да носи оръжие в самолета — дори и в багажа, който се чекираше, — затова Мая остави револвера си в шкафчето и взе меч-талисман на Гейбриъл, заедно със стилета и ножа за хвърляне. Трите оръжия бяха скрити в металната рамка на сгъваема детска количка, изработена специално по поръчка преди няколко години от един от испанските контакти на баща ѝ.

От летище „Да Винчи“ взе такси до Рим. Рим можеше да се вмести в триъгълника до река Тибър. В основата на триъгълника се намираха популярните туристически забележителности Форумът и Колизеят. Мая се настани в един хотел до северния връх на триъгълника, близо до Пиаца дел Пополо. Затъкна ножовете в ръкавите си и се запъти на юг, през мавзолея на император Август, по калдъръмените улици на стария град.

Първите етажи на сградите, строени през осемнайсети век, бяха заети от туристически ресторанти и шикозни бутици. Отегчени продавачки с тесни поли стояха пред малките магазинчета и бърбеха с гаджетата си по мобилни телефони. Мая избегна наблюдателните камери около сградата на Парламента и излезе на площада, на който се намираше Пантеонът. Огромната тухлено-мраморна сграда беше построена от император Адриан като храм на всички богове. Издигаше се в центъра на Рим вече две хиляди години.

Мая мина през гранитните колони на портика. Припряността на групите туристи и техните водачи изчезваше под купола. Те шепнеха, докато вървяха по мраморния под, за да видят гроба на Рафаело. Застанала по средата на огромния храм, Мая се опита да състави план.

Какво щеше да каже, когато се срещнеше с Лумброзо? Дали той знаеше някакъв начин, по който да бъде спасен Гейбриъл?

Нещо премина през въздуха и тя вдигна поглед към „окото“ — кръглият отвор на върха на купола. В храма беше влетял сив гълъб и се мъчеше да излезе. Отчаяно махаше с криле и се виеше нагоре из въздуха. Но „окото“ беше прекалено далече и гълъбът все се отказваше на няколко метра от свободата. А и явно вече бе уморен. Всеки нов опит носеше нов провал и той се спускаше все по-ниско — дърпан надолу от тежестта на изтощеното си тяло. Птицата беше толкова уплашена и отчаяна, че можеше само да продължи да лети, сякаш самото движение щеше да даде решение.

Увереността, която я беше завладяла в Лондон, сякаш се стопи. Почувства се слаба и глупава. Излезе от храма и се забърза към тълпите, които се качваха по рейсовите и тролейните близо до Театро Аржентино. Обиколи руините в центъра на площада и влезе в лабиринта тесни улички, бил някога еврейско гето.

Гетото едно време било също като Източен Лондон по време на викторианската епоха — убежище, където можели да се скрият бегълци и да намерят съюзници. Евреите живеели в Рим от втори век преди Христа, но през шестнайсети век били принудени със сила да живеят в ограден със стени район близо до стария рибен пазар. Дори еврейските лекари, които лекували италианските аристократи, можели да напускат гетото само през деня. Всяка неделя еврейските деца били принуждавани да присъстват на службата в църквата „Свети Анджели“ в Пескерия, където един калугер им казвал, че вечно ще горят в ада. Църквата още си стоеше до една голяма бяла синагога, която приличаше на музей от бел епок, изтръгнат от центъра на Париж.

Симон Лумброзо живееше в двуетажна къща близо до руините на Портика на Октавий. Името му беше изписано на месингова табелка до вратата, заедно с описание на услугите му, на италиански, немски, френски, иврит и английски:

„СИМОН ЛУМБРОЗО
ОЦЕНИТЕЛ НА ПРОИЗВЕДЕНИЯ НА
ИЗКУСТВОТО
ИЗДАВАНЕ НА СЕРТИФИКАТИ“

Мая натисна черното копче на звънеца, но никой не отвори. Посегна да опита отново и от домофона на стената се чу мъжки глас:

— Бонджорно.

— Добър ден. Търся господин Лумброзо.

— По какъв повод? — Гласът, в първия момент мил и приятелски, беше станал рязък и сериозен.

— Искам да купя един предмет и искам да знам колко е стар.

— Гледам ви на видеоекрана и не виждам нито рисунка, нито статуя.

— Става дума за бижу. Златна брошка.

— Разбира се. Красиво бижу за една *bella donna*.

Ключалката избръмча и се отвори и Мая влезе.

Партерът се състоеше от две свързани стаи, които водеха до заграден вътрешен двор. Апартаментът изглеждаше така, сякаш цяла изследователска лаборатория плюс една арт галерия е натоварена на камион и после изсипана на едно място. В предната стая Мая видя спектроскоп, центрофуга и разни други уреди, заобиколени от бронзови статуи и стари картини.

Заобиколи няколко антикварни мебели и влезе в задната стая. Брадат мъж около седемдесетте седеше на бюрото си и проверяваше един пергамент с цветни букви. Беше с черни панталони, бяла риза с дълги ръкави и черно кепе. Подобно на повечето ортодоксални евреи показваше белите ресни на своя *талит катана* лепената наметка, подобна на пончо, която носеше под ризата си.

Мъжът посочи пергамента и каза:

— Стар е. Вероятно отрязан от някоя Библия, но надписът е съвременен. Вместо мастило средновековните монаси използвали сажди, натрошени раковини, дори собствената си кръв. Не можели да идат с колата до магазина и да си купят продукти на нефтохимичната индустрия.

— Вие ли сте Симон Лумброзо?

— Май сте скептична. Имам визитни картички, но постоянно ги губя. — Лумброзо си сложи очила с дебели стъкла, които увеличиха тъмнокафявите му очи.

— Имената са чуплива стока в днешно време. Някои хора си сменят имената като обувките. Та как е вашето име, синьорина?

— Казвам се Ребека Грийн и съм от Лондон. Оставих брошката си в хотела, но мога да ви я нарисувам, за да видите как изглежда.

Лумброзо се усмихна и поклати глава.

— Боя се, че ще ми трябва истинската брошка. Ако има камък, ще мога да го махна и да огледам патината отдолу.

— Дайте ми лист. Може да познаете модела.

Той я изгледа скептично, но ѝ подаде скицник и маркер.

— Както желаете, синьорина.

Мая бързо нарисува арлекинската лютня. Скъса листа и го постави на бюрото му. Симон Лумброзо погледна овала с трите черти, после се извърна и взе да изучава лицето ѝ. Мая се почувства така, сякаш е предмет на изкуството, донесен за оценка в тази къща.

— Да, разбира се. Познавам модела. Ако ми позволите, бих могъл да ви дам малко допълнителна информация.

Отиде до един огромен сейф и започна да върти шайбата.

— Казахте, че сте от Лондон. Родителите ви във Великобритания ли са родени?

— Майка ми произхожда от сикхско семейство, което живее в Манчестър.

— А баща ви?

— Баща ми е германец.

Лумброзо отвори сейфа и извади картонена кутия от обувки, пълна с над стотина писма, очевидно подредени по дати. Постави я върху бюрото и я прерови.

— Не мога да ви кажа за брошката. Даже мисля, че брошка изобщо няма. Но знам нещо за вашия произход.

Отвори един плик, извади черно-бяла снимка и я постави върху бюрото.

— Мисля, че сте дъщерята на Дитрих Шьолер. Поне така се казваше, преди да стане Тръна.

Мая погледна снимката и се изненада, когато видя себе си, на девет години, седнала до баща си на една пейка в парка „Сейнт Джеймс“. Някой, най-вероятно майка ѝ, беше снимал.

— Откъде имате това?

— Баща ти ми пишеше повече от четирийсет години. Имам и една твоя бебешка снимка, ако искаш да я видиш.

— Арлекините никога не си правят снимки, освен за фалшив паспорт или някакъв друг документ за самоличност. Винаги си стоях у дома, когато ни правеха снимки в училище.

— Е, баща ти все пак е направил няколко и после ги даде на съхранение при мен. И така, къде е той, Мая? Пращах писма до една пощенска кутия в Прага, но всичките се върнаха.

— Мъртъв е. Табулата го уби.

Сълзи за бащата на Мая — нейния жесток, арогантен баща — изпълниха очите на Лумброзо. Той смръкна силно, намери някаква кърпа на бюрото и си издуха носа.

— Не съм изненадан всъщност. Дитрих водеше много опасен живот. Но смъртта му много ме натъжава. Той беше най-близкият ми приятел.

— Не мисля, че изобщо сте познавали баща ми. Той никога през живота си не е имал приятели. Никога не е обичал никого, включително майка ми.

Лумброзо изглеждаше сащисан, после се натъжи. Поклати бавно глава.

— Как можеш да кажеш подобно нещо? Баща ти много държеше на майка ти. Когато тя почина, много дълго не можа да се съвземе.

— Не знам нищо за това, но знам какво се случваше, когато бях малка. Баща ми ме учеше как да убивам хора.

— Да, той те е превърнал в арлекин. Няма да защитавам решението му. — Лумброзо се изправи, отиде до дървената закачалка и свали черното си сако. — Ела с мен, Мая. Да идем да хапнем нещо. Както казваме ние, римляните: „Приказки на гладен стомах не вървят“.

С черно сако и с черна филцова шапка Симон Лумброзо я придружи през гетото. Слънцето се беше скрило зад червените керемидени покриви, но доста хора седяха на кухненски столове на улицата и клюкарстваха, докато децата ритаха топка. Явно всички познаваха Лумброзо, който поздравяваше всички, като хващаше с два пръста широката периферия на шапката си.

— Преди четирийсет години предлагам на туристите да ги разведа наоколо. Така се запознах с баща ти. Един следобед той беше единственият човек, който влезе в синагогата. Баща ти не беше евреин, но знаеше много неща от еврейската история. Задаваше интелигентни въпроси и ни беше приятно да обсъждаме различни теории. Казах му,

че за мен е било удоволствие да опресня немския си и че не ми дължи нищо.

— Това означава, че баща ми има дълг.

Лумброзо се усмихна.

— Да, така изглежда в очите на един арлекин. Но тогава не си давах сметка за това. По това време група богати млади мъже бяха сформирали фашистка организация тук, в Рим, идваха посред нощ в гетото и пребиваха евреи. Хванаха ме до Тибър — на неколкостотин метра от тук. Петима срещу един. И изневиделица се появи баща ти.

— Справил се е с тях...

— Да. Но ме шокира начинът, по който го направи. Не показва гняв, докато се биеше — само студена, съсредоточена агресия и пълна липса на страх. Преби ги и петимата до безсъзнание и щеше да ги хвърли в реката да се удавят, ако не го бях спрял.

— Е, вече съм сигурна, че е бил баща ми.

— Оттогава започнахме да се виждаме, да обикаляме заедно града и да вечеряме заедно. Постепенно Дитрих ми разказа живота си. Баща ти произхождаше от арлекински род, но не смяташе, че това е съдбата му. Доколкото си спомням, учел история в Свободния университет в Берлин; после решил да стане художник и се преместил в Рим. По онова време някои млади мъже експериментираха с наркотици и секс. За баща ти да има приятел беше също толкова забранено. Той никога не беше имал приятел — дори като ученик.

Минаха покрай синагогата по Лонготевере и поеха по пешеходния мост Понте Фабрицио към малък остров наред Тибър. По средата на моста Лумброзо спря и Мая се загледа в мътната зелена вода, която течеше през Рим.

— Когато бях малка, баща ми казваше, че приятелите те правят слаб.

— Приятелството е необходимо като храната и водата. Мина известно време, но накрая станахме близки приятели, без тайни помежду си. Не бях изненадан, когато научих за съществуването на страниците. Съществува мистичен клон от юдаизма, основан върху Кабалата, който описва тези откровения. Що се отнася до Табулата — достатъчно е да прочетеш вестниците, за да разбереш, че съществува.

— Не мога да повярвам, че баща ми не е искал да бъде арлекин.

— И кое е толкова чудното? Че е бил човек — като всички нас? Мислех, че се е откъснал от семейството си и ще остане в Рим да рисува. Тогава дойде един испански арлекин и го помоли за помощ. И Дитрих се съгласи. Когато се върна след осем месеца, беше приел арлекинско име. Всичко се промени — нормалният му живот приключи, — но той запази любовта към Рим в сърцето си. Виждахме се от време на време и той ми пращаше писма два пъти в годината. Понякога в писмата имаше и твоя снимка. Гледах те как растеш и се превръщаш в млада дама.

— Обучаваше ме да стана арлекин — рече Мая. — Знаеш ли какво означава това?

Лумброзо леко я докосна по рамото.

— Само ти можеш да простиш на баща си. Мога само да кажа, че той наистина те обичаше.

Зараяни в мислите си, минаха по моста и влязоха в квартал Трастевере, от другата страна на реката. От двете страни на тесните улици имаше къщи на по три-четири етажа. Къщите бяха боядисани в бледи пастелни цветове, тъмен бръшлян се виеше по стените им.

Лумброзо я поведе по една уличка, която свършваше на покрития с калдъръм площад Пиаца Мерканти. Беше пуст, с изключение на дузината гладни чайки, които се биеха за съдържанието на една обърната кофа за боклук. Птиците си кряскаха като римляни, които спорят за футболен мач.

— Само туристите и инвалидите ядат в такъв ранен час — рече Лумброзо. — Но времето е подходящо за поверителен разговор. — Влязоха в една тратория, в която нямаше жива душа. Сервитьорът с импозантни мустаци ги придружи до маса в дъното и Лумброзо поръча бутилка пино гриджо и пържено филе от треска за предястие.

Мая отпи глътка вино, но не докосна храната. Мнението на Лумброзо за баща ѝ се различаваше от всичко, което си беше представяла. Тръна наистина ли беше държал на нея? Възможно ли беше никога да не е искал да става арлекин? Изводите, които будеха тези въпроси, бяха толкова смущаващи, че тя ги изтласка от съзнанието си и се съсредоточи върху повода за пътуването си до Рим.

— Не съм дошла да говорим за баща ми — рече тя. — Арлекин на име Липата ми каза, че си специалист по Шестте царства.

Лумброзо се усмихна и нарязва рибата на малки хапки.

— Само един странник може да е истински специалист, но и аз знам доста неща. Срещата с баща ти промени живота ми. Работя като оценител, но истинската ми страст е да уча за тези различни светове. Опитвам се да се снабдя с екземпляр от всяка книга, дневник или писмо, в които се описва заплетеността им.

Като сниши глас, Мая разказа как е открила Гейбриъл в Лос Анжелис и как са се озовали в Европа. Лумброзо остави вилицата си и се заслуша съсредоточено, когато му каза какво са открили на Скелиг Кълъмба.

— Мисля, че Гейбриъл отиде да намери баща си в Първото царство. Ако е попаднал в плен, има ли начин да го върна?

— Не — отвърна Лумброзо. — Освен ако ти самата не отидеш там.

Спряха да говорят, когато сервитьорът донесе пастата — малки тестени топчици. Мая изобщо не докосна храната, но Лумброзо й наля още вино.

— Какво искаш да кажеш? Как е възможно това?

— Трябва да знаеш, че древните гърци и римляни не смятали, че има твърди прегради между нашия свят и останалите реалности. По това време също имало странници, но древните също така вярвали, че съществуват определени „порти“, които позволяват на всеки да прекосява в различните светове.

— Нещо като входове?

— По-скоро бих ги нарекъл точки за достъп, на разположение на всеки, който търси. Модерна аналогия на това са така наречените „червееви дупки“, описвани от теоретичната физика. Те са пряк път през времето и пространството, който ни позволява да преминаваме по-бързо от една паралелна вселена в друга. Много физици в днешно време са същите като делфийските оракули, само че използват уравнения вместо думи.

Лумброзо вдигна салфетката и избърса доматения сос от брадичката си.

— От древните текстове става ясно, че много от свещените места в древния свят, като Стоунхендж например, първоначално са били построени около предмет, който е осигурявал точка на достъп до друг свят. Доколкото на мен ми е известно, нито една от тези точки вече не

съществува. Но римляните може би са ни оставили ориентир, който ще ни покаже къде да намерим такава точка.

Мая остави чашата си.

— Карта ли има?

— Много по-добро е от карта. Картите могат да се загубят или унищожат. Този ориентир е скрит под улиците на Рим. Това е *Horologium Augusti* — слънчевият часовник, създаден по времето на император Август.

Сервитърът се приближи и Лумброзо обсъди различни варианти за следващото блюдо и накрая се спря на говеждо с пресен градински чай. Щом отново останаха сами, си наля още вино и продължи:

— Часовникът на Август не е някакъв малък кръгъл камък, открит в задната градина. Той се намира в центъра на Рим — огромен кръг от бял травертин, инкрустиран с бронзови линии и букви. Ако си минавала покрай сградата на италианския парламент на Пиаца ди Монтечиторио, значи си видяла египетския обелиск, който хвърля сянката.

— Но сега слънчевият часовник е заровен под земята, така ли?

— По-голямата част от древния Рим е под земята. Може да се твърди, че всеки град има призрачен град, който не се вижда. Малка част от слънчевия часовник беше изкопана през 70-те години на ХХ век от немски археолози — някои ми бяха приятели, — но след година работа спряха. Под улиците на Рим все още съществуват естествени извори и един поток тече през циферблата на часовника. Имаше и проблеми със сигурността. Карабинерите не искаха археолозите да копаят тунел, който да води директно към сградата на парламента.

— Какво общо има това с намирането на точка за достъп до друг свят?

— Слънчевият часовник е бил нещо повече от часовник и календар. Той е служил за център на римската вселена. Върху външния ръб на часовника имало стрелки, които сочели към Африка и Галия, както и към различни духовни порти, които водели към други светове. За тях Първият свят бил далечна провинция на края на познатия свят... Та значи когато немските археолози приключиха с разкопките, по-голямата част от часовника беше засипана с пръст и камъни. Но това беше преди повече от трийсет години и оттогава Рим преживя няколко наводнения. Спомни си — подводен поток тече през часовника.

Огледах мястото и съм убеден, че сега се вижда доста по-голяма част от него.

— Защо не провери дали става? — попита Мая.

— Всеки, който влиза на това място, трябва да е гъвкав, атлетичен и — Лумброзо посочи корема си — не толкова натъпкан. Имаш нужда от кислородна бутилка и дихателен апарат, за да се гмурнеш под водата. И трябва да си много смел. Земните пластове са страшно нестабилни.

За известно време замълчаха. Мая отпи глътка вино.

— Ами ако си купя нужното оборудване?

— Оборудването не е проблем. Ти си дъщеря на моя приятел — това означава, че искам да ти помогна, — но никой не е изследвал мястото от наводненията насам. Искам да ми обещаеш, че ще направиш обратен завой и ще се върнеш, ако се окаже опасно.

Първата реакция на Мая беше да каже: „Арлекините никога не обещават“, но вече беше нарушила това правило с Гейбриъл.

— Ще се опитам да внимавам, Симон. Не мога да ти обещая нищо повече от това.

Лумброзо смачка салфетката и я хвърли на масата.

— На стомаха ми не му харесва тази идея. Това е лош знак.

— Аз пък вече умирам от глад — рече Мая. — Къде изчезна сервитьорът?

34.

На следващата вечер Мая се срещна със Симон Лумброзо пред Пантеона. През деня беше купила екипировка за гмуркачи в един спортен магазин в западните предградия и беше натъпкала всичко в два брезентови сака. Лумброзо също беше ходил на пазар: беше купил голям акумулаторен фенер, от онези, които използват миньорите в мините. Погледна към туристите, които ближеха сладолед на площада, и се усмихна.

— Гръцкият философ Диоген обикалял из Атина по цял ден със запален фенер и търсел човека. Ние търсим нещо не по-малко рядко, Мая. Трябва да направиш снимка — само една снимка — на стрелките, които ще ни отведат в друг свят. — Усмихна ѝ се. — Готови ли сме?

Мая кимна.

Лумброзо я поведе към Кампо Марцио, странична уличка близо до сградата на парламента. По средата на уличката спря пред една врата между чайна и парфюмерия.

— Имаш ли пропуск? — попита Мая.

Лумброзо бръкна в джоба на сакото си и извади една пачка евро.

— Това е единственият пропуск, от който се нуждаеш в Рим.

Почука силно и един плешив възрастен мъж, обут с гумени ботуши, отвори. Лумброзо любезно го поздрави и му стисна ръката, като същевременно му бутна подкупа, без вулгарно да говори за пари. Плешивият ги заведе до един коридор, каза нещо на италиански и излезе.

— Какво ти каза, Симон?

— „Да не забравиш да заключиш, когато свършиш“.

Минаха по коридора и излязоха в двор, пълен с дъски, скелета и празни кутии от боя. В продължение на векове тук бяха живели хора, но сега сградата беше празна и по мазилката имаше петна от наводнение. Всички прозорци бяха разбити, но железните пръчки още си стояха. Ръждясалите решетки придаваха на сградата вид на изоставен затвор.

Лумброзо дръпна една незаклучена врата и заслизаха по стълби, покрити с изкъртена мазилка. Когато стигнаха до това, което явно бе служило за мазе, Лумброзо светна фенера и отвори една врата, върху която с големи червени букви беше изписано: „Pericolo — po entri“^[1].

— От тук нататък няма електричество, затова ще трябва да използваме фенера — обясни Лумброзо. — Внимавай къде стъпваш.

И той бавно тръгна по един коридор с тухлени стени. Подът бе от шперплатови плоскости, поставени върху бетонни греди. На петнайсетина крачки от входа Лумброзо спря и коленичи до една дупка в шперплата. Мая застана зад него, надникна през рамото му — и видя *Horologium Augusti*.

Изкопаната част от императорския слънчев часовник беше послужила за под на каменно мазе около два и половина метра широко и седем метра дълго. Макар че часовникът беше покрит с вода, Мая можа да види травертина отгоре, както и няколко бронзови линии и гръцки букви, инкрустирани в камъка. Немските археолози бяха изчистили всички камънаци и помещението приличаше на ограбена гробница. Единственото модерно нещо беше металната стълба, която се спускаше от дупката в шперплата към пода три метра под тях.

— Ти мини първа — рече Лумброзо. — Аз ще ти подам екипировката и ще сляза с фенера.

Мая сложи двата сака върху шперплата и си свали самото, обувките и чорапите. После се спусна по стълбата към слънчевия часовник. Водата беше студена и дълбока близо метър. Лумброзо ѝ подаде саковете с екипировката и тя завърза презрамките им на стъпалата на стълбата, така че да висят от двете страни.

Докато Симон сваляше шапката, самото и обувките си, Мая огледа мазето. Малки вълнички се плискаха напред-назад и се разбиваха в стените. С годините минералите във водата бяха превърнали белия травертин на слънчевия часовник в сивкави каменни плочи; на много места беше изронен, напукан и потъмнял. Бронзовите линии и гръцките символи, инкрустирани във варовика, някога яркожълти и проблясвали под римското слънце, се бяха окислили и сега бяха тъмнозелени.

— Не обичам стълби — рече Лумброзо. Сложи единия си крак на най-горната пречка, сякаш за да изпробва дали стълбата ще го издържи, и после бавно се спусна с фенера в ръка. Мая се приближи

до ъгъла и откри в сивата каменна стена отточен канал. Дупката беше квадратна, шейсетина сантиметра широка, и изцяло под водата. Долният ѝ край беше на едно ниво с повърхността на слънчевия часовник.

— Водата изтича от тук?

— Точно така. Точно там трябва да влезеш. — Все още с бялата си риза с дълги ръкави, вратовръзка и черни панталони, Лумброзо стоеше във водата някак тържествено. — Връщай се веднага, ако стане прекалено трудно за придвижване.

Мая отиде до стълбата и извади водолазната екипировка от брезентовите сакове. Имаше колан с оловни тежести, дихателен регулатор с две степени, маска и кислородна бутилка с дължина трийсет сантиметра и диаметър десет. Беше купила и подводна светкавица и цифров подводен фотоапарат.

— Тази кислородна бутилка изглежда много малка — рече Лумброзо.

— Това е минибутилка. Нали каза, че в тунела нямало много място.

Сложи си първо баластния колан, закачи единия край на регулатора за бутилката и метна пластмасовия ремък на камерата около врата си. Тунелът беше толкова тесен, че щеше да се наложи с една ръка да притиска силно бутилката към тялото си.

— Какво да търся?

— Трябва да заснемеш всички латински или гръцки изрази по края на слънчевия часовник. Някои от тях ще означават градове в древния свят, а други — духовни местонахождения, тоест точки на достъп.

— Ами ако думите са покрити с баластра?

— Можеш да я изчистиш, но не се опирай в стените.

Мая си сложи маската, пусна кислорода и започна да диша през мундщука.

— Късмет! — рече Лумброзо. — И моля те, бъди внимателна.

Тя коленичи на пода и потопи глава във водата. Легна на дъното и се плъзна към отвора в стената. Чуваше собственото си дишане, мехурчетата, които излизаха от регулатора, и стържещия звук от ръба на бутилката, докато я влачеше по варовиковия под.

Стигна до отвора, протегна ръка и насочи светкавицата към мрака. С годините течащата вода беше прокопала подземен тунел през древните руини. Стените на тунела представляваха смесица от камъни, римски тухли и парчета бял мрамор. Изглеждаха трошливи, сякаш всичко можеше да се срути, но истинската опасност беше дело на съвременността. За да укрепят поддаващите основи на сградата, някой беше набил метални пръти дълбоко в земята. Краищата на прътите стърчаха в тунела като върхове на ръждясали мечове.

Като се избутваше с пръсти, Мая се вмъкна в тунела. Когато погледнеше нагоре към камъните и металните остриета, имаше чувството, че цялата тежест на Рим е точно над главата ѝ. Притискаше се до травертина на слънчевия часовник. Не виждаше обаче никакви думи от бронз.

Регулаторът задра. Мехурчетата се надигнаха покрай лицето ѝ. Сантиметър по сантиметър тя се провираше напред. Тунелът беше толкова нисък и тесен, че не можеше дори да се обърне. За да се върне в мазето, трябваше да се избути назад с ръце.

„Забрави за страха си — повтаряше ѝ Тръна. — Съсредоточи се върху меча си“. Беше смятала баща си за непоколебим. А ето, че беше прекарал две години в Рим, опитвайки се да избяга от съдбата си. Мая избути всичко, освен тунела от главата си и продължи напред.

След четири-пет метра тунелът зави надясно. Мая се промуши под един метален прът и се озова в по-широко помещение, приличаше на пещера. Повърхността на слънчевия часовник изглеждаше по-тъмна и когато тя се промъкна по-близо, видя, че на пода са гравирани бронзови думи, както на гръцки, така и на латински.

Вдигна светкавицата с лявата си ръка, стисна подводния фотоапарат в дясната и започна да снима. С всяко помръдване на тялото ѝ ту се появяваха, ту изчезваха сенки.

Бутилката изстърга по стената на тунела. Няколко камъчета се откъртиха и паднаха върху слънчевия часовник. Нищо кой знае какво — само няколко черни камъчета, — но Мая усети как я пронизва страх.

Още пясък и камъни продължиха да се сипят от стената. Падна и едно доста голямо парче. Мая направи още няколко бързи снимки и се опита да се оттегли, но изведнъж от тавана се откърти голямо парче и падна точно пред нея.

Водата помътня. Мая се опита да избяга, но нещо я дърпаше. Като се бореше с паниката, тя опря длани в мраморния под и се оттласна силно. Последва експлозия от въздушни мехурчета и устата ѝ се напълни с вода.

Беше срязала маркуча на един от металните пръти. Нямаше кислород, нямаше и изход. Беше загубила фенера и сега се бореше в пълен мрак. Стисна мундщука със зъби и потърси опипом двата края на скъсания маркуч. Частта към устата ѝ беше пълна с вода, но от маркуча, свързан с бутилката, излизаха мехурчета. Тя събра двете парчета и ги стисна здраво. От мундщука започна да излиза примесен с вода въздух. Мая преглътна водата и пое кислород.

Стиснала здраво двата края на маркуча с дясната си ръка, тя се оттласна с лявата. Пясъкът ожули краката ѝ. Също като на очевидец на катастрофа, мозъкът ѝ се беше отдръпнал от ситуацията и само спокойно наблюдаваше и си правеше изводи. Не виждаше нищо. След около минута кислородната бутилка щеше да е празна. Единственият ѝ шанс беше да намери тунела към мазето.

Намери го! Кракът ѝ се плъзна в дупката. Тя се вмъкна вътре с краката напред. Животът ѝ се беше сринал на парченца кости, кръв и плът.

Промушваше се сантиметър по сантиметър. Регулаторът тихо изгъркори и езикът ѝ усети нещо, което ѝ напомни суха пепел. Опита се да си поеме въздух, но въздух нямаше. Бутилката беше празна.

Мая протегна ръце назад, изтласка се и пръстите на краката ѝ опряха в завоя на тунела. Продължи да се движи, като се молеше да не закачи някой прът. Имаше чувството, че умът ѝ реагира забавено. Помисли си, че ще изгуби съзнание.

Само след секунди обаче усети ръце на глезените си. С рязко дръпване Лумброзо я измъкна от тунела.

— Какво стана? Видях от тунела да излиза пясък. Удари ли се? Добре ли си?

Мая смъкна маската от лицето си, изплю мундщука и си пое въздух. Дробовете ѝ горяха. Лумброзо продължаваше да ѝ говори, но тя не можеше да му отвърне. Беше изгубила способността си да говори и само една мисъл се въртеше в главата ѝ: „Жива съм“.

Камерата висеше на врата ѝ и тя му я подаде, все едно беше безценен камък.

Към осем часа на следващата сутрин Мая седеше на терасата на едно кафе на Пиаца Сан Лоренцо в Лучина. Площадчето беше на стотина метра от входа на изоставената сграда, която скриваше слънчевия часовник. Точно под краката ѝ се намираха пластове от миналото и тайни реки се виеха през мрака.

Щом затвореше очи, се виждаше отново приклепена в подводния тунел, но нямаше желание да мисли за това сега. Беше жива и на този свят. Всичко, което я заобикаляше, ѝ изглеждаше едновременно обикновено — и красиво. Докосваше гладкия мраморен плот на масата, докато един млад италианец ѝ сервираше капучино и торта с праскови, украсена със стръкче мента. Блатът на тортата беше лек и на пластове и тя остави сладкия прасковен пълнеж да се разтопи на езика ѝ. Изведнъж я обзе налудничав копнеж да се разходи из площада като обикновена жена, да влиза по магазините, да пробва парфюми и копринени шалчета.

Лумброзо пристигна тъкмо когато приключваше с тортата. Беше облечен с обичайните си черни дрехи и носеше под мишница кожено портфолио.

— Добро утро, Мая! Как си? Радвам се да те видя. — Седна и си поръча капучино. — Миналата седмица видях турист да си поръчва капучино в пет следобед. Това е Рим все пак, а не „Старбъкс“! Сервитьорът се обиди, наистина. Във всички тратории трябва да има надпис: „Да се поръчва капучино след десет сутринта е строго забранено“.

Мая се усмихна.

— Ами еспreso?

— Еспreso може. — Той отвори портфолиото ѝ извади папка, пълна с лъскави снимки. — Свалих ги снощи и ги разпечатах на гланцирана хартия. Свършила си чудесна работа, Мая. Можех да прочета всичко съвсем ясно.

— Споменава ли се точка на достъп?

— Слънчевият часовник съчетава места, които съвременното ни светоусещане би сметнало за „реални“, с места, които ни свързват с други светове. Виж това изображение... — Той сложи една снимка пред нея. — Надписът е на латински и се отнася до Египет. След

смъртта на Клеопатра Египет станал част от империята. Вдясно от латинския надпис има думи на гръцки.

Лумброзо ѝ, подаде друга снимка и отпи от капучиното си. Мая погледна снимката, която показваше едновременно и гръцките, и латинските думи.

— Надписът използва дума, която означава „вход“ или „портал“.
— Лумброзо вдигна снимката и започна да превежда. — Портата към господ беше взета от *Лудея* и отнесена в *Та Неджер* — Земята на Бога.

— С други думи, не знаем къде е входът.

— Не съм съгласен. Упътването е толкова ясно, колкото и упътванията в пътеводителите, които туристите разнасят из Рим. *Лудея* е римското название на провинцията, която включвала Йерусалим. *Та Неджер* — Земята на Бога — се наричала още Пунт. По принцип се смята, че това е било Северна Етиопия.

Мая повдигна рамене.

— Не разбирам, Симон. Как може един портал — една точка на достъп — да се пренася?

— Само един прословут предмет е бил пренесен от Йерусалим до Етиопия. Това е „порталът“, който днес наричаме Ковчега на Завета.

— Ковчегът е просто легенда — отвърна Мая. — Както Атлантида или крал Артур.

Лумброзо се наведе напред и прошепна:

— Не съм изследвал писанията за крал Артур, но знам доста неща за Ковчега на Завета, или Откровението. Той е направен от акация и е обкован със злато, има капак от чисто злато, наречен *капорет*. Библията дори ни дава размерите на този свещен предмет. Дълъг е сто и четиринайсет сантиметра и е широк шейсет и осем — тогава са мерели в лакти. Ковчегът е направен от израилтяните по време на изгнанието им в пустинята. Бил е на почетно място в първия храм, построен от Соломон. Традиционното схващане е, че Ковчегът е съдържал Десетте Божи заповеди, но според мен е по-логично да е някакъв вид точка на достъп. Бил е пазен в Светая Светих — най-вътрешната част на храма.

— Но не е ли бил унищожен от асирийците?

— Сигурно искаш да кажеш вавилонците — усмихна се Лумброзо. — Фактът, който се повтаря неизменно във всички източници, е, че Ковчегът не е бил в храма, когато Навуходоносор

плячкосва Йерусалим. Вавилонците направили подробен опис на плячката си, но никъде не се споменава за Ковчега. Прочутият меден свитък — един от свитъците от Мъртво море, открити през 1947 година — подробно обяснява, че *мишканът* — преносимият храм за Ковчега, е бил пренесен от храма преди нашествието. Някои смятат, че Йосия е скрил Ковчега някъде в Израел, но надписът върху слънчевия часовник отразява легендата, че е бил отнесен в Етиопия от Менелик, сина на Соломон и Савската царица. Римляните са го знаели, когато са правили надписа.

— Значи Ковчегът е в Африка?

— Това не е тайна, Мая. Влез в интернет и ще намериш поне десет книги по въпроса. Ковчегът понастоящем се пази в църквата „Света Мария от Сион“ в северния етиопски град Аксум. Пазят го етиопски свещеници и само един от тях има право да влиза в светилището.

— Има само един проблем в теорията ти — рече Мая. — Щом Ковчегът е в Етиопия, защо Израел не е предприел нещо, за да си го върне или да го защити?

— А, предприеха. През 1972 година група археолози от Израелския музей отлетяха до Етиопия. Получиха позволение от император Хайле Селасие да изучат определени исторически артефакти. По това време имаше страшна суша в провинция Воло и императорът отчаяно се нуждаел от международна помощ.

— Та археолозите отишли до манастирите на езерото Тана и до град Аксум — продължи той. — Но странно защо никога не публикували доклад, нито направили каквото и да било публично изявление. Две седмици след завръщането им в Йерусалим Израел започнал да изпраща военна и хуманитарна помощ на Етиопия. Помощта продължила и след смъртта на императора през 1975 година. Продължава и до днес. — Лумброзо се усмихна и си допи капучиното. — Нито израелците, нито етиопците оповестяват публично помощта. Защото, много ясно, няма политически причини за даването на парите — освен ако не вярваш в Ковчега.

Мая поклати глава.

— Може някои историци да са измислили тази теория и на някои етиопски свещеници да им се иска да ѝ повярват. Но защо израелците просто не са грабнали Ковчега и не са го върнали в Йерусалим?

— Защото Ковчегът е бил пазен в храм, който вече не съществува. В момента на негово място се издига Омаровата джамия — мястото, откъдето пророк Мохамед се възкачил в Рая. Ако Ковчегът се върне в Йерусалим, редица фундаменталистки групи — както християнски, така и еврейски, — ще искат, да унищожат Скалния купол и да построят храма отново. Заради това може да избухне война, в сравнение с която всички предишни конфликти ще изглеждат нищожни. Разбери — хората, които ръководят Израел, са ревностни евреи, но освен това са и прагматици. Целта им е оцеляването на еврейския народ, а не Трета световна война. Най-добре за всички е, ако Ковчегът остане в Етиопия и хората продължат да вярват, че е бил унищожен преди хиляди години.

— И какво ще стане, ако отида в Етиопия? — попита Мая. — Не мога просто да вляза в храма и да поискам да видя Ковчега.

— Разбира се, че не можеш. Затова трябва да дойда с теб. През последните няколко години купувам артефакти от един етиопски евреин, Петрос Семо. Ще го помоля да ни посрещне в Адис Абеба и да ни помогне да убедим свещениците.

— И Ковчегът е точка на достъп, която ще ме отведе в Първото царство?

— Вероятно във всяко царство. Текстове не са единодушни по този въпрос. Генералният извод е, че първо трябва да изпратиш духа си, а после да го последваш. Според мен това означава, че трябва да искаш да отидеш там, и то с цялото си сърце. В този момент и историята, и науката остават далече зад нас. Прекрачиш ли през този портал, изоставяш собствената си реалност.

— Но ще открия ли Гейбриъл?

— Не знам.

— Ами ако не успея да го открия? Мога ли да се върна в този свят?

— И това не знам, Мая. Сигурно си изучавала класическите митове за подземния свят и ще се съгласиш с едно — трябва да се върнеш по същия път, по който си тръгнала.

Мая огледа площада и красотата, която я беше очаровала само допреди минути. Беше обещала на Гейбриъл, че винаги ще е до него. Ако не удържеше на думата си, случилото се между тях губеше значението си.

— Е, и как ще стигнем до Етиопия? — попита тя рязко.
Лумброзо натъпка снимките в плика и каза с усмивка:
— Първо ще си поръчаме по още едно капучино. — И махна на сервитьора.

[1] Опасно — не влизай (ит.) — Б.пр. ↑

35.

Беше ранна пролет. Майкъл излезе на балкона на третия етаж на имението Уелспринг и видя блед озелените листенца на буквите, които растяха по хълмовете наоколо. Точно под него гостите от следобедното парти се разхождаха в градината. Сервитьори с бели сака сервираха пенливо вино и хапки, свиреше струнен квартет. Вчера следобед беше валило, но днешният неделен ден беше ясен и топъл и небето изглеждаше леко изкуствено — като синя копринена тента, опъната, за да приюти събитието.

Уелспринг също беше собственост на фондация „Евъргрийн“. На първите два етажа се развиваше обществена дейност, а третият бе частен апартамент, пазен от охрана. Майкъл живееше в имението вече осем дни. През тези дни госпожа Брюстър изцяло му беше обяснила обществените и частни цели на Програмата за млади световни лидери. Армейски генерали и полицейски началници, които опитваха хапките с раци в градината, бяха дошли в Европа, за да се учат как да се борят с тероризма. По време на тридневния семинар бяха научили за следенето в интернет, наблюдателните камери, РЧР чиповете и общите информационни системи.

Градинското парти беше кулминацията на учебния процес. Лидерите щяха да се срещнат с представители на корпорации, които нямаха търпение да въведат новите технологии в развиващите се страни. На всеки лидер беше дадена специална кожена папка, в която да си събира визитките, раздавани след първата чаша вино.

Опрян на перилата на балкона, Майкъл наблюдаваше как госпожа Брюстър се движи из тълпата. Тюркоазносинята ѝ блуза и сако се открояваха сред тъмните делови костюми и маслинозелените военни униформи. От разстояние приличаше на молекула катализатор, пусната в стъкленница, пълна с различни химикали. Докато се запознаваше, разговаряше и се разделяше с целувка, тя създаваше нови връзки между младите лидери и онези, които искаха да им служат.

Майкъл се обърна, мина през няколко широки врати и влезе в това, което някога беше служило за господарска спалня. Баща му лежеше на една операционна маса по средата на стаята. От тавана го гледаха бели гипсови купидони. Главата на Матю Кorigан беше обръсната и в мозъка му бяха поставени сензори. Сърдечният пулс и температурата се следяха постоянно. Един от невролозите беше заявил, че изгубеният странник „не би могъл да е по-мъртъв и въпреки това е жив“.

Майкъл малко се тревожеше, че нещо постоянно го тегли да идва тук и да проверява безжизненото тяло. Чувстваше се като боксьор, който е притиснал съперника си в ъгъла на ринга. Изглеждаше така, сякаш битката е свършила, но по някакъв начин баща му отбягваше ударите и се въртеше около него.

— А ето го и прочутия Матю Кorigан — рече един познат глас.

Майкъл се извърна и видя на прага Кенард Наш. Наш носеше син костюм със значка на фондация „Евъргрийн“ на ревера.

— Здравейте, генерал е. Мислех, че още сте на Дарк Айланд.

— Снощи бях в Ню Йорк, но винаги идвам за заключителната церемония на Програмата за млади световни лидери. Освен това исках да видя най-новата придобивка на Господин Бун... — Наш отиде при масата и внимателно огледа Матю Кorigан. — Това наистина ли е баща ти?

— Да.

Генералът навря показалеца си в лицето на Майкъл.

— Трябва да призная, че съм малко изненадан. Мислех, че ще е доста по-впечатляващ на вид.

— Ако продължаваше да действа, можеше да предизвика значителна съпротива на програмата сянка в Берлин.

— Но това няма да стане, нали? — Наш се ухили на Майкъл, без да прави опит да скрие презрението си. — Разбрах, че си манипулирал борда и си ги накарал да се уплашат от безжизненото тяло на масата. Според мен странниците вече не са значим фактор. Това се отнася също за теб — и за брат ти.

— Трябва да разговаряте с госпожа Брюстър. Смятам, че помагам на Братството да постигне целите си.

— Чух за различните ти предложения и не съм впечатлен. Госпожа Брюстър винаги е била твърд привърженик на нашата кауза,

но според мен нанася голяма вреда, като ти позволява да обикаляш Европа и да плещиш глупости.

— Вие сте човекът, който ме представи на борда, генерале.

— Тази грешка скоро ще бъде поправена. Време е да се върнеш в изследователския център, Майкъл. Или пък можеш да идеш при баща ти в някой друг свят. Искам да кажа — нали това са длъжни да правят странниците? Вие сте генетично увредени. Също като нашите снадки.

Френските прозорци бяха отворени и Майкъл чу как струнният квартет плавно приключи изпълнението си. След няколко секунди се чу приглушен писък на микрофон и после гласът на госпожа Брюстър гръмна от преносимите високоговорители.

— Добре дошли! — започна тя, като отчетливо раздели двете думи. — Днес е прекрасен ден и подходящ завършек на тридневния симпозиум на Програмата за млади световни лидери. Изключително съм развълнувана — не, не просто развълнувана — вдъхновена съм от коментарите, които чух в градината днес...

— Госпожа Брюстър очевидно ще произнесе малкото си слово. — Наш завря ръце в джобовете си и тръгна към вратата. — Идваш ли?

— Не е необходимо.

— Разбира се, че не е. Ти всъщност не си един от нас. Нали?

Генерал Наш излезе, а Майкъл остана при тялото на баща си. Заплахата на Наш беше съвсем истинска, но Майкъл беше спокоен, поне в момента. Нямаше никакво намерение да се връща в охраняваната стая, нито пък да се пренесе в друг свят. Все още имаше какво да се направи. Вече беше създад съюз с госпожа Брюстър. Сега трябваше да привлече и останалите членове на Братството на своя страна. Напоследък му беше лесно да намери общ език с всички. Тъй като беше в състояние да види неуловимите промени в изражението на всеки, за частица от секундата можеше да подбере думите си, така че да насочи събеседниците си в правилната посока.

— Защо не си го направил? — попита сега баща си. — Да беше изкарал пари. Да беше се сдобил с власт. Да беше направил нещо. Вместо това ни накара да се крием...

Чакаше отговор, но баща му мълчеше. Майкъл се обърна, излезе от стаята и се върна на балкона. Госпожа Брюстър продължаваше с речта си.

— Всички вие сте истински идеалисти — говореше тя. — И аз ви поздравявам за силата и мъдростта ви. Вие отхвърляте глупавите лозунги на тези, които защитават така нареченото священо право на свобода. Свобода за кого? За престъпниците и терористите? Почтените трудолюбиви хора на този свят искат ред, а не реторика. Почтените трудолюбиви хора копнеят за силни лидери. Благодаря на Бога, че всички вие сте готови да отвърнете на предизвикателството. През следващата година една европейска страна ще направи първата крачка към въвеждането на систематичен контрол на населението си. Успехът на програмата ще вдъхнови правителствата по целия свят. — Госпожа Брюстър вдигна чашата си. — Предлагам тост за мира и стабилността.

Чу се уважително мърморене. Из цялата градина проблеснаха чаши на слънцето.

36.

Холис и Блажената майка оставиха Алис при монахините и се върнаха в Лондон. Холис беше прекарал в града само двайсет и четири часа, но вече имаше готов план. Един от свободните бегачи, колежанинът Себастиан, беше отишъл при родителите си в Южна Англия, но Джагър и Роланд нямаше да ходят никъде. Джагър цял час крачи из двустайния апартамент в Чизик — изнасяше речи срещу Табулата и ръкомахаше. Роланд седеше на един стол, приведен напред, с ръце върху коленете. Холис го попита за какво си мисли и момчето от Йоркшир отвърна с тих заплашителен тон:

— Ще си платят.

В шест часа Холис се върна в магазина за барабани, за да пази Гейбриъл. Джагър дойде след четири часа и започна да се разхожда из претъпканото помещение, да оглежда африканските статуи и да потропва с пръсти по барабаните.

— Страхотна дупка — каза. — Все едно си в Конго.

Към полунощ свободният бегач започна да се изнервя. Непрекъснато набиваше шоколад и вирваше глава, щом чуеше някакъв шум.

— Знаят ли, че ще идвам?

— Не — отвърна Холис.

— Защо не?

— Няма от какво да се страхуваш. Просто им кажи това, което каза и на мен.

— Не се страхувам. — Джагър се изпъчи и глътна шкембето си. — Просто не харесвам ирландката. А бе тая ще те убие дори ако кихнеш към нея.

Секретната брава тихо изщрака и Липата и Блажената майка влязоха в магазина. Не изглеждаха доволни да видят Джагър. Блажената майка инстинктивно мина през стаята и заста на пост пред входа на тайната квартира, където лежеше тялото на Гейбриъл, и каза сухо:

— Изглежда, имате нов приятел в Лондон, господин Уилсън. Но не помня да съм ви запознавала.

— Това е Джагър. Мая е спасила него и приятелите му, когато се е върнала в Лондон. Каза ми къде се крият. Както знаете, Гейбриъл е говорил със свободните бегачи. Помолил е да разберат какво планира Табулата.

— И точно затова онези двамата се опитаха да ни убият — намеси се Джагър. — Предполагам, че хората говорят прекалено много по мобилните си телефони или пращат клюки по интернет. Но получихме много важна информация, преди да подпалят къщата.

Блажената майка го изглежда скептично.

— Съмнявам се, че младеж като теб може да знае нещо важно.

— Табулата има публична фасада, наречена фондация „Евъргрийн“ — продължи Джагър. — Занимават се с генетични изследвания и водят чужди политици тук, в Англия, за да ги учат как да следят хората в интернет.

— Знаем всичко за Програмата за млади световни лидери — отвърна Блажената майка. — Тя върви от години.

Джагър застана между един барабан от зебра и дървена статуя на бог на дъжда.

— Приятелите ни в Берлин казват, че фондация „Евъргрийн“ изпробва бета-версия на компютърна програма сянка. Използват данни от РЧР чипове и наблюдателни камери, за да следят всички жители на града. Ако стане в Берлин, ще я въведат в цяла Германия и после и в цяла Европа.

Липата погледна Блажената майка и каза:

— Берлин е подходящо място за тях. Там в момента се намира компютърният им център.

— И ние знаем къде е компютърният център — каза Джагър. — Един свободен бегач, Тристан, открил сградата. Намира се в района, в който някога е била мъртвата зона около Берлинската стена.

— Засега това е всичко, което имаме нужда да знаем. Благодаря ти, че се отби тази вечер, Джагър. — Холис отвори вратата на магазина. — Ще се свържа с теб.

— Знаеш къде да ме намериш. — Джагър бавно тръгна да излиза. — Искам обаче да разбере още нещо. Гейбриъл добре ли е?

— Няма нужда да се тревожиш — отвърна Липата. — Има кой да го пази.

— Не се съмнявам в това. Имайте предвид обаче, че свободните бегачи още говорят за него. Накара ни да почувстваме, че още има искрица надежда.

Джагър излезе и тримата останаха сами. Блажената майка изсумтя:

— Може да каже на приятелите си за това място. Това означава, че трябва да преместим странника.

— Само това ли ще кажете? — попита Холис. — Няма ли да направим нещо?

— Какво става в Берлин не е наша грижа.

— Ако програмата сянка действа, всяко правителство на света накрая ще тръгне да я използва.

— Развитието на технологията е неизбежно — отвърна Блажената майка.

Холис се втренчи в сребърния талисман, който висеше на врата му, и леденостуден гняв промени тона му:

— Мислете каквото си искате, търчете по света с проклетите си мечове, но аз няма да оставя Табулата да спечели.

— Искам от вас подчинение, господин Уилсън. Не инициативност. Сляпо подчинение и безумна смелост.

— Затова ли ме извикахте да видя трупа на Вики? — попита Холис. — За да ме превърнете в идеалния малък войник?

Блажената майка се усмихна студено.

— Май не съм успяла.

— Искам да унищожа хората, които убиха Вики. Но правя нещата по свой собствен начин.

— Не познавате историята на Табулата и арлекините. Този конфликт продължава вече хиляди години.

— И вижте какво става. Вие, арлекините, сте толкова погълнати от миналото — от всичките си дребни традиции, — че сте изгубили войната.

Липата седна на една пейка и каза:

— Не мисля, че сме напълно сразени. Но сме в повратен момент. Време е да направим нещо.

Блажената майка се завъртя и изгледа другия арлекин. Макар че лицето и представляваше непроницаема маска, тъмнозелените ѝ очи бяха напрегнати и съсредоточени.

— Значи сега сте на страната на господин Уилсън?

— Не съм на ничия страна, но е време да се изправим лице в лице с врага. Табулата вече не се страхува от нас, мадам. Прекалено дълго се крихме.

Блажената майка докосна ножницата си и огледа претъпканото помещение. Холис усети, че ѝ се иска да убие някого дори само за да докаже, че е жива.

— И какво предлагате? — попита тя Холис.

— Ще отида в Берлин, ще се свържа със свободните бегачи там и ще унищожа програмата сянка.

— И ще го направите сам?

— Така изглежда.

— Ще се провалите, освен ако не ви придружи някой арлекин. За да успее планът, трябва да участвам и аз.

— А ако не желая да идвате с мен?

— Нямате избор, господин Уилсън. Казахте, че искате да сте съюзник, а не наемник. Добре. Приемам промяната в статута. Но дори и съюзникът има нужда от надзор.

Холис се замисли за няколко секунди, после кимна. Блажената майка се усмихна на Липата.

— Не мога да разбера защо господин Уилсън не иска да иде в Берлин с мен. Аз съм просто една приятна ирландка на средна възраст...

— Да, мадам. Приятна ирландка... с много остър меч.

37.

От време на време мъжът с русите плитки и чернокожият с бялата престилка извеждаха Гейбриъл от килията му и го повличаха надолу по стълбите към края на училищния салон. В дългото тясно помещение все още имаше пейки от едната страна, а по дървения под — червени линии. Вместо за баскетбол и бадминтон обаче салонът се използваше за изтезание на затворници.

Нямаше нови форми на мъчение в ада. Всички техники, използвани за причиняването на болка, страх и унижение, вече бяха използвани в света на Гейбриъл. Преди известно време вълците бяха научили за четирите прегради, които разделяли техния свят от останалите, и средствата им за изтезание съответстваха на преградите от въздух, огън, вода и земя.

За разпита, вдъхновен от въздуха, вързаха китките на Гейбриъл зад гърба му, преметнаха въжето през един баскетболен кош и го вдигнаха да виси на няколко сантиметра от земята.

— Летиш ли? — питаха го. — Защо не литнеш още малко?

И някой го буташе и Гейбриъл започваше да се люлее, ръцете му още малко и щяха да се извадят от раменете.

За огъня нагорещяваха на газова горелка метални пръти и ги допираха до кожата му. За водата навираха главата му в една вана и го пускаха чак когато нагълташе вода в дробовете си.

„Земният“ разпит беше най-страшен. Един ден му завързаха очите и го извлякоха от килията до едно разровено място зад училището. В една дълбока яма в земята беше поставен стол с права облегалка. Вързаха го за стола и после — бавно — започнаха да го заравят жив.

Студената кал първо покри краката му, после се качи нагоре до бедрата, кръста и гърдите. От време на време двамата вълци спираха и задаваха едни и същи въпроси: „Къде е проходът? Как да го открием? Кой знае изхода от това място?“ Накрая пръстта покри и лицето на

Гейбриъл. Беше напълно затрупан, с всяко вдишване вкарваше пръст в ноздрите си... После двамата го изровиха.

Гейбриъл се чудеше дали баща му също е пленен. Може би друга група от Острова го държеше затворен, а може би Матю най-сетне бе открил пътя към дома. Мъчеше се да разбере какъв урок е научил баща му от това място. Омразата и гневът му не стихваха, но в сърцето му имаше място и за състрадание.

Отказваше да се храни с огризките, които носеха в килията му, и изгладнелите пазачи изгълтваха всичко от паницата. Постепенно се стопи съвсем, но спомените му за Мая останаха. Виждаше животинската грация на тялото ѝ, докато тренираха заедно на тавана в Ню Йорк. Спомняше си тъгата в очите ѝ, усещането от кожата ѝ върху неговата, докато се любеха в параклиса. Тези мигове си бяха отишли — завинаги, но понякога му изглеждаха по-реални от всичко, което го заобикаляше.

Русият мъж се наричаше господин Дюит, а черният беше господин Луис. Страшно се гордееха с имената си, сякаш това, че имаха имена, означаваше едновременно богато минало и възможно бъдеще. Може би заради лабораторната престилка Луис подхождаше спокойно и делово. Дюит пък приличаше на едро момче в училищния двор. Понякога, когато двамата влачеха пленника си по коридорите, разказваше вицове и се смееше. И двамата се бояха от комисаря на патрулите, от когото зависеше животът и смъртта в тази част на града.

За пореден път го завлякоха в салона, където го очакваше ваната с вода. Докато връзваха китките му, Гейбриъл изведнъж вдигна поглед към тях и попита:

— Смятате ли, че е правилно да постъпвате така?

И двамата се сепнаха — сякаш никога не бяха чували подобен въпрос. Спогледаха се и Луис поклати глава.

— На този остров няма правилно и неправилно.

— Какво ви учеха родителите ви, когато бяхте малки?

— Никой не е отраснал тук — изръмжа Дюит.

— В училищната библиотека нямаше ли книги? За философия или религия — като Библията?

Двамата се спогледаха пак, сякаш имаха обща тайна; после Луис бръкна в джоба на престилката си и извади изпомачкана училищна тетрадка с мърляви корици.

— На това викаме Библия. След началото на сраженията някои хора разбраха, че ще бъдат убити. Преди да умрат, пишеха книги за това къде има скрити оръжия и как да се унищожи врагът.

— Това е нещо като наръчник, в който се обяснява как да излезеш победител следващия път — обясни Дюит. — Хората крият библии из целия град, за да ги откриват в началото на следващия кръговрат. Видя ли думите и цифрите, изписани по стените? Повечето числа са ключове към откриването на библии и скрито оръжие.

— Разбира се, някои хора са много коварни — рече Луис. — Пишат лъжливи библии и нарочно дават лоши съвети. — Малко боязливо протегна „книгата“ на Гейбриъл. — Можеш ли да ни кажеш дали това е фалшива библия?

Гейбриъл взе тетрадката и я отвори. Всяка страница беше изписана с инструкции как да откриеш оръжия и къде да организираш отбранителни позиции. Някои страници бяха изпълнени с усукани обяснения защо съществувал адът и кой трябвало да живее в него.

Гейбриъл върна тетрадката на Луис.

— Не мога да ти кажа дали е истинска, или не.

— Да — изломоти Дюит. — Никой нищо не знае.

— Тук има само едно правило — допълни Луис. — Правиш това, което е добре за теб.

— По-добре е да преосмислите стратегията си — каза Гейбриъл. — Накрая комисарят на патрулите ще ви езекутира. Той ще се погрижи да е последният оцелял.

Дюит се нацупи като малко момче.

— Добре. Може и да е вярно. Но ние нищо не можем да направим за това.

— Можем да си помогнем взаимно. Ако открия изход от тук, вие двамата можете да дойдете с мен.

— Можеш ли да го направиш? — попита Луис.

— Трябва просто да открия изхода. Комисарят казва, че повечето от легендите са свързани със стаята, в която е училищният архив.

Вълците се спогледаха. Страхът им от комисаря почти надделя над желанието за бягство.

— Може би... бих могъл да те отведа да хвърлиш един бърз поглед — обади се Дюит.

— Щом ти ще се махаш от Острова, и аз изчезвам — рече Луис.
— Дай да го направим сега. Няма никой — всички отидоха на лов за хлебарки...

Развързаха китките на Гейбриъл и му помогнаха да се изправи. Държаха го здраво за ръцете обаче. Бързо тръгнаха по празния коридор към архива.

Помещението не се беше променило от последната му визита. Единствената светлина идваше от малките пламъчета, които горяха от спуканите тръби. Гейбриъл настръхна. Имаше нещо в тази стая. Изход. Обърна се към Дюит и Луис. Гледаха го така, сякаш е фокусник, който се кани да изпълни зрелищен трик.

Той бавно затътри крака покрай металните шкафове с документи. Когато с Майкъл бяха малки, играеха с майка си на „топло — студено“. Същото беше и сега. Първо покрай едните шкафове. После покрай другите. Имаше нещо... имаше нещо тук, по средата на помещението. „Топло — помисли си той. — Още по-топло. Не, студено“.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и преди Луис и Дюит да успеят да реагират, група въоръжени мъже се спуснаха покрай шкафовете.

— Вземете им оръжията — нареди един глас. — Не ги оставяйте да се измъкнат.

Мъжете сграбчиха двамата предатели, а комисарят се появи с пистолет в ръка.

38.

Холис гледаше през прозореца на влака. „Юростар“ тъкмо се спускаше към тунела под Ламанша.

Вагонът първа класа приличаше на салон на самолет. Стюард французин буташе по пътеката количка и сервираше кроасани, портокалов сок и шампанско.

Блажената майка седеше до Холис. Носеше сив делови костюм и слънчеви очила. Непокорната ѝ коса беше събрана на кок на тила. Четеше кодирани имейли на лаптопа си и приличаше на инвестиционен банкер на път за среща с клиент в Париж.

Холис беше впечатлен от експедитивността, с която ирландският арлекин бе организиран пътуването им до Берлин. Само за четирийсет и осем часа след срещата в магазина за барабани на Уинстън Абоса Холис беше снабден не само с официален костюм, но и с подправена лична карта и документи, потвърждаващи новата му самоличност на шеф на компания за разпространение на филми със седалище в Лондон...

Влакът излезе от тунела и зафуча на изток. Блажената майка изключи компютъра и си поръча шампанско. Имаше нещо в царственото ѝ поведение, нещо, което караше хората да свеждат глава, когато ѝ сервират.

— Да ви донеса още нещо, мадам? — попита стюардът угоднически. — Не си поръчахте нищо за закуска...

— Свършихте си отлично работата — отвърна Блажената майка. — Не се нуждаем повече от услугите ви.

Като държеше увитата с кърпа бутилка шампанско, стюардът се оттегли заднешком по пътеката.

За пръв път, откакто бяха напуснали Лондон, Блажената майка извърна глава към Холис и призна факта, че до нея седи друго човешко същество. Преди няколко седмици той щеше да се усмихне и да се опита да очарова тази недостъпна жена, но всичко се беше променило.

Гневът от смъртта на Вики беше толкова силен и ожесточен, че понякога Холис се чувстваше като обладан от зъл дух.

Блажената майка свали златната верижка, която висеше на вратата й. На нея беше закачено черно пластмасово устройство с размерите на къс молив.

— Вземете го, господин Уилсън. Това е флаш памет. Ако успеете да влезете в компютърния център на Табулата, трябва да я вкарате в някой USB порт. Няма нужда да пипате дори клавиатурата. Флашката е програмирана да даунлоудва автоматично.

— Какво има на нея?

— Чували ли сте за банши? Това е същество, което вие предкъщата в Ирландия, преди някой да умре. Е, това пък е банши вирус. Унищожават не само данните от основния компютър, но и самия компютър.

— Откъде го намерихте? От някой хакер ли?

— Властите обичат да обвиняват за компютърните вируси седемнайсетгодишни момчета, но много добре знаят, че най-страшните вируси идват от правителствени изследователски екипи или криминални групи. Конкретно този го купих от бивши бойци от ИРА, които живеят в Лондон. Специализирали са се в източването на хазартни уебсайтове.

Холис увеси верижката на врата си и прибра флашката под ризата, до сребърния медальон на Вики.

— Какво ще стане, ако този вирус изтече в интернет?

— Това е твърде малко вероятно. Предназначен е за самостоятелна система.

— Но може да се случи, нали?

— Много неприятни неща могат да се случат на този свят. Това не е мой проблем.

— Всички арлекини ли са толкова себични?

Блажената майка свали очилата си и хвърли на Уилис строг и изпитателен поглед.

— Не съм себична, господин Уилсън. Съсредоточавам се върху няколко цели и изключвам всичко останало.

— Винаги ли действате по този начин?

— Не сте вие човекът, на когото да се обяснявам.

— Просто се опитвам да разбера защо някой решава да стане арлекин.

— Предполагам, че бих могла да нарежа всичко и да избягам, но този начин на живот ми допада. Арлекините са се освободили от дребните несгоди на ежедневието. Не се тревожим, че има плесен в мазето, нито за месечната вноска по кредита. Нямаме любовници, които да разстройваме, защото не сме се прибрали, навреме у дома, или приятели, които да се чувстват пренебрегнати, защото не сме отговорили на обажданията им. Не сме привързани към нищо друго, освен към мечовете си. Дори имената ни не са от значение. Когато остарее, ще трябва да се насиля да запомня какво е новото ми име в паспорта.

— И това ви прави щастлива?

— „Щастлив“ е толкова изтъркана от употреба дума, че почти е изгубила значението си. Щастието съществува, но то е миг и отлита. Ако приемете идеята, че повечето странници предизвикват положителни промени в този свят, тогава животът на арлекина има смисъл. Защиатаваме правото на човечеството да израства и да се развива.

— Защиатавате бъдещето?

— Да. Може и така да са каже. — Блажената майка си допи шампанското и постави чашата на сгъваемата масичка. Гледаше го изпитателно и Холис усети проникателния ум, който се криеше зад суровата външност. — Интересува ли ви такъв живот? Арлекините обикновено произхождат от определени семейства, но понякога приемаме и аутсайдери.

— Изобщо не ми пука за арлекините. Искам само да накарам Табулата да страда за това, което направи с Вики.

— Както желаете, господин Уилсън. Но ви предупреждавам от личен опит: някои жажди никога не могат да се утолят.

Влакът спря на Гар дьо Норд в десет сутринта. Взеха такси до североизточното предградие Клиши су Боа. В района имаше предимно общински жилища — огромни сиви сгради с видеотеки и месарници на партерните етажи. Навсякъде имаше изгорени шасита от коли и единствените ярки цветове бяха на чаршафите и бебешките дрешки,

накачени да съхнат по просторите. Минаваха покрай жени в чадри и намръщени младежи със суичъри с вдигнати качулки. Шофьорът беше заключил вратите.

Слязоха на една автобусна спирка и Блажената майка поведе Холис към една арабска книжарница. Собственикът прие плика с пари, без да пророни нито дума, и ѝ подаде ключ. Тя поведе Холис през задната врата на книжарницата и отключи една метална гаражна врата. В гаража имаше последен модел „Мерцедес-Бенц“. За всичко се бяха погрижили. Резервоарът беше пълен с гориво, в поставките имаше бутилки с минерална вода, ключът беше на таблото.

— Ами регистрацията на колата?

— Собственост е на куха корпорация със седалище в Цюрих.

— Оръжия?

— Трябва да са в багажника.

Блажената майка отвори багажника и извади колет, в който беше арлекинският ѝ меч и черна брезентова чанта. Сложи лаптопа в чантата и Холис видя, че вътре има секачи, шперцове и флакон с течен азот за обезвреждане на инфрачервени детектори на движение. В багажника имаше и две алуминиеви куфарчета. В едното имаше белгийски автомат, а в другото два деветмилиметрови автоматични пистолета.

— Как се сдобихте с всичко това?

— Оръжия се намират лесно. Все едно си на пазар. Знаеш какво търсиш и се спазаряваш за цената.

Блажената майка отиде до тоалетната и се върна облечена с черни вълнени панталони и пуловер. Отвори чантата с инструментите и извади електрическа отвертка.

— Ще блокирам черната кутия на колата. Прикачена е към въздушната възглавница.

— Защо? В нея не се ли събира информация при катастрофи?

— Това е първоначалното ѝ предназначение. — Арлекинът отвори вратата откъм страната на шофьора, легна на седалката и започна да развива пластмасовия капак под волана. — Първоначално устройствата за запис на данни били само за инциденти, после обаче компаниите за коли под наем започнали да следят с тяхна помощ шофьорите, които превишавали скоростта. В днешно време всички нови превозни средства имат прикачена към джипиеса черна кутия.

Тоест не само знаят местоположението на колата ти, но могат да кажат дали даваш газ, дали използваш спирачки и дали си си сложил колана.

— Как им се е разминало?

Блажената майка откачи капака и отдолу се показва въздушната възглавница.

— Ако правото на лична свобода имаше надгробен камък, на него щеше да е изсечен надписът: „Не се тревожете. Това беше за ваше добро“.

Влязоха в Белгия и Холис прикачи сателитен телефон към компютъра и се свърза с Джагър в Лондон. Джагър беше получил ново съобщение от свободните бегачи в Берлин. Щом Холис и Блажената майка стигнеха там, трябваше да се срещнат с тях в жилищна сграда на Аугустщрасе.

— Имена? — попита Блажената майка.

— Дваада са. Единият се казва Тристан, а другият — Кръоте.

Блажената майка се усмихна.

— Кръоте означава „жаба“.

— Сигурно е прякор. Какво толкова? И вие се казвате Блажената майка.

— Не съм го избрала аз. Израснах в семейство с шест деца. Чичо ми беше арлекин и семейството избра мен да продължа традицията. Братята и сестрите ми станаха граждани с работа и семейства, аз се научих как да убивам хора.

— Изпитвате ли гняв за това?

— Понякога говорите като психолог, господин Уилсън. Това американска черта ли е? Ако бях на ваше място, не бих си губила времето да се тревожа за детството. Живеем в настоящето и се препъваме към бъдещето.

Когато влязоха в Германия, зад волана седна Холис. Учуди се, че по аутобана няма ограничение на скоростта. Мерцедесът се движеше със 160 километра в час, но другите коли профучаваха покрай тях. След шест часа каране се появиха табели за Дортмунд, Билфелд, Магдебург и накрая — Берлин. Холис отби по изход седем към

Кайзердам и след няколко минути вече бяха на Софи Шарлотен Щрасе. Наближаваше полунощ. Небостъргачите от стъкло и стомана бяха целите в светлини, но навън имаше много малко хора.

Паркираха в една странична уличка и извадиха оръжията от багажника. Скриха деветмилиметровите си пистолети под дрехите си. Блажената майка пъхна арлекинския си меч в един метален тубус и го метна през рамо, а Холис напъха автомата в чантата с инструментите — наложи се да свали пълнителя.

Чудеше се дали ще умре тази вечер. Чувстваше се празен, откъснат от собствения си живот. Вероятно точно това беше видяла Блажената майка у него — беше достатъчно безчувствен, за да стане арлекин. Имаше шанс да защити бъдещето. Но арлекините вечно щяха да бъдат преследвани. Без приятели. Без любов. Нищо чудно, че в очите на Мая се четеше толкова болка и самота.

Адресът на Аугустщрасе се оказа занемарена пететажна сграда. На партера се намираще „Балхаус Мите“, бивша зала за танци за работническата класа, в която сега се помещаваше ресторант и нощен клуб.

Млади германци чакаха на опашка, за да влязат. Пушеха и гледаха как една двойка страстно се целува. Отвътре на вълни долиташе електронна музика.

— Отиваме в 4В — каза Блажената майка.

Холис си погледна часовника.

— Подрания сме с един час.

— Винаги е по-добре да си по-рано. Ако не познаваш контакта си, никога не се появявай в уречения час.

Влязоха и тръгнаха нагоре по стълбите. Явно бяха сменяли жиците в сградата, защото стените бяха разкъртени и по пода имаше мазилка. Музиката, която идваше от нощния клуб, започна да заглъхва и накрая изобщо престана да се чува.

Стигнаха до четвъртия етаж и Блажената майка му даде знак с ръка. „Тихо. Бъди готов“. Холис докосна топката на апартамент 4В и усети, че вратата не е заключена. Погледна през рамо. Блажената майка беше извадила пистолета и го държеше пред гърдите си. Щом Холис отвори вратата, арлекинът се прицели в... празната стая.

Влязоха. Апартаментът беше пълен с вехтории. Кушетка без крака, два стари дюшека и различни маси и столове. Всички стени бяха

украсени със снимки на свободни бегачи, които правеха цигански колела, задни салта и скокове от една сграда на друга. Изглеждаше така, сякаш за младите мъже и жени по снимките законите за гравитацията не важат.

— Сега какво? — попита Холис.

— Сега чакаме — рече Блажената майка, пъкна пистолета в кобура под мишницата си и седна на един стол.

Точно в един след полунощ някой се спусна по фасадата на сградата. Холис видя как два крака увиснаха пред прозореца, после левият крак на катерача напипа орнаментирания перваз. След миг непознатият скочи в стаята. Беше около седемнайсетгодишен, със скъсани дънки и суичър с качулка. Дългата му черна коса беше на фитили. Имаше геометрични татуировки по ръцете.

След секунди още два крака се провесиха пред прозореца и влезе вторият свободен бегач — той пък беше на не повече от единайсет или дванайсет, с огромна къдрава кестенява коса. Приличаше на диво дете, отраснало в гората. На колана му беше закачено цифрово записващо устройство и в ушите му имаше слушалки.

Щом момчето влезе в стаята, по-големият му приятел се поклони. Имаше известна доза пресиленост в жестовете му — приличаше на актьор, който вечно мисли за публиката.

— Гутен абенд. Добре дошли в Берлин!

— Не съм впечатлена от катеренето ви — отвърна Блажената майка. — Следващия път можете да използвате стълбите.

— Реших, че това е бърз начин да покажем — как беше на английски — „акредитивите“ си. Ние сме от отбора на Шпандау. Аз съм Тристан, а това е братовчед ми Кръоте.

Къдрокосото момче клатеше главата си в такт с музиката от сваления файл. Изведнъж забеляза, че всички го зяпат, засрами се и се дръпна към прозореца. Холис се зачуди дали няма да скочи на перваза и да избяга.

— Знае ли английски?

— Само няколко думи. — Тристан се обърна към братовчед си. — Кръоте! Кажете нещо на английски!

— Многоизмерен — прошепна момчето.

— *Зер гут* — Тристан се усмихна гордо. — Научил го е от интернет.

— Така ли научихте за програмата сянка?

— Не. От свободните бегачи. Приятелката ни Ингрид работи в компания „Пърсънал Къстъмър“. Явно си я бива, защото един тип, Ларс Райнхард, я поканил да работи за неговия отдел. На всеки член от екипа била възложена малка част от работата и им било наредено да не споделят информация с колегите си. Преди две седмици Ингрид получила достъп до друга част от системата и така разбрала за програмата сянка. Тогава дойде и имейлът от английските свободни бегачи.

— С Холис трябва да влезем в компютърния център — каза Блажената майка. — Можете ли да ни помогнете?

— Разбира се! — Тристан протегна ръце, сякаш им поднасяха подарък. — Ще дойдем с вас.

— Трябва ли да се катерим по стени? — попита Блажената майка. — Не съм взела въжета.

— Няма да ни трябва. Ще минем под улиците. По време на Втората световна война хиляди бомби паднали в Берлин, но Хитлер бил в безопасност в бункера си. Повечето бункери и тунели още си съществуват. Кръоте обикаля из тях от деветгодишен.

— Като гледам, май нямате време да ходите на училище — рече Холис.

— А, ходим. Понякога. Момичетата са там, а и обичам да играя футбол.

След няколко минути четиримата излязоха от сградата. Кръоте носеше найлонова раница, в която държеше екипировката си за спускане под земята. Приличаше на рошав бойскаут и непрекъснато се стрелкаше пред братовчед си.

Спуснаха се по широката улица покрай Тиргартен и стигнаха до Мемориала на избитите евреи. Паметникът на Холокоста представляваше огромна вълнообразна скара, покрита с бетонни плочи с различна височина. Холис си помисли, че приличат на хиляди сиви ковчези. Тристан обясни, че били покрити със специално вещество против графити, било предоставено от клон на компанията, която произвеждала „Циклон-Б“, използван в газовите камери.

— За война произвеждат отровен газ. В мирно време се борят с графоманите. — Тристан сви рамене. — Всичко това е част от Голямата машина.

От другата страна на улицата имаше магазини за сувенири и кафе. Кръоте притича покрай един „Дънкин Донътс“ и изчезна зад ъгъла. Когато стигнаха при него, той вече отключваше катинара на един метален капак в бетона.

— Откъде имаш ключове? — попита Блажената майка.

— Миналата година срязяхме общинския катинар и го сменихме с наш.

Кръоте отвори раницата и извади три фенера. За себе си използваше фенер за чело с ярка крушка.

Отвориха капака и се спуснаха по металната стълба. Холис се държеше за пречките с една ръка, а с другата притискаше торбата с инструменти към гърдите си. Стигнаха до авариен тунел, пълен с комуникационни кабели, и Кръоте отключи друг катинар на метална врата без никакъв надпис.

— Защо никой не е забелязал, че сте подменили катинарите? — попита Холис.

— Никой от властите не иска да влиза тук — само изследователи като нас. Тук е тъмно и опасно. Това е *altes Deutschland*. Старата Германия.

Един по един минаха през вратата и влязоха в един коридор с бетонен под. Сега се намираха точно под Мемориала, в бункера, използван от Йозеф Гьобелс и хората му по време на бомбардировките. Холис очакваше нещо малко по-впечатляващо — покрити с прах кабинетни мебели и нацисткото знаме, окачено на стената. Вместо това видя дебели бетонни стени, боядисани със сивкавобяла боя, и думите *Rauchen Verboten*. Пушенето забранено.

— Боята е флуоресцентна. След толкова години още се вижда.

Кръоте бавно тръгна по коридора и прошепна:

— Светлината.

Тристан каза на Холис и Блажената майка да изгасят фенерчетата. В тъмното видяха, че движенията на Кръоте създават на стената яркозелена линия — светеше три-четири секунди и после избледняваше.

Светнаха отново фенерчетата и последваха Кръоте. В едно от помещенията имаше стар креват, дюшек нямаше. Друго помещение приличаше на малка клиника с бяла маса за прегледи и празен стъклен шкаф.

— Руснаците изнасилвали жените в Берлин и плячкосвали всичко — каза Тристан. — Не са влезли само на едно място в този бункер. Може да ги е мързяло или пък да им се е видяло прекалено страшно.

— За какво говориш? — попита Блажената майка.

— Хиляди германци се самоубили, когато дошли руснаците. И къде мислите, че го направили? В тоалетната. Това било едно от малкото места, където можело да останеш сам.

Кръоте стоеше до отворена врата, над която пишеше Waschraum. Стрелките сочеха в две посоки към две табелки: Männer и Frauen.

— Костите още си седят в кабинките — заяви Тристан. — Можете да ги видите, ако не ви е страх.

Блажената майка поклати глава.

— Загуба на време.

Но Холис се почувства длъжен да последва момчето по трите стъпала нагоре и да влезе в дамската тоалетна. Двата лъча светлина осветиха редица дървени тоалетни кабинки. Вратите им бяха затворени и Холис имаше усещането, че крият останките на повече от едно самоубийство. Кръоте пристъпи напред и посочи. В дъното на помещението една от дървените врати беше открената. Мумифицирана ръка, досущ като закривен черен нокът, се подаваше през пролуката. Холис се почувства така, сякаш са го довели в земята на мъртвите. Потръпна и побърза да излезе.

— Видя ли ръката? — попита Тристан.

— Да, видях я.

— Цял Берлин е построен върху такива неща. Построен върху смърт.

— Изобщо не ме интересува — отсече Блажената майка. — Да вървим!

В края на коридора имаше още един метален люк, незаключен.

— Сега влизаме в старата канализационна система — каза Тристан. — Понеже районът е бил близо до стената, и Източна, и Западна Германия не са я пипали.

Спуснаха се в една канализационна тръба, два метра и половина в диаметър. По дъното ѝ течеше струйка мръсна вода. Солени сталактити се спускаха отгоре като наниз с бели мъниста. Имаше някакви бели гъби и странна плесен, която приличаше на жълти буци

мас. Кръоте зацапа из водата и ги поведе напред. Когато стигна до мястото, където тръбата се съединяваше със следващата, спря и ги изчака; светлината на челото му проблясваше като светулка.

Стигнаха до една много по-тясна тръба, която се зауваше в по-голямата. Кръоте заговори нещо на братовчед си, сочеше тръбата и жестикулираше.

— Това е. Трябва да пролазите десетина метра по тръбата и сте вътре.

— Обещахте да ни заведете до края — каза сухо Блажената майка.

— Няма да влезем в компютърния център на Табулата — рече Тристан. — Прекалено опасно е.

— Истинската опасност е пред теб, млади човече. Мразя хора, които не си държат на думата...

— Но ние ви правим услуга!

— Така е според теб, не според мен. Аз знам само, че поехте задължение.

Студенината в очите ѝ и твърдият ѝ тон бяха заплашителни. Тристан замръзна. Кръоте погледна братовчед си и явно се уплаши.

Холис пристъпи напред.

— Нека мина пръв. Ще проверя нещата.

— Ще изчакам десет минути, господин Уилсън. Ако не се върнете, ще има последствия.

39.

Холис залази в тръбата към някаква светла точка в далечината. Тръбата беше тясна и ръцете му докосваха хлъзгава течност — приличаше на моторно масло, смесено с вода. Стигна до метална дренажна решетка, поставена в рамка върху тръбата. Решетката разделяше светлината от помещението над него на малки квадратчета и той лежеше точно под пресечените линии.

Присви глава така, че докосна с брадичка гърдите си, надигна се и опря гръб в решетката. Стоманеният правоъгълник беше дебел десетина сантиметра и много тежък, но краката на Холис бяха силни, а и решетката явно не беше заварена. Холис се напъна и правоъгълникът изскочи от рамката. Холис вдигна ръце и отместа решетката няколко сантиметра вдясно. Когато пролуката стана десетина сантиметра, смени позата си и я избута встрани.

Измъкна се от дренажната тръба и извади пистолета. Намираше се в подземен коридор, опасан с електрически кабели и водопроводни тръби. Нямаше никого. Той се върна в тръбата и пролази обратно до Блажената майка и двамата свободни бегачи.

— Тръбата води до зоната за поддръжка. Входът изглежда безопасен. Няма никой.

Тристан явно си отдъхна и каза на Блажената майка:

— Видяхте ли? Всичко е идеално.

— Съмнявам се — отвърна тя и подаде чантата с инструментите на Холис.

— Можем ли да си вървим? — попита Тристан.

— Разбира се. Благодарим ви — отвърна Холис. — И умната.

Тристан беше възвърнал част от самообладанието си. Поклони се ниско, а Кръоте се усмихна широко на Холис.

— На добър час от отбора на свободните бегачи от Шпандау!

Холис влачеше торбата с инструментите през тръбата. Блажената майка го следваше. Когато се измъкнаха в коридора на поддръжката, арлекинът допря устата си до ухото му:

— Говори тихо. Може да има гласови сензори.

Тръгнаха предпазливо по коридора и стигнаха до тежка метална врата с прорез за карта вместо ключалка. Блажената майка сложи чантата с инструментите на пода и дръпна ципа. Извади автомата и нещо, което приличаше на кредитна карта, завързана за тънък електрически кабел. Свърза кабела с лаптопа си, набра някаква команда на клавиатурата и пъкна картата в процепа на вратата.

На компютърния екран се появиха шест квадратчета. Трябваше около минута, за да се появи трицифрено число в първото квадратче, но после процесът се ускори. След четири минути всичките шест квадратчета бяха пълни и ключалката щракна и се отвори.

— Влизаме ли? — прошепна Холис.

— Не още. Не можем да избегнем охранителните камери, така че трябва да използваме щит. — Тя извади нещо, което приличаше на малка видеокамера. — Носи го на рамото си. Когато отворя вратата, натисни сребърното копче.

Докато Блажената майка затваряше чантата, Холис постави устройството върху дясното си рамо и го насочи напред.

— Готови?

Стиснала автомата, Блажената майка бутна леко вратата. Холис прекрачи прага, видя охранителната камера и натисна копчето на щита, сякаш снимаше филм. В коридора се появи инфрачервен лъч: атакуваше ретрорефлективния обектив на охранителната камера и инфрачервената светлина се отразяваше обратно към източника. Щом положението на камерата се установеше, зелен лазерен лъч автоматично се насочваше към обектива ѝ.

— Не стой като пън — изръмжа Блажената майка. — Движи се.

— Ами охранителната камера?

— Лазерът ще се погрижи за нея. Дори някой от охраната да гледа монитора в момента, ще види на екрана само проблясане.

Завиха зад ъгъла. Щитът отново засече камера и лазерният лъч улучи обектива в центъра. В дъното на коридора имаше втора врата, която водеше до аварийно стълбище. Качиха се по стълбите до горната площадка и спряха.

— Готов ли си? — попита Блажената майка.

Холис кимна.

— Давай!

— Прекалено много месеци се размотавах на онзи проклет остров — рече Блажената майка. — Това е много по-забавно.

Бутна вратата и влязоха в мазе, пълно с машини и свързочна техника. Бяла пътека на пода водеше до бюро, където човек от охраната похапваше сандвич, увит в оризова хартия.

— Стой тук — нареди Блажената майка на Холис, подаде му автомата, излезе от сенките и бързо тръгна към бюрото.

— Не бой се! Всичко е наред! Обадиха ли ти се по телефона?

Без да пуска сандвича, охранителят поклати глава и попита:

— Кой да ми се обади?

Ирландката извади пистолета изпод якето си и стреля. Куршумът улучи мъжа в средата на гръдния кош и той се свлече от стола. Блажената майка не забави крачка. Напъха оръжието обратно в кобура, заобиколи зад бюрото и се приближи до една метална врата.

Холис я настигна.

— Няма дръжка.

— С електронно задвижване е. — Блажената майка огледа малката метална кутия на стената до вратата. — Това е скенер за вени на ръката, използва инфрачервена светлина.

— И какво ще правим?

— Когато се опитваш да преодоляваш охранителни съоръжения, изборът е: или допотопна техника, или свръхмодерна.

Взе автомата от Холис, извади резервния пълнител от торбата и го затъкна в колана си. После насочи оръжието към вратата и направи знак на Холис да се дръпне встрани.

— Пригответи се. Ще действаме допотопно.

И натисна спусъка. Куршумите очертаха назъбена дупка в левия край на вратата, парчета метал и дърво се разхвърчаха из въздуха. Докато Блажената майка сменяше пълнителите, Холис провери ръка през дупката и дръпна силно. Чу се стържене на метал и вратата се отвори.

Втурнаха се в помещението и се озоваха пред стъклена кула, висока поне три етажа. В кулата бяха подредени купища компютърно оборудване, мигащите им светлини се отразяваха в стъклото като миниатюрни фойерверки. Цялата постройка имаше едновременно красив и тайнствен вид — като извънземен космически кораб, който изведнъж се е материализирал в сградата.

Огромнен монитор висеше на стената на шест-седем метра от кулата. Показваше някакво място в Берлин, копие на света, в което компютърно генерирани фигури се разхождаха по някакъв площад. Драма уплашени компютърни специалисти стояха до контролния пулт точно под монитора. Стояха като замръзнали няколко секунди, след което по-младият натисна едно копче и хукна да бяга.

Блажената майка извади пистолета, прицели се и простреля беглеца в крака. Компютърджията се просна на пода, В същия миг запремигва аварийна светлина и от високоговорителите се чу компютърно генериран глас.

— Verlassen Sie das Gebauder. Velassen Sie.

Ядосана, Блажената майка пушна един куршум във високоговорителя и изсумтя:

— Не желаем да напускаме сградата. Прекарваме си чудесно.

Раненият лежеше на една страна, стискаше крака си и крещеше. Блажената майка се приближи до него.

— Мълчи и се радвай, че си жив. Не обичам хора, които задействат аларми.

Той изобщо не ѝ обърна внимание. Крещеше да извикат лекар и започна да се търкаля.

— Наредих ти да замълчиш — рече Блажената майка. — Съвсем елементарно нареждане.

Изчака няколко секунди да види дали раненият ще ѝ се подчини. Той обаче продължи да крещи и тя го застреля в главата и тръгна към контролния пулт.

Оцелелият компютърджия беше строен мъж с къса черна коса и кокалесто лице. Дишането му беше толкова ускорено, че Холис си помисли, че ще припадне.

— Как се казвате? — попита Блажената майка.

— Гюнтер Линдеман.

— Добър вечер, господин Линдеман. Това, което искаме, е достъп до USB порт за флаш памет.

— Не... не тук — отвърна Линдеман. — Вътре в кулата има три порта.

— Добре. Да се поразходим.

Линдеман ги заведе до плъзгаща се врата от едната страна кулата. Холис се огледа и видя, че стените на кулата са дебели

петнайсет сантиметра. Всеки стъклен панел беше закрепен върху външна метална рамка. На стената беше монтиран още един скенер за длани. Линдеман пъкна ръка в него, вратата изщрака и се отвори.

Лъкна ги студен въздух — влизаха в стерилна среда. Холис бързо отиде до едно работно място с компютър, клавиатура и монитор, свали златната верижка, на която беше закачена флашката, и я пъкна в един USB порт.

Съобщение на четири езика премина през монитора: „ЗАСЕЧЕН НЕПОЗНАТ ВИРУС. РИСК — ВИСОК“. Екранът за миг остана празен, после се появи червен квадрат, в който имаше деветдесет малки квадратчета. Само една от кутийките беше яркочервена на цвят и примигваше — все едно една-единствена ракова клетка се беше появила в здраво тяло.

Блажената майка се обърна към Линдеман.

— Колко души охрана има в сградата?

— Моля ви не...

Тя го прекъсна.

— Отговори на въпроса ми.

— Един отпред на бюрото и двама на горния етаж. Тези, които не са на смяна, живеят в апартамент от другата страна на улицата. Ще пристигнат всеки момент.

— Значи трябва да се подготвя да ги посрещна. — Извърна се към Холис. — Кажми ми, когато станем готови.

И изведе Линдеман през вратата, а Холис остана на компютъра. Втора червена клетка започна да мига и Холис се зачуди каква ли битка се води в компютъра. Докато чакаше, си мислеше за Вики. Какво щеше да каже, ако стоеше до него в този момент? Смъртта на пазача и на компютърния спец щяха дълбоко да я разстроят. *Каквото семето, такава и фиданката*. Все това повтаряше. Всичко, сторено с омраза, можеше да избуи и да скрие Светлината.

Погледна пак монитора. Двете червени квадратчета искряха. Вирусът започна да се удвоява на всеки десет секунди. Всички останали светлини по терминала започнаха да мигат и някъде в кулата се включи аларма. За по-малко от минута вирусът беше завладял машината. Мониторът стана яркочервен, а после абсолютно черен.

Холис излезе тичешком от кулата. Линдеман лежеше по корем на пода. Блажената майка стоеше на три метра от него, насочила автомата

към входа.

— Готово. Да вървим!

Тя се обърна към Линдемман със същия студен поглед в очите.

— Не си губи времето да го убиваш — рече Холис. — Да се махаме от тук.

— Както искаш — отвърна Блажената майка, сякаш беше пощадила някое насекомо. — Може да каже на Табулата, че вече не се крия на остров.

Върнаха се в мазето. Докато заобикаляха оборудването, някой — някой? — откри стрелба. Холис и Блажената майка се хвърлиха на пода зад един аварияен генератор. Куршуми от различни ъгли се забиваха в тръбите на парното над главите им.

Стрелбата престана. Холис чу щраканията на пълнители. Някой извика нещо и всички лампи в мазето угаснаха.

Холис и Блажената майка лежах един до друг на бетона. Мъждива светлина идваше от светещите червени бутони на генератора. Блажената майка се размърда, седна и сграбчи сака с оборудването.

— Стълбите са на трийсетина метра — прошепна Холис. — Да се пробваме.

— Загасиха лампите — отвърна Блажената майка. — Което означава, че вероятно имат очила за нощно виждане. Ние не виждаме, но те виждат.

— Какво да правим? — попита Холис. — Да се бием, така ли?

— Изстуди ме — каза арлекинът и му подаде фенера и малък метален флакон. Трябваша му няколко секунди, за да осъзнае, че това е течният азот, който носеха за обезвреждане на детекторите за движение.

— Искаш да те напръскам с това?!

— Не по кожата. Напръскай ми дрехите и косата. Толкова е студен, че няма да се виждам.

Холис включи фенера и го стисна така, че светлината да прозира през пръстите му. Блажената майка легна по корем и Холис напръска с азот панталоните, обувките и якето ѝ. Тя се обърна по гръб и той се помъчи да не пръска по ръцете и очите ѝ. Флаконът изгъркори и свърши.

Блажената майка седна; устните ѝ трепереха. Холис докосна рамото ѝ и усети парещ студ.

— Автомата ли ще вземеш? — попита я той.

— Не. Огънят ще разкрие местоположението ми. Ще взема меч.

— Но как ще ги откриеш?

— Дай ми пет секунди и после открий стрелба вдясно.

Тръгна наляво и изчезна в сенките. Холис се надигна и натисна спусъка. Наемниците отвърнаха на огъня — от три точки вляво. След секунда се чу вик и после отново стрелба.

Холис пусна автомата — беше изпразнил пълнителя, — извади пистолета и зареди куршум в цевта. Чу как щрака пълнител ѝ се спусна към звука. Светлина идваше от отворения асансьор в дъното на помещението и той стреля към тъмната фигура, която стоеше до някаква машина.

Нов огън. И после тишина. Холис светна и видя един убит на три крачки от себе си. Предпазливо тръгна през мазето и видя още един труп близо до климатика. Дясната ръка на наемника беше отсечена.

Развъртя лъча на фенерчето из стаята и забеляза още един мъртвец до стената в дъното и четвърти труп близо до асансьора. Видя и една присвита фигура — Блажената майка. Затича към нея. Тя беше простреляна в гърдите, пуловерът ѝ беше целият в кръв. Все още стискаше меч, сякаш той можеше да спаси живота ѝ.

— Тоя извади късмет — каза тихо. — Случаен изстрел. — Гласът ѝ беше изгубил обичайната си суровост и звучеше така, сякаш се опитва да си поеме дъх. — Изглежда е вярно, че смъртта идва случайно.

— Няма да умреш — отвърна Холис. — Ще те измъкна.

Главата ѝ се въртна към него.

— Само без глупости. Вземи го. — Блажената майка му тикна меч в ръцете. — Погрижете се да си изберете подходящо име, господин Уилсън. Майка ми избра моето. Винаги съм го мразела.

Холис сложи меч на земята и се наведе да я вдигне. С остатъка от силите си Блажената майка го отблъсна.

— Бях красиво дете. Всички така казваха... — От устата ѝ потече кръв. — Красиво малко момиченце...

40.

Когато беше на осемнайсет, я пратиха до Нигерия, за да вземе съдържанието на един банков сейф в центъра на Лагос. Един мъртъв британски арлекин, Зеления, беше оставил там пакет с диаманти, а на Тръна му трябваха пари.

На летището беше спрял токът и нито една от лентите за багаж не работеше. Заваля, докато чакаше багажа си. Мръсна вода се изливаше през дупките на тавана. След като даде подкуп на всеки, който носеше униформа, Мая се озова в централното фоайе на летището и беше заобиколена от тълпа нигерийци. Шофьори на таксите се биеха за куфарите ѝ, крещяха и размахваха юмруци. Докато си пробиваше път към изхода, усети как някой дърпа чантата ѝ. Един осемгодишен крадец се опитваше да среже кожената презрамка и се наложи да му измъкне ножа от ръката.

Беше съвсем различно, когато слезе на международното летище „Боле“ в Етиопия. С Лумброзо пристигнаха час преди зазоряване. Терминалът беше чист и тих, служителите не спираха да повтарят *тенас тьолон* — което на амхарски означаваше „Господ здраве да ти дава!“

— Етиопия е консервативна страна — каза Симон Лумброзо. — Не повишавай глас и винаги бъди любезна. Етиопците обикновено се обръщат един към друг на малки имена. За мъжете е уважително да добавиш „ато“, което означава „господин“. Понеже не си омъжена, теб ще те наричат „уейзерит“ Мая.

— Какво е отношението към жените?

— Жените гласуват, заемат ръководни постове и учат в университета в Адис. Ти си „фаранджи“ — чужденка, — така че спадаш към специална категория. — Лумброзо погледна пътните дрехи на Мая и кимна одобрително: тя носеше свободни ленени панталони и бяла риза с дълги ръкави. — Облечена си скромно и това е важно. Смята се за неприлично жените да показват голи рамене или колене.

Минаха през митницата и излязоха в чакалнята, където ги посрещна Петрос Семо, дребен фин човек с тъмни очи. С Лумброзо си стискаха ръцете почти цяла минута, говореха си на иврит.

— Добре дошла в моята родина — каза Петрос на Мая. — Наел съм ландроувър за пътуването ни до Аксум.

— Разговаря ли с църковните власти? — попита Лумброзо.

— Разбира се, ато Симон. Всички свещеници ме познават доста добре.

— Означава ли това, че ще мога да видя Ковчегата? — попита Мая.

— Не мога да обещаая. В Етиопия казваме *егзиабхер кале* — ако е рекъл Господ.

Излязоха от терминала и се качиха в белия ландроувър, върху който още си стоеше емблемата на някаква норвежка хуманитарна организация. Мая седна отпред при Петрос, а Лумброзо се настани на задната седалка. Преди да напуснат Рим, Мая беше изпратила японския меч на Гейбриъл в Адис Абеба. Оръжието още беше в пощенската си опаковка и Петрос подаде картонената кутия на Мая така, сякаш вътре има бомба.

— Прости ми, че питам, уейзерит Мая. Това твое оръжие ли е?

— Това е меч талисман, изкован през тринайсети век в Япония. Твърди се, че странниците могат да носят талисмани в различните светове. Не знам за нас останалите.

— Мисля, че ти си първият *текелакai*, който идва в Етиопия от много години. *Текелакai* означава защитник на пророк. Преди е имало много такива хора в Етиопия, но ги преследвали и ги избили по време на размириците.

За да стигнат до северния път, трябваше да минат през Адис Абеба — най-големия град на Етиопия. Беше рано сутринта, но улиците вече бяха задръстени със синьо-бели таксита, пикапи и жълти обществени автобуси, покрити с прах. Центърът — десетки модерни хотели и правителствени сгради — бе заобиколен от хиляди двустайни къщи с ламаринени покриви.

Главните улици бяха като реки, захранвани от прашни пътища и улички. По тротоарите имаше ярко боядисани будки, в които се продаваше всичко: от сурово месо до пиратски дискове на холивудски филми. Повечето мъже носеха западни дрехи. Плюс чадър или бастун,

наречен дула. Жените бяха със сандали, широки поли и бели шалове, загърнати плътно около раменете.

В покрайнините ландроувърът трябваше да си пробива път през стада кози, поведени на заколение в града. Козите бяха само прелюдия към по-нататъшните срещи с животни — кокошки, овце и бавно пристъпващи мършави африкански крави. Всеки път, когато ландроувърът намаляваше скоростта, децата покрай пътя виждаха двамата чужденци вътре. Малки момченца с бръснати глави и клечкави крака тичаха покрай колата, смееха се, махаха с ръце и викаха: „Ти, ти“ на английски.

Симон Лумброзо се беше облегал на седалката и се хилеше.

— Мисля, че спокойно можем да кажем, че сме излезли от Голямата машина.

Минаха през ниски хълмове, покрити с евкалиптови дървета, и поеха по пращен път на север през скалист планински пейзаж. Сезонните дъждове бяха отминали преди няколко месеца, но тревата още беше жълтеникавозелена. Минаха покрай къща, около която се трупаха облечени в бяло жени. От вратата се чуваха пронизителни викове и Петрос обясни, че смъртта е вътре. След три села смъртта се появи пак: на един завой за малко не се блъснаха в погребално шествие. Увити в шалове мъже и жени носеха черен ковчег, който сякаш плуваше над главите им като лодка в бяло море.

Етиопските свещеници по селата бяха облечени в памучни тоги, наречени *шама*, а на главите си носеха огромни памучни шапки, които напомниха на Мая за кожените шапки на руснаците. Един свещеник с черен чадър със златни ресни по края стоеше в началото на криволичещия път, който водеше надолу през една клисура към Сини Нил. Петрос спря и му даде пари, за да се помоли пътуването им да е безопасно.

Спуснаха се в клисурата, гумите на ландроувъра бяха на сантиметри от ръба на пътя. Мая погледна през страничния прозорец и видя само облаци и небе. Все едно двете колела бяха на пътя, а другите две се въртяха във въздуха.

— Колко му даде? — попита Лумброзо.

— Малко. Петдесет бир.

— Следващия път му дай сто — промърмори Лумброзо, докато Петрос се мъчеше да вземе следващия завой.

Минаха през Нил по метален мост. Сега сред пейзажа преобладаваха кактусите и пустинните растения. И пак стада кози, но и керван камили с дървени рамки за багаж на гърбиците. Лумброзо заспа на задната седалка, меката му шапка се беше притиснала към стъклото. Спа въпреки дупките и камъните, които се удряха в колелата, въпреки лешоядите, очертани в синьото небе, и покритите с прах товарни камиони, които ръмжаха по нанагорницата на всеки нов хълм.

Мая свали страничното стъкло, за да влезе малко чист въздух, и каза на Петрос:

— Нося евро и американски долари. Ако направя дарение на свещениците, това ще задвижи ли нещата?

— Парите решават много проблеми — отвърна той. — Но тук става дума за Ковчега на Завета. Ковчегът е много ценен за народа на Етиопия. Свещениците никога няма да позволят подкуп да повлияе на решението им.

— Ами ти, Петрос? Мислиш ли, че Ковчегът е истински?

— Има сила. Само това мога да кажа.

— Израелското правителство мисли ли, че е истински?

— Повечето етиопски евреи сега са в Израел. Израелците нямат изгода да оказват чуждестранна помощ на страната ни, но помощта продължава. — Петрос се усмихна. — Интересен факт, ако се замисли човек.

— Според легендата Ковчегът бил донесен в Африка от сина на цар Соломон и Савската царица.

Петрос кимна.

— Според друга теория бил преместен от Йерусалим, когато цар Манасия внесъл идол в Соломоновия храм. Някои учени вярват, че Ковчегът първо бил пренесен в едно еврейско поселище на остров Елефантин в горната част на Нил. Стотици години по-късно, когато египтяните нападнали поселището, бил преместен на един остров наред езерото Тана.

— И сега се намира в Аксум?

— Да, пази се в специално светилище. Само един свещеник има право да се приближава до Ковчега, и то само веднъж годишно.

— И защо биха ми позволили да вляза?

— Както ти казах на летището, имаме дълга традиция на воители, защитавали странници. Свещениците могат да разберат тази идея, но

при теб има и друг проблем.

— Защото съм чужденка?

Петрос изглеждаше смутен.

— Защото си жена. Не е имало жена *текелакai* от триста, че и от четиристотин години.

Вече бяха в планините на Северна Етиопия. Заваля. Пътят минаваше през пуст пейзаж, нямаше никаква зеленина, освен няколко тераси с някакви насаждения и тук-там евкалипти. Къщите, училищата и полицейските участъци бяха от блокове жълт пясъчник. Камъни бяха струпани върху ламаринените покриви и каменни стени опасваха Хълмовете в безуспешни усилия да се спре ерозията.

Мая държеше меча на коленете си и гледаше през прозореца. В този район единствените интересни неща бяха хората. В едно село всички мъже бяха обути със сини гумени ботуши. В друго едно тригодишно момиченце стоеше до една канавка, стиснало яйце между палеца и показалеца си. Беше петък и фермерите отиваха на пазар. Чадърите подскачаха нагоре–надолу като армия разноцветни гъби, маршируващи по хълма.

Стигнаха до древния град Аксум по залез. Дъждът беше спрял и във въздуха се носеше лека омара. Петрос изглеждаше напрегнат и разтревожен. Непрекъснато поглеждаше Мая и Лумброзо.

— Пригответе се. Свещениците вече знаят, че идваме.

— Как ще действваме? — попита Лумброзо.

— Първо ще говоря аз. Мая трябва да си носи меча, за да покаже, че е *текелакai*, но може да я убият, ако го извади от ножницата. Тези свещеници биха умрели, за да защитят Ковчега. Не можеш да влезеш насила в светилището.

Храмовият комплекс се намираще в центъра на града и лъскавата модерна архитектура се смесваше със сивия камък на стените на църквата „Света Мария от Сион“. Петрос вкара ландроувъра в централния двор и слязоха. Застанаха по средата и зачакаха. Над главите им минаваха буреносни облаци.

— Там... — прошепна Петрос. — Ковчегът е там. — Мая погледна вляво и видя бетонна постройка с формата на куб, с коптски кръст на покрива. Прозорците бяха с метални капаци и железни решетки, а вратата беше покрита с червено найлоново платнище.

Изведнъж от всички сгради заизлизаха етиопски свещеници. Носеха разноцветни пелерини върху белите си роби и най-различни покривала за глава. Повечето бяха възрастни и много слаби. Но имаше и трима по-млади, с пушки в ръце, които заградиха ландроувъра в триъгълник.

А после се отвори една странична врата и излезе старец със снежнобяла роба и малка шапчица. Стискаше здраво дула с извита дръжка и пристъпваше стъпка по стъпка. Сандалите му тихо шляпаха по плочите.

— Това е *тебаки* — каза Петрос. — Пазителят на Ковчегата. Само той има право да влиза в светилището.

Пазителят се приближи на двајсетина крачки от ландроувъра, спря и махна с ръка. Петрос тръгна към него, поклони се три пъти и се впусна в пламенна реч на амхарски. От време на време махаше към Мая, сякаш изброяваше дълъг списък с нейни добродетели. Словото му трая десетина минути. Когато свърши, лицето му беше плувнало в пот. Старецът закима, сякаш мислеше по въпроса, след това най-после каза нещо.

Петрос бързо се върна при Мая и прошепна:

— Добре върви. Има надежда. Един стар монах от езерото Тана казал, че в Етиопия щял да дойде могъщ *текелак*.

— Жена или мъж? — попита Мая.

— Мъж вероятно. Но явно има някакво недоразумение. Пазителят ще обмисли молбата ти. Иска обаче да му кажеш нещо.

— Какво?

— Ами обясни му например защо трябва да те допусне в светилището.

„Какво да кажа? — зачуди се Мая. — Сигурно ще наруша традициите им и ще ме застрелят“. Направи няколко крачки напред — държеше ръцете си далеч от меча — и докато се покланяше на пазителя, си спомни израза, който Петрос беше използвал на летището.

— *Егзиабхер кале* — рече тя. „Ако е рекъл Господ“. После отново се поклони и се върна при ландроувъра.

Петрос отпусна рамене, сякаш бяха избегнали голямо нещастие. Симон Лумброзо стоеше зад Мая, но тя го чу как се засмя. А после й каза тихо:

— Браво!

Пазителят стоя мълчаливо известно време, замислен над думите ѝ, каза нещо на Петрос и после, стиснал здраво бастуна, се обърна и си тръгна, последван от останалите свещеници. Останаха само тримата младежи с пушките.

— Какво стана? — попита Мая.

— Няма да ни убият.

— Е, това си е постижение — каза Лумброзо.

— Тук е Етиопия, така че следва дълъг разговор — каза Петрос.

— Пазителят ще вземе решението, но първо ще изслуша мнението на всички по въпроса.

— Какво ще правим сега, Петрос?

— Ще идем да хапнем и ще си починем. После ще дойдем пак и ще видим дали ще ти позволят да влезеш.

Мая не искаше да се храни по хотелите, където можеха да се срещнат с туристи, така че Петрос ги закара до един ресторант извън града. След вечеря заведението започна да се пълни. Двама музиканти излязоха на малката сцена. Единият носеше барабан, а приятелят му държеше еднострунен инструмент, наречен *масинко*, на който се свиреше с извит лък като на цигулка. Изпълниха няколко песни, но никой не им обърна внимание. А после едно малко момче доведе една сляпа жена.

Беше едра, с дълга коса. Беше облечена с дълга бяла рокля и носеше медни и сребърни нанизки. Седна на един стол по средата на сцената и леко разтвори крака, сякаш за по-добра опора. Взе микрофона и запя с мощен глас, който стигаше до всяко ъгълче на помещението.

— Това е певица на възхвали. Много е прочута — каза Петрос.
— Ако ѝ платите, ще изпее нещо специално за вас.

Барабанистът обикаляше клиентите, без да спира да бие барабана. Взимаше пари от някого, научаваше нещо за него и после се връщаше на сцената и прошепваше информацията на ухото на сляпата жена. В такт с ритъма тя запяваше за клиента и песента ѝ караше приятелите му да се разсмеят и да тропат с ръце по масата.

След час оркестърът направи почивка и барабанистът се приближи до Петрос и каза:

— Можем да попеем за теб и приятелите ти.

— Не е необходимо.

— Не, почакай — обади се Мая, когато мъжът понечи да си върви. Като арлекин беше водила таен живот под цял куп тайни имена. Ако умреше, нямаше да има паметник на гроба ѝ. — Казвам се Мая — каза тя на барабаниста и му подаде пачка етиопски банкноти. — Нека приятелката ти да съчини някоя песен за мен.

Барабанистът прошепна нещо на ухото на сляпата жена и после се върна до масата им.

— Моля за извинение, но тя държи да говори с теб.

Мая се качи на сцената и седна на един сгъваем стол. Барабанистът коленичи до тях, за да превежда, а певицата стисна с палец китката на Мая, като лекар, който измерва пулс.

— Омъжена ли си?

— Не.

— Къде е любимият ти?

— Търся го?

— Пътуването трудно ли е?

— Да. Много трудно.

— Знам. Усещам го. Трябва да прекосиш тъмната река. — Певицата докосна ушите, устните и клепачите на Мая. — Дано светците те пазят от това, което трябва да чуеш, вкусиш и видиш.

После започна да пее, а Мая се върна на мястото си. Изненадан, свирачът на *масинко* побърза да се качи на сцената. Песента за Мая се различаваше от възхвалите, които сляпата беше изпяла по-рано. Думите бяха тъжни, бавни, изпълнени с чувство. Момичетата на бара престанаха да се смеят; пиячите оставиха бирите си. Дори сервитьорите застинаха наред помещението, стиснали парите в ръце.

Изведнъж, също толкова внезапно, колкото беше почнала, песента секна и вцепенението отмина. В очите на Петрос проблеснаха сълзи и той се извърна, за да не го види Мая. Хвърли няколко банкноти на масата и рязко рече:

— Хайде! Време е да се махаме от тук.

Мая не го накара да ѝ превежда. За пръв път в живота ѝ някой ѝ беше посветил песен. Това стигаше.

Върнаха се в църквата час след полунощ и застанаха под единствената лампа. Петрос явно беше нервен. Беше вперил поглед в църквата.

Този път всичко стана доста по-бързо. Първо се появиха младежите с пушките; после вратата на църквата се отвори и излезе пазителят, последван от останалите свещеници. Всички изглеждаха много сериозни. Беше невъзможно да се предскаже какво е решението на стареца.

Пазителят спря и вдигна глава. Петрос се приближи към него. Мая очакваше специална церемония — нещо като провъзгласяване, — но пазителят просто тропна с бастуна по земята и каза няколко думи. Петрос се поклони и забърза към ландроувъра.

— Светците ни се усмихнаха. Решил е, че наистина си *текелакай*. Разрешено ти е да влезеш в светилището.

Мая праметна меча-талисман през рамо и последва пазителя към светилището. Свещеник с газена лампа отключи и влязоха в ограденото пространство. Лицето на пазителя представляваше безстрастна маска, но ясно си личеше, че всяко движение му причинява болка. Той изкачи едно стъпало към входа на светилището, спря, за да събере сили, и после стъпи на следващото.

— Само *уейзерит* Мая и *тебаки* ще влязат в светилището — каза Петрос. — Всички останали остават тук.

— Благодаря ти за помощта, Петрос.

— За мен беше чест да се срещна с теб, Мая. На добър час!

Мая понечи да стисне ръката на Симон Лумброзо, но той пристъпи към нея и я прегърна. Това беше най-трудният момент. Една малка частица от нея искаше да остане на сигурно и безопасно място тук, с тези хора.

— Благодаря ти, Симон.

— Ти си смела като баща си. Знаем, не той би се гордял с теб.

Един свещеник вдигна червеното покривало и пазителят отключи вратата на светилището. После прибра връзката с ключове под робата си и взе газената лампа, измърмори нещо и направи знак на Мая да го последва.

Влязоха в тясно преддверие и вратата се затвори зад тях. Газената лампа се полюшваше в ръката на пазителя, докато той тътреше крака по бетонния под към втора врата. Мая се огледа и видя,

че по стените е нарисувана историята на Ковчега. Израилтяни — с цвета на кожата на етиопци — следваха Ковчега по време на дългото пътуване през Синайската пустиня. Ковчегът в битката срещу филистимците. Ковчегът в Соломоновия храм.

Последва пазителя през втората врата в едно доста по-голямо помещение. Ковчегът беше в средата, покрит с извезано покривало. Около него бяха наредени дванайсет глинени гърнета, капациите им бяха залепени с восък. Мая си спомни, че Петрос ѝ беше казал, че светената вода се сменяла веднъж годишно и се давала на жени, които не могат да заченат.

Пазителят не изпускаше Мая от поглед, сякаш очакваше тя да прибегне до насилие. Сложи лампата на пода, отиде до ковчега и махна покривалото.

Ковчегът бе дървен сандък, обкован със злато. Стигаше до коленете ѝ и беше дълъг четири стъпки. От двете страни имаше пръти, захванати с пръстени, два херувима бяха коленичили на капака. Имаха човешки тела и глави и крила на орли. Крилата искряха на светлината на лампата.

Мая се приближи до Ковчега и коленичи. Хвана двата херувима, вдигна капака и го постави върху извезаното покривало. „Внимавай — каза си. — Няма за къде да бързаш“. Наведе се и погледна в Ковчега, но не видя нищо, освен дървените стени. „Няма нищо — помисли си. — Пълна измама“. Това не беше точка на достъп към друг свят — беше просто един стар дървен сандък, пазен от суеверие.

Ядосана и разочарована, тя погледна пазителя. Той се опря на бастуна си и се усмихна на глупостта ѝ. Тя отново погледна в Ковчега и видя в единия край на дъното малко черно петънце. „Следа от изгорено ли е? Или дефект в дървото?“ Докато се взираше, черното петно се уголеми — стана колкото монета — и започна да се плъзга по дървото.

Петното изглеждаше невероятно дълбоко, парченце тъмно пространство без край. Когато стана голямо колкото чиния, Мая се пресегна и докосна мрака. Върховете на пръстите ѝ изчезнаха. Сепната, тя дръпна ръка обратно. Беше все още на този свят. Все още жива.

Точката на достъп престана да се движи и тя забрави за пазителя и свещениците, забрави всичко, освен Гейбриъл. Ако се пресегнеше

напред, щеше ли да го открие?

Стъпи здраво на земята и напъха дясната си ръка в мрака. Този пъти усети нещо — мъчителен студ, от който я побиха тръпки. Бръкна и с лявата ръка и отново я заболя. Изведнъж се почувства така, сякаш я помита огромна вълна и силно течение я повлича навътре в морето. Тялото ѝ потрепери и после полетя напред в нищото. Мая искаше да прошепне името на Гейбриъл, но беше невъзможно. Мракът я погълна. И от устата ѝ не излезе нито звук.

41.

Валеше проливно и Бун едва виждаше замъка на Дарк Айланд. Беше идвал на острова само няколко пъти. Наскоро тук се беше състояла среща, на която Наш беше представил програмата сянка пред борда на директорите. Бун беше очаквал, че сега ще е в Берлин и ще търси престъпниците, които бяха унищожили компютърния център, но от борда бяха настояли да дойде тук. Макар че работата щеше да е неприятна, беше длъжен да се подчинява на заповедите.

Опитваше се да прецени мъжете, които щяха да му помогнат при убийството. Двамата наемници бяха скорошни имигранти от Румъния и май имаха някаква роднинска връзка. Имената им бяха дълги, с прекалено много гласни, и Бун не смяташе за необходимо да учи точното им произношение. Що се отнася до него, по-дребният румънец беше Ейбъл, а едрият — Бейкър. Ейбъл беше по-приказливият и бръцолевеше нервно на румънски, а Бейкър кимаше на няколко секунди, за да покаже, че го слуша.

Вълните се надигаха и се удряха в носа. Дъждовни капки барабанияха по покрива от фибростъкло, все едно някой барабанеше с пръсти по маса. Чистачките тракаха по стъклото. Канадският капитан слушаше съобщенията от корабите по трасето.

— На половин миля дясно на борд сме — повтаряше настойчиво нечий глас. — Виждате ли ни?

Бун докосна предницата на якето си и напипа двете твърди неща под непромокаемата материя. Епруветката с CS токсина беше в левия му джоб. В десния беше черната пластмасова кутийка със спринцовката. Бун мразеше да докосва хора, особено когато умират, но спринцовката изискваше все пак известна степен на физически контакт.

Шефът на охраната на острова, бивш полицай, казваше се Фарингтън, излезе да ги посрещне. Сграбчи въжето и го завърза за един кнехт.

— Къде са останалите? — попита Бун, щом слезе.

— Обядват в кухнята.

— Ами Наш и гостите му?

— Генерал Наш, господин Кориган и госпожа Брюстър са в салона.

— Задръжете хората в кухнята през следващите двацет минути. Трябва да съобщя важна информация. Никой не бива да влиза в салона.

— Разбрано, сър.

Тръгнаха по стръмния тунел, който свързваше брега с приземния етаж на замъка. Бун премести спринцовката и токсина в джоба на панталоните си, а двамата наемници си свалиха мокрите якета. И двамата бяха облечени с черни костюми и вратовръзки, сякаш се бяха върнали в Румъния и бяха отишли на погребение на село. Подметките им шляпаха по парадното стълбище.

— Дъбовата врата беше затворена и Бун се поколеба за секунда. Чуваше как румънците дишат и се чешат. Вероятно се чудеха защо е спрял. Бун приглади мократа си коса, изправи се и ги въведе в салона.

Генерал Наш, Майкъл и госпожа Брюстър седяха в единия край на дълга маса. Бяха приключили с доматената супа и Наш държеше плато със сандвичи.

— Какво правиш тук? — попита Наш.

— Получих разпореждания от борда.

— Какви разпореждания? Аз съм председател на борда и не знам нищо.

Госпожа Брюстър взе платото от ръцете му, постави го по средата на масата и каза:

— Свиках втора телеконференция, Кенард.

Наш изглеждаше изненадан.

— Кога?

— Рано тази сутрин, докато ти още спеше. Братството е разочаровано от отказа ти да подадеш оставка.

— И защо трябва да подавам оставка? Случилото се вчера в Берлин няма нищо общо с мен. Виновни са германците или пък Бун — той е шеф на охраната.

— Ти си начело на организацията, а отказваш да поемеш отговорност — отвърна Майкъл. — Не забравяй и нападението преди няколко месеца, когато изгубихме квантовия компютър.

— Какво искаш да кажеш с това „изгубихме“? Ти не си член на борда.

— Вече е — отвърна госпожа Брюстър.

Генерал Наш погледна Бун.

— Не забравяй кой те нае, Бун. Аз съм начело на организацията и ти си над прякото ми разпореждане. Искам да отведеш тези двамата в мазето и да ги заключиш. Ще свикам среща на Братството колкото се може по-скоро.

— Не ме слушаш, Кенард. — Госпожа Брюстър говореше като учителка, която вече е изгубила търпение да обяснява на упорит ученик. — Бордът се събра тази сутрин и гласува. Единодушно. От днес вече не си изпълнителен директор. Няма какво да обсъждаме. Оттегли се с почести и ще получиш заплата и вероятно служба някъде.

— Даваш ли си сметка с кого разговаряш? — попита Наш. — Мога да се обадя на президента на Съединените щати. На президента и на трима министър-председатели.

— Точно това не искаме да става — отвърна госпожа Брюстър. — Това е вътрешна работа. Не е нещо, което трябва да се обсъжда с различните ни съюзници.

Ако Наш беше останал седнал, Бун можеше и да го остави да продължи с приказките. Вместо това генералът блъсна стола си назад, сякаш наистина се канеше да хукне към библиотеката и да се обади, в Белия дом. Майкъл погледна Бун. Време беше да изпълни заповедите.

Бун кимна на наемниците и те сграбчиха Наш за ръцете и ги приковаха на масата.

— Да не сте се побъркали? Пуснете ме!

— Искам да е ясно едно — каза госпожа Брюстър. — Винаги съм те смятала за приятел, Кенард. Но не забравяй, че всички ние се стремим към по-висша цел.

Бун застана зад стола на Наш, отвори пластмасовата кутийка и извади спринцовката. Токсинът се намираше в стъклен контейнер с размерите на флакон с хапчета. Той проби запушалката с иглата и напълни спринцовката с прозрачната течност. Кенард Наш погледна през рамо и видя какво ще се случи. Започна да псува и се задържа. Сребърни прибори и чинии се посипаха на земята, една се строши.

— Успокой се — каза Бун. — Имай поне малко достойнство. — Заби иглата във врата на Наш, точно над гръбнака, и инжектира

токсина. Наш припадна. Главата му се удари в масата и от устата му потече лига.

Бун погледна новия си шеф и каза:

— Става само за секунди. Мъртъв е.

— Внезапен сърдечен удар — каза госпожа Брюстър.

— Колко тъжно. Генерал Наш служеше вярно на страната си. Ще липсва на приятелите си.

Двамата румънци продължаваха да държат ръцете на Наш, сякаш току-виж се съживил и скочил през прозореца.

— Вървете в лодката и чакайте — нареди им Бун. — Приключих с вас.

— Да, сър. — Ейбъл оправи черната си вратовръзка, кимна и двамата с Бейкър излязоха.

— Кога ще извикаш полиция? — попита Майкъл.

— След пет-десет минути.

— Колко време ще им трябва, за да дойдат до острова?

— Поне два часа. Дотогава няма да остане и следа от токсина.

— Просни го на пода и му разкопчай ризата — нареди Майкъл. — Нека изглежда така, сякаш сме се опитвали да го спасим.

— Да, сър.

— Бих пийнала глътка уиски — каза госпожа Брюстър и двамата с Майкъл тръгнаха към страничната врата, която водеше към библиотеката.

— О, господин Бун. Още нещо...

— Да, мадам?

— Нуждаем се от по-високо ниво на експедитивност във всичките си начинания. Генерал Наш не го разбираше. Надявам се, че вие сте наясно.

— Разбирам — отвърна Бун и после остана сам с мъртвеца. Дръпна стола, бутна тялото и то тупна на пода. Коленичи и разкъса синята риза на генерала. Едно седефено копче изхвърча във въздуха.

Първо щеше да се обади на полицията и след това щеше да си измие ръцете. Жадуваше за гореща вода, хубав сапун и чиста хавлия. Отиде до прозореца и погледна през дърветата към устието на Сейнт Лорънс. Водата приличаше на тъмно сребро.

42.

Мая премина през мрак, толкова абсолютен, че тялото ѝ сякаш изчезна.

Времето си течеше, но тя нямаше ориентир, нямаше как да прецени дали са минали няколко минути, или няколко години. Съществуваше само като проблясък на съзнание, поредица мисли, обединени от желанието да открие Гейбриъл.

Отвори уста и тя се напълни с вода. Нямаше представа къде се намира, но водата я заобикаляше отвсякъде и нямаше как да излезе на повърхността. Отчаяно размаха ръце и зарита, после овладя паниката си. Тялото ѝ крещеше за кислород, но тя се отпусна и остави мехурчетата въздух в дробовете ѝ да я издигнат нагоре. Когато се увери, че е на прав път, се оттласна силно с крака и излезе на повърхността.

Вдиша дълбоко, обърна се по гръб и погледна сивкаво-жълтеникавото небе. Водата около нея беше черна, с насъбрала се на места бяла пяна. Миришеше на киселина; кожата и очите ѝ пареха. Беше в река и течението я влачеше. В далечината имаше сгради и оранжеви точки, които приличаха на пламъци.

Затвори очи и заплува натам. Презрамката на ножницата се беше увила около врата ѝ и тя усещаше как мечът я подръпва. Спря, за да я оправи, и си даде сметка, че брегът вече е по-далеч. Течението беше прекалено силно.

Погледна надолу по течението и видя в далечината очертанията на разрушен мост. Вместо да се бори с реката, се извъртя и заплува натам. Плува дълго, но най-после стигна едната груба сива подпора. Течението не беше толкова силно тук и тя успя да излезе на брега.

„Не мога да остана тук — помисли си. — Прекалено е голо“. Покатери се по брега и стигна до гората. Окапалите листа шумоляха под краката ѝ. Някои от дърветата бяха паднали, други се опираха едно в друго като мълчаливи оцелели воители.

На стотина метра от реката приклепна и се опита да се нагоди към новата обстановка. Тъмната гора не беше нито фантазия, нито сън. Можеше да се пресегне и да докосне сухите стръкчета трева. Подушваше мирис на изгоряло и чуваше тътен в далечината. Тялото ѝ усещаше опасност, но — не, беше повече от това. Това беше свят, управляван от гнева и желанието за унищожение.

Изправи се и предпазливо тръгна през дърветата. Излезе на някаква чакълеста пътека и по нея стигна до бяла мраморна пейка и фонтан, пълен с нападали листа, ѝ пейката, и фонтанът изглеждаха толкова не на място в мъртвата гора, че тя се зачуди дали не са поставени за подигравка с човека, който ги открие. Фонтанът предполагаше наличието на изтънчен европейски парк с възрастни господа, които четат вестник, и гувернантки, които бутат колички.

Една алея водеше до сграда от червени тухли с избити прозорци и врати. Мая намести меча по-удобно.

Влезе, мина през празните стаи и надникна през един прозорец. Видя четирима мъже да тичат през изоставения парк. Бяха с най-различни пъстри дрехи и всичките до един бяха въоръжени със самоделни оръжия — ножове, сопи и копия.

Когато стигнаха до другия край на парка, се появи друга група. Мая очакваше да се сбият, но двете групи се поздравиха и хукнаха в една и съща посока — далече от реката. Мая реши да ги последва и бързо, изтича навън. Тичаше през руините на града и от време на време спираше, за да надникне през някой счупен прозорец. Мракът скриваше движенията ѝ — тя избягваше газовите пламъци, които излизаха от счупените тръби. Повечето бяха малки и само съскаха, но големите приличаха на извиващи се огнени колони. Смърдеше на изгоряла гума.

Видя около един пламък напред да се събира тълпа. Вмъкна се в някаква сграда — мазна вода се стичаше като река по бетонните коридори. Качи се до третия етаж и надникна през една дупка в стената.

Поне двеста въоръжени мъже се бяха събрали в двора на П-образна сграда. На фасадата бяха изсечени имена: ПЛАТОН, АРИСТОТЕЛ, ГАЛИЛЕЙ, ДАНТЕ, ШЕКСПИР. Зачуди се дали сградата някога не е била училище, макар да беше трудно за вярване, че някога тук е имало деца.

Един бял мъж с коса на масури и един черен, със скъсана лабораторна престилка, стояха върху столове под бесилка. Ръцете им бяха вързани зад гърба. Тълпата се блъсваше около тях, подиграваше им се и ги бодеше с ножове. Изведнъж някой изкрещя заповедно и от училището с маршова стъпка излезе друга група. Предвождаше я мъж със син костюм. Зад него един охранител буташе млад мъж, вързан на старомодна инвалидна количка. Гейбриъл. Беше открила странника си!

Мъжът със синия костюм се покатери върху покрива на една кола. Стоеше, бръкнал с лявата си ръка в джоба, а с дясната ръкомахаше на всяка дума, която излизаше от устата му.

— Като комисар на патрулите ви предвождам и защитавам свободата ви. Под моето командване преследваме хлебарките, които палят пожари и крадат храната ни. Когато този сектор бъде прочистен от паразитите, ще се отправим към другите сектори и ще завладеем Острова.

Тълпата нададе радостни възгласи и заразмахва оръжията си. Мая гледаше Гейбриъл. Дали беше в съзнание? Под носа му имаше засъхнала кръв. Очите му бяха затворени.

— Както знаете, заловихме този посетител от външния свят. По време на щателните разпити научих още повече за положението, в което се намираме. За съжаление, шпиони и предатели осуетиха плановете ми. Тези двама негодници са сключили тайно съглашение с посетителя. Те ни предадоха и се опитаха да открият собствен път за бягство. Ще позволим ли това? Ще ги оставим ли да избягат, докато ние стоим пленници в този град?

— Не! — изкрещя тълпата.

— Като комисар на патрулите, осъдих предателите на...

— Смърт!

Комисарят размърда пръсти, сякаш муха бе кацнала на ръката му. Двама палачи ритнаха столовете и двамата затворници увиснаха на въжетата и заритаха. Когато престанаха да се движат, водачът вдигна ръце и смири тълпата.

— Бъдете нащрек, вълци мои. Следете всекиго край вас. Не всички предатели са открити и унищожени.

Макар че явно държеше вълците в подчинение, мъжът със синия костюм непрекъснато въртеше глава, сякаш очакваше да го нападнат.

След малко слезе от колата и бързо се прибра в училището с Гейбриъл и гвардията си.

Мая остана в скривалището си, докато тълпата не се пръсна. По време на екзекуцията патрулите се бяха обединили, но сега всеки гледаше околните подозрително. Дватама екзекутирани останаха да висят на въжетата. Последният патрул остана толкова, колкото да им свали обувките.

Когато всички си отидоха, Мая пресече опустялата улица и се вмъкна в сградата до училището. Тук явно беше избухнала някаква бомба и от стълбището беше останала само металната рамка с няколко стъпенки. Тя се покатери до най-горния етаж и скочи на покрива на училището.

Във фоайето на третия етаж видя мършав брадат мъж, закопчан за радиатора. Носеше зелена копринена вратовръзка: възелът беше толкова здраво стегнат, че приличаше на примка.

Мъжът изглеждаше в безсъзнание, но Мая клекна до него и го мушна в гърдите с дръжката на меча си. Той отвори очи и се усмихна.

— Ти жена ли си? Приличаш на жена. Аз съм Пикъринг, дамски шивач.

— Търся мъжа в инвалидната количка. Къде го...

— А, Гейбриъл. Всички искат да говорят с него. Нали е посетител.

— Къде е?

— Долу, в салона.

— Колко пазачи има?

— В сградата са десетина, но в салона са по-малко. Комисарят няма доверие дори на собствените си вълци.

— Можеш ли да ме заведеш в салона?

— Съжалявам. Не мога да ходя.

Мая кимна и се изправи.

— Запомни името ми — рече мъжът. — Аз съм господин Пикъринг. Приятел на Гейбриъл.

Мая му обърна гръб и излезе на площадката. Дишаше равномерно и се подготвяше за дълга, наистина дълга битка. И баща ѝ, и Блажената майка винаги правеха разлика между това да наблюдаваш и това да разбираш врага. Повечето граждани прекарваха живота си, като пасивно наблюдаваха случващото се около тях. В битка трябваше

да използваш всичките си сетива и да се съсредоточиш върху съперника си, да предвиждаш следващия му ход.

Слезе бавно до следващата площадка, като ученик, на когото не му се връща в класната стая. Чу, че някой се движи долу, и затича, взимаше по две стъпала наведнъж. Беше човек от охраната на комисаря, вървеше нагоре. Тя заби меча в ребрата му. След секунди вече беше във фоайето на партера и тичаше към други двама вълци. Пререза гърлото на първия, отби удар със сопа и наръга втория в корема.

Стиснала здраво меча, затича към салона и се втурна вътре. Прониза един вълк, който ѝ се изпречи на пътя, и скочи на сцената. Комисарят на патрулите измъкна револвер. Преди да успее да го вдигне и да се прицели, Мая замахна и му отрязва ръката. Комисарят изкрещя, но тя замахна втори път и секна гласа му завинаги.

Извърна се. И се озова пред инвалидната количка на Гейбриъл. Срязва въжетата на ръцете му и той отвори очи.

— Добре ли си? — попита го. — Можеш ли да ходиш?

Гейбриъл отвори уста да отговори, но в същия миг в дъното на салона се чу шум. Мая се обърна и видя четирима въоръжени мъже. Зад тях идваха още. Шестима вълци се изправиха срещу нея. Седем. Осем. Девет.

Гейбриъл се изправи и пристъпи тромаво към вълците.

— Какво ще кажете за храната? — попита високо. — Сега, след като комисарят е мъртъв, всичката храна е за вас. Складът е от другата страна на двора.

Вълците се спогледаха. Мая си помисли, че може да атакуват, но мъжът, крило стоеше най-близо до изхода, се изниза от салона. Останалите свалиха оръжията си и се втурнаха след него.

Гейбриъл погали Мая по ръката и се усмихна така, сякаш отново се бяха озовали на тавана в Чайнатаун.

— Наистина ли си тук, Мая? Или просто отново сънувам...

— Не е сън. Тук съм. Намерих те.

Мая прибра меча в ножницата и го прегърна. Усети колко е отслабнал. Беше кожа и кости.

— Не можем да останем тук — каза Гейбриъл. — Щом си поделят храната, ще дойдат да ни търсят.

— Значи са като човеците в нашия свят? Могат да огладняват и ожадняват?

— Могат и да умират.

Мая кимна.

— Видях екзекуцията пред сградата.

— Тези хора не помнят миналото си — продължи Гейбриъл. — Нямам спомен за любов и надежда, за никакво преживяно щастие.

Прегърна я през раменете и Мая го поведе навън. В коридора се препънаха в двамата, които беше убила.

— Как се озова тук? Ти не си странник.

— Използвах точка на достъп.

— Какво означава това?

Мая набързо му разказа за слънчевия часовник на император Август и за пътуването до Етиопия със Симон Лумброзо. Реши да не споменава, че Табулата за малко не е убила приятелите му свободни бегачи. Щеше да има време и за това. Но сега трябваше да бягат.

Гейбриъл отвори вратата на една стая, пълна със зелени шкафове. Миризмата на спарено напомни на Мая за стари книги, гниещи в мазе. Единствената светлина идваше от два газови пламъка, които горяха от изтръгнатите от стените тръби.

— Тук не сме в безопасност — рече Мая. — Трябва да се махнем.

— Няма къде да се скрием на този остров. Трябва да намерим изхода към нашия свят.

— Но той може да е навсякъде!

— Комисарят на патрулите каза, че легендите за странници винаги били свързани с това помещение. Изходът е тук, усещам го.

Забута една метална маса и подпря вратата с нея. Явно беше събрал сили, защото започна да трупа върху масата кашони и столове. От седмици Мая си беше мечтала за този момент — двамата с Гейбриъл да са заедно в този странен свят. Но какво щеше да стане сега? Когато Симон Лумброзо ѝ беше казал за точката за достъп, беше подчертал изрично, че трябва да се върне от там, откъдето е дошла. А единственият ѝ път назад бе някъде в тъмната река. Щеше ли да може да си тръгне с Гейбриъл, или щеше да остане завинаги тук?

Гейбриъл приключи с барикадирането, огледа се и се втренчи в една полица.

— Виждаш ли тази черна черта? Може да е това.

Усмихна ѝ се като ученик, който току-що е решил трудна задача.

— Пътят ни към дома...

— Какво искаш да кажеш, Гейбриъл?

— Ето го. Това е изходът. — Очерта го с показалец. — Виждаш ли го?

Мая се втренчи напред, но не видя нищо, освен напукана мазилка. И в този миг разбра — без думи, — че ще го изгуби. Бързо отстъпи назад в тъмното, за да не може Гейбриъл да види лицето ѝ.

— Да — излъга го, — виждам го.

Вълците вече думкаха по вратата и барикадата поддаваше.

Странникът сграбчи ръката ѝ и я стисна здраво.

— Не се страхувай, Мая. Ще прекосим заедно.

— Може нещо да се обърка. Може да се изгубим.

— Винаги ще сме заедно — рече Гейбриъл. — Обещавам. Каквото и да се случи, ще сме заедно.

Направи крачка напред и тя видя как тялото му минава през мазилката, сякаш стената беше водопад със скрита зад него пещера. Дърпаше я след себе си. Но ръката ѝ се удари в твърдата стена и пръстите на Гейбриъл се изплъзнаха от нейните...

С един последен напън вълците изкъртиха вратата. Барикадата на Гейбриъл се килна и всичко се изсипа на пода. Мая бързо се обърна и се вмъкна между две редици шкафове. Чуваше задъхано дишане и шепот. Беше дошло времето за Пътя на война.

Изчака пет тупкания на сърцето и излезе. На пет метра от нея стоеше мъж с метален прът с нож, завързан на върха. Втори мъж с копие изникна вляво...

Мая скочи напред.

Излезе от училището, забравила вече за трупове в салона. На стотина метра огромен газов пламък трептеше като пламък на свещ до някакъв избит прозорец. Тя бавно се завъртя, за да огледа новия си свят. Вече нямаше значение дали върви наляво, или надясно. Вълците бяха навсякъде. Можеше и да успее да си намери скривалище, но скривалището щеше да е само началото на една безкрайна битка.

Двама мъже със сопи и ножове се втурнаха към нея.

— Насам! — крещяха. — Ето я! Насам!

След секунди отнякъде дотърчаха още трима.

Чак сега, съвсем сама, Мая осъзна пълното значение на избора си. Щеше да остане в този свят на гняв и омраза, докато не бъде унищожена. „Прокълната от плътта“. Да, това беше истината. Но не беше ли и спасена?

Спомни си какво ѝ беше казал Гейбриъл за тези хора — че не помнят миналото. Тя обаче помнеше живота си в Четвъртия свят. Много красив свят, изпълнен обаче с лъскави изкушения и фалшиви богове. Какво беше истинско? Какво даваше смисъл на живота? В мига на смъртта човек губеше всичко, освен любовта. Единствено любовта можеше да те съхрани, изцери и спаси.

Петимата бяха спрели и изчакваха. Мая развъртя меча и светлината от пламъка проблесна в острието.

— Хайде! — извика им. — Готова съм! Нападайте!

И понеже те не помръднаха, вдигна меча с две ръце и събра всички сили в краката си. „Спасена от кръвта“, помисли си.

Пое си дълбоко дъх и скочи към вълците, а сянката ѝ се стрелна по олющената стена.

Издание:

Джон Туелв Хокс. Тъмната река

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 2008

Редактор: Иван Тотоманов

Коректор: Силвия Николова

ISBN: 978-954-585-969-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.